SAS DİZİSİ No: 5

© Copyright: Librairie Plon / Tay Yayınları, 1983
Klodfarer Cad. No: 16, Türbe, İstanbul Tel: 522 45 32

Gerard de VILLIERS

S.A.S. İstanbul'da

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: SAS A ISTAMBUL

Türkçesi: E.İnal

Birinci Baskı: Eylül 1983

I. BÖLÜM

Soylu Sérénissime Altesleri Prens Malko Linge pencereden Boğaz'ı seyrediyordu. İstanbul Hilton'un üçüncü katından görünen manzaraya gerçekten doyum olmuyordu. Asya yakasında, daha şimdiden tek tük ışıklar yanmaya başlamıştı. Bakışları Boğaz'dan aralıksız geçen gemilere takıldı: büyük bir Sovyet tankeri, paslanmış iki küçük yük gemisi, bir şilep, küçük takaları andıran, ağzına kadar yüklü derme çatma bir tekne.

Karadeniz ile Marmara arasında karşılıklı süren bu yoğun trafik, insanların on üçüncü yüzyıldan bu yana, on beş kilometrelik bu dar geçit için ne diye hırlaştıklarını açıklamaya yetiyordu.

Malko derinden bir iç çekti. Seyrettiği manzara ona, o çok sevdiği nehri, Tuna'yı anımsatıyordu.

Otele ineli bir saat olmuştu. Eşyaları son derece düzenli bir biçimde yerleştirilmişti: Birbirinin aynı dört gri takım elbise gardıroba konmuştu. Malko değişik tip giysiden hoşlanmazdı. Gömleklerle çamaşırlar da raflara dizilmişti.

Uzun meslek yaşamında Türkiye'ye ikinci gelişiydi bu. Fakat olağanüstü belleği sayesinde her şeyi olduğu gibi anımsayabiliyordu: Örneğin, şu an Hilton'un bulunduğu yerde, yapımından önce

yer alan boş alanları ve tek tük göze çarpan ahşap evlerin her birini ayrıntılarıyla tarif edebilirdi.

Birden, üstlendiği görevi düşünerek canı sıkıldı. Yine bir yığın tatsız sorunla karşılaşacaktı. Bir çeyrek yüzyıla yakın zamandır haberalma ajanı olarak çalışmasına rağmen, bulaştığı olayların hiçbiri ilgisini derinlemesine çekmemişti.

Aslında, ilgilendiği tek şey vardı: Şatosu.

Daha önce masanın üzerine yaydığı bir metre genişliğindeki panoramik fotoğrafı incelemek için pencereden ayrıldı. İlerde, yaşamını sürdüreceği tarihi Linge şatosunun fotoğrafıydı bu. Yirmi küsur yıldır kazandığı tüm parayı işte bu eski taşlar yutuyordu. Şimdiye kadar silah bölümünü, salonları, batı kulesini onarabilmişti.

Ortaçağa dek uzanan on yedi kuşaktan kendisine kalan tek şey, Yüce Roma-Germen İmparatorluğu Prensi ve Soylu Sérénissime Altesleri gibi bir yığın sıfattı.

Kullanmaya karar verdiği bu yukardaki sıfat, önceleri CIA'daki Amerikalı dostlarını çok etkilemişti. Fakat uzun oluşu kullanım zorluğu yarattığından, sonunda sıfat kısaca "SAS"a dönüştü. Dönüştü, ama kendisini bu sıfatla çağıranların çoğu bunun ne anlam taşıdığını hâlâ bilmezdi.

Önünde daha çok iş vardı! Şatoyu onaran müteahhit çatının kışa girmeden bitirilmesi gerektiğini söylemişti; tutarı da 50.000 dolardı.

İşte, Türkiye'de bulunmasının nedeni buydu.

Şato bitse bile, ardından doğal çevreyi düzenlemek gerekiyordu. Zaten işin en zor yanı da buydu. Çünkü Linge'lerin arazisi Avusturya ile Macaristan arasında çıkan bir sınır tartışmasının kurbanı olmuştu.

Sonuçta şato Avusturya topraklarında, geniş arazisi de Macaristan'da kalmıştı. Şu an sahip olduğu arazi, bir banliyö kulübesinin bahçesi büyüklüğünde ve ancak duvar diplerini bir karış genişliğinde çevrelemeye yetecek kadardı.

Malko bunu anımsayınca öfkelendi. Babadan kalma toprağını kurtarabilmesi için yeni bir savaşın çıkması ve yeni bir sınır düzenlemesi gerekiyordu. Oysa eskiden, bundan çok daha önemsiz sorunlar bir savaş nedeni olabilirdi. Ama şimdi, şu atom silahları yok mu, onlar her şeyi bozmuştu!

Aynanın önüne geçip kendini inceledi. İlginç bir yüzü vardı. Özenle taranmış saçları, dudaklarının kenarında yer alan çizgiler yüzüne kendini beğenmiş bir hava veriyordu. Özellikle gözleri olağanüstüydü: İki altın damlası. Yırtıcı kuşlarınkini andırır koyu sarı renkli gözlerinin kimi zaman yeşile döndüğü de olurdu ve bu kötüye işaretti.

Olağanüstü belleği nedeniyle CIA'da kendisini "IBM" diye çağırdıkları da olurdu. İki kez okuduğu kitabı ezbere tekrarlayabilir ya da on yıl önce yirmi saniye gördüğü birini bir anda tanıyabilirdi.

Aynadan ayrılıp tekrar pencereye döndü. Vakit geçirmek için Boğaz'ın karşı kıyısındaki camileri saymaya başladığında tüyler ürpertici bir çığlıkla irkildi ve içgüdüsel olarak başını yukarı kaldırdı.

Aynı anda, hızla aşağı inen bir kütle farketti. Yukardan biri düşmüştü. Yüzü korkudan kasılmış adam Malko'nun iki karış önünden geçti. Çığlığı göğü yırtar gibiydi...

SAS bir anda bacaklarının halsizleştiğini farketti. Pencerenin önünden bir saniye içinde geçen adamı tanımıştı. Ertesi gün buluşacağı kişiydi bu: Yüzbaşı Carol Watson.

II. BÖLÜM

Memphis'in uzun, kara gövdesi hızla Marmara'nın mavi sularına gömülüyordu. Periskopları su yüzünde bir süre daha köpüklü izler bıraktı, sonra birbiri peşi sıra silinip kaybolan hava kabarcıkları görüldü.

Memphis'in bağlı olduğu, komutanlık gemisi Skylark'ın köprüsünde, denizaltı kurtarma uzmanı Üsteğmen Bob Rydell telsize uzanarak Memphis'e bağlı kanalın düğmesini çevirdi. Alıcıdan önce bir uyarı sinyali geldi, ardından Harvey'in emri duyuldu:

— Dalıyoruz!

Rydell mikrofonu açtı:

— Harvey! Harvey! Beni nasıl duyuyorsunuz?

— Sesiniz dört dörtlük. Kuzeydoğu yönünde ilerliyoruz. Hızımız, maksima... Derinlik, maksima... Su yüzüne gün bitiminde çıkacağız. Her on beş dakikada bir size "durum raporu" göndereceğim... Tamam!

— Anlaşıldı... Tamam!

Skylark tam yolla ilerliyordu. Hava nefisti. Ne bir bulut, ne bir çırpıntı vardı. Keyiflenen Rydell bir sigara yaktı. Aslında bu tür tatbikatların hiç de kötü bir yanı yoktu. Ayrıca bu küçük tekne

üzerinde insanın, Amerikan 6. Filosu tarafından korunduğunu bilmesi güzel bir duyguydu! Rydell gözlerini ufka çevirdi.

Teknesiyle Türk kıyıları arasında, filonun en büyük uçak gemisi Enterprise'ın yassı ve gri kütlesi yer alıyordu. Çevresinde, sahibinden ayrılmayan iyi yetiştirilmiş bekçi köpeklerini anımsatan bir dizi destroyer, ikmal gemisi ve torpido seyrediyordu.

Üstlerinden portakal renkli bir helikopter havayı titreterek geçti. Gemiler arasında irtibatı sağlamakla görevliydi.

Rydell arkasında birinin varlığını hissederek döndü. Sarışın bir subay kendisine gülümsüyordu.

— Watson! Ne halt ediyorsun burada? Seni ektiler mi yoksa?

Diğeri gülerek başını salladı.

— Yok, yok, ekmediler... Yalnız, bir süre için yerimi bir başkasına verdiler. Washington'dan gelen bir sivile. Sonar cihazında bir şey denemek istiyormuş. İyi de oldu hani! Hiç değilse öğle güneşinden yararlanıyorum. Akşama yine yuvama döneceğim.

Carol Watson, Memphis'in sonar subayıydı. Teknesinde, su altından ya da su üstünden olsun, yaklaşabilecek her türlü cismi kesinlikle saptayacak güçte, son derece geliştirilmiş elektronik bir cihaz bulunuyordu.

O sırada telsizin cızırtısı duyuldu, ardından gür bir ses:

— Ben Harvey! dedi... Hızımız maksima... Az önce "G" derinliğini aştık. Her şey yolunda... Tamam!

— Anlaşıldı... Tamam!

Rydell gözünde komutan Harvey'i canlandırdı: Şu anda, üç serdümenin ortasında, gösterge

tablosunun karşısına kurulmuş oturuyor olmalıydı. Kendisi de denizaltı subayı olmak istemiş, fakat Deniz Kuvvetleri'ne girdiği ilk günden itibaren onu denizaltı kurtarma branşında uzmanlaştırmışlardı.

Watson denizaltının derinliğini hesapladı. "G"nin karşılığı 250 metreydi. Yani tekne daha da dalabilirdi. Memphis çok gizli bir alaşımdan yapılmıştı. Birleşik Devletler'de hizmete giren sekizinci atom denizaltısıydı ve düşman denizaltılarını bulup imha etmekle görevliydi. Bilinen 83 metrelik uzunluğu ve 100.000 kilometrelik hareket menzilinin dışında, tüm özellikleri bir sırdı. Dünyada ondan daha hızlı ve daha derine dalan bir ikinci denizaltı yoktu... Dalış ve çıkış hızı dakikada 300 metreydi. Donatıldığı ultrasonik sonarı ve radyoaktif tarama cihazlarıyla herhangi bir denizaltıyı, varlığını hissettirmeksizin çok önceden saptayabilirdi. Kısacası, Akdeniz'e uygun tam bir bekçi köpeğiydi.

Anadolu kıyılarını izleyen 6. Filo şimdi Marmara Denizi'ne geçmek üzere Çanakkale Boğazı'na giriyordu.

Memphis'in durum raporları her çeyrek saatte bir düzenli olarak Skylark'a ulaşmaktaydı.

Rydell bez koltuğuna oturmuş, gözleri yarı kapalı, komutan Harvey'in sesini dinliyordu. Denizin derinliklerinden gelen sesi son derece sakindi.

— Derinlik "M" noktası. Bazı araştırmalar için bir süre duracağız. Sizi daha sonra haberdar ederiz.

Rydell aldığı raporun saatini kaydetti: 10.45... Skylark güneşin altında salınarak ilerliyordu. Deniz yüzeyini yalayarak geçen altı Sea-Wolf avcı uçağı Enterprise'a doğru uzaklaştı. 6. Filo'nun bu dost sularda bulunmasının nedeni, Türkiye ile

NATO çerçevesi içinde yapılan her zamanki tatbikatlardan biri gereğiydi.

Harvey'in sesi yeniden duyuldu:

— Sonarla başımız dertte gibi. Zorunlu olarak bulunduğumuz yerde bir süre hareketsiz kalacağız. Durum hakkında daha sonra bilgi vereceğiz.

Watson kaşlarını çattı.

— Bu sersem sivil, cihazıma bir haltlar etmiş olmalı. O sonar bebek kadar naziktir. O olmadı mı da, bu karanlık sularda bir adım bile atamazsın. Sağır, dilsiz ve kör birinin sokaklarda dolaşmasına benzer bu...

— Bu bölgede korkacak bir şey yok, dedi Rydell. 1956 yılından bu yana tek bir Rus denizaltısı görülmedi buralarda. Murmansk ya da Vladivostok'tan kalkıp buralara gelecek değiller ya! Senin dediğin...

Harvey'in sesi sözünü kesti:

— Hafif bir radyoaktivite artışı algılıyoruz. Nedenini araştırmaya başladık. Tamam!

Rydell saati kaydederken kaleminin ucunu kırdı. Saat, 10.57 idi. İki subay şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar.

— İmkânsız bu! dedi Watson.

Rydell başını salladı.

— Rusların da atom denizaltıları var. CIA uzmanlarına göre altı, Deniz Kuvvetleri uzmanlarına göre dokuz adet. Eğer bu bölgede radyoaktivite artışı görülüyorsa bunun bir tek açıklaması var: Bizimkinin çevresinde bir başka denizaltı daha bulunuyor.

— Delirmişsin sen! İstanbul Boğazı'nın girişindeki ağları, mayınları aşacak ve 6. Filo'nun burnunun dibine, o küçücük Marmara Denizi'ne girecek, olacak iş mi bu?

6. Filo'nun önünde karakol görevi yapan Sky-

lark Çanakkale Boğazı'ndan çıkmış, bir süreden beri ağır yolla Marmara'da ilerliyordu. Watson eli-ni uzatıp ufku gösterdi.

— Şuraya baksana... Yabancı bir denizaltı için burası tam bir kapan.

— Gerçeği nasıl olsa birazdan öğreneceğiz. Ben yine de Enterprise'ı uyaracağım.

Rydell telsizciyi arayıp amirallik gemisi Enterprise'a şifreli bir mesaj göndermesini emretti.

Watson düşünceliydi. Bakışlarını ufka çevirmiş, 129 arkadaşının görev yaptığı Memphis'in bulunması gereken noktalarda bir şeyler görmek ister gibi çırpıntılı suları seyrediyordu. İçinde belli belirsiz bir korku vardı. Şu anda gemisinde bulunmak için neler feda etmezdi! Sonarı gereğince kullanabilecek tek kişi oydu. Birden telsizin sesiyle sıçradı.

— Harvey konuşuyor. Radyoaktivite artışı kesinlikle saptandı. Fakat sonarımız sıhhatli çalışmıyor. Bizi nöbetten geri çekebilir misiniz? Tamam!

Watson atılıp mikrofonu Rydell'ın elinden kaptı.

— Ben Watson. Sonarıma ne yaptınız? Bana sivil mühendisi verin. Kendisine yardımcı olabilirim...

— Faydası olmaz, diye sözünü kesti Harvey. Denediğimiz yeni bir cihaz sonarı devre dışı bıraktı. Radyoaktivitenin kaynağını bulduktan sonra tamirata girişeceğiz... Tamam!

Birkaç saniye sonra telsizden tiz bir ses yükseldi: Memphis'in alarm sireni. Komutan Harvey gemisini savaş düzenine sokuyordu. Demek ki, bir tehlikeyle yüz yüzeydiler. Radyoaktivite yükselmesinin ne demek olduğunu Watson da çok iyi bilirdi...

Rydell aceleyle durum raporlarını bloknotuna geçirdi. Bu sırada kendisine sarı bir kâğıt getirdiler. Okuduktan sonra kâğıdı Watson'a geçirdi:

"Tatbikat bölgesinde, Memphis'in dışında yabancı bir denizaltının varlığına rastlanmamıştır."

Watson derin bir soluk aldı.

— Bizimkilerin tarayıcıları da sonar gibi bozulmuş olmalı, dedi. Yoksa, inanılacak gibi değildi bu.

Aynı anda Harvey'in sesi telsizde gürledi:

— Radyoaktivite kaynağını saptadığımızı sanıyoruz. Kaynağa doğru ilerliyoruz. Derinlik "E"... Birazdan "L" derinliğine döneceğiz... Tamam!..

Rydell alıcıdan, boşalan su tanklarının çıkardığı o tanıdık gürültüyü duydu. Memphis yükseliyordu. Saati kaydetti: 11.13... Birden, alçaktan yaklaşan bir helikopter farkettiler. Birkaç saniye sonra helikopter, Skylark'ın üstüne geldi ve alçalarak köprünün arka tarafındaki iniş pistine kondu. Açılan kapıdan aceleyle bir subay fırladı.

— Amiral Cooper bu, dedi Rydell.

Köprüye tırmanan amiral doğru Rydell'ın yanına geldi:

— Durum ne? 593 ile irtibatınız var mı?

Memphis'in kod numarası 593 idi. Enterprise'da bulunan Cooper'ın uzaklık nedeniyle denizaltıdan mesaj alması imkânsızdı. İlişkiyi sağlayan tek gemi Skylark idi.

— İrtibatımız var, dedi Rydell.

Sonra kısaca durumu özetledi.

— 593 ile hemen bağlantı kurun, dedi Cooper.

Rydell vericinin düğmesini çevirdi.

— Harvey... Harvey... Burası Skylark... Yön ve yer bildirin...

Cevap yok. Alıcıdan sadece hafif cızırtılar gel-

di.

— Daha iki dakika önce benimle konuştu, dedi Rydell.

Üç subay bir süre sessizce alıcıyı seyrettiler. Amiral, beraberinde getirdiği emir subayına döndü:

— Uçak gemisini arayıp "C" ve "D" filolarının hemen havalanmasını söyleyin. Diğer gemiler de 593'ün saptandığı son noktaya gelsinler.

Emir subayı elindeki kısa dalgalı telsizle dışarı çıkarken amiral, Rydell'e döndü:

— Tekrar arayın.

Rydell vericiye eğilip bağırır gibi seslendi:

— Harvey... Yer bildirin...

Hiç cevap yok. Amiral Cooper mikrofonu üsteğmenin elinden kaptı. Alnındaki damarlardan biri atmaya başlamıştı.

— Amiral Cooper konuşuyor... Harvey, derhal yerinizi bildirin. Geminiz ne durumda?

Cızırtılar duyuldu. Sonra gök gürlemesini andırır bir patlama sesi geldi.

Rydell sapsarı kesildi.

— Harvey, diye bağırdı.

Elini uzatıp önünde duran kırmızı düğmeye basmaya başladı. Aynı anda Skylark'ın güvertesini bir düdük sesi kapladı.

Şaşkına dönen Watson sayıklar gibiydi.

— Olamaz... Olamaz...

Bu sırada alıcıdan cızırtıların arasında kopuk kopuk, belli belirsiz sözcükler duyuldu:

— İmkânsız... gövde... isabet aldı... başta, sancak tarafı... su yüzüne çıkıyoruz...

Birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra üçü birden, gemi bölmelerinin parçalanmasını andırır bir gürültü duydular...

Anlaşılmaz birkaç söz geldi. Çevrede bir yer-

de, Marmara'nın derinliklerinde, Memphis vasiyetini yazdırmaya çalışıyordu.

Rydell afallamıştı. Bu gürültüyü çok iyi tanırdı. Mesleği boyunca çeşitli sualtı atış tatbikatlarında bu sesi çok duymuştu. Bir teknenin bomba ya da derinlik nedeniyle basınç altında ezilip parçalanması demekti bu. Atış tatbikatlarında bu sesi duydu mu sevinirdi, çünkü hedefi vurduğu anlamına gelirdi.

Şimdi ise durum bambaşkaydı. Yüz küsur arkadaşı, yanı başında bir yerde ve barışın göbeğinde yok yere, göz göre göre ölüyordu.

— Bütün helikopterler havalansın, emrini verdi amiral.

Skylark tam yolla harekete geçmişti bile. Rydell vericiye eğilmiş, Memphis'e devamlı çağrıda bulunuyordu. Hemen arkasında ayakta duran Watson'un gözlerinde yaşlar birikmişti. Şu an onun da denizaltıda, arkadaşlarıyla birlikte olması gerekiyordu.

Skylark'ta su bombaları atış rampalarına yerleştirilmişti.

Geminin üzerinden, denizaltı tahrip bombalarıyla yüklü bir F-100 filosu geçti. İlerde birkaç helikopter, Memphis'in bulunması gereken noktanın üzerinde dönüp duruyordu.

— Nedir bu olanlar? diye yakındı Watson. Akıl alacak iş değil! Marmara'da bir Rus denizaltısı ha!

— Eğer Rus gemisiyse canına okuruz onun, dedi Rydell. Gerekirse üç ay kalırız burada!

İki subay bir dizi hafif patlamayla irkildiler. Enterprise'a dönmüş olan amiral, Memphis'in hemen su yüzüne çıkması için işaret bombaları attırıyordu.

Rydell üzgün bir tavırla başını salladı.

— Hiçbir zaman su yüzüne çıkamayacak!

Bu sırada, helikopterlerden birinden kırmızı bir fişek atıldı.

Rydell ile Watson hemen dürbünlere sarıldılar. Bir süre izledikten sonra dürbünlerini indirdiler ve tek kelime etmeden birbirlerinin yüzüne baktılar. Skylark'ın iki mil kadar batısında deniz yüzeyine geniş bir yağ tabakası çıkmıştı. Denizaltının battığına işaretti bu. Yaralanan Memphis kan kaybediyordu.

İki eliyle duvara dayanan Waston sessizce ağlıyordu. Bir daha arkadaşlarını hiç göremeyecekti. Ne neşeli ve yürekli Harvey'i, ne de asık suratlı Smith'i...

Bir anda içini sonsuz bir öfke kapladı.

— Ne yapacağız şimdi? Memphis torpillendiğine göre, burada yabancı bir denizaltının bulunduğu su götürmez bir gerçek artık.

Rydell omuzlarını silkti.

— Filonun bütün sonarları onu arıyor. Bir balığın aksırmasını bile duyacak durumdayız. Eğer altımızda yabancı bir denizaltı varsa yakalanmamak için sessiz sedasız ve hareketsiz beklemesi gerekir. Bu nedenle sabırlı olması gereken biz değil, odur...

— Peki, kaçıp kurtulma şansı nedir?

— Böyle dar bir alanda, yüzde on bile değil. Kımıldadığı an yakayı ele verir. O zaman da sen şenliği seyret! Cooper herhalde avın kaçmasına göz yumacak değildir.

Saatler boyunca hiçbir şey olmadı. Skylark, yağ tabakasının yanında bekliyordu. Balıkadamlar belki bir şey bulunur umuduyla aralıksız dalış yapıyorlardı.

Fakat dalgaların etkisiyle gitgide kaybolan yağ tabakasından başka bir şeye rastlanmadı.

Kıyılar, mavimsi bir pusun ardında yavaş yavaş silinmeye başlamıştı. Kuzeyde, çok uzaklarda, İstanbul'un olması gereken noktada gökyüzü kentin ışıklarıyla aydınlanmıştı.

6. Filo'nun tüm gemileri bayraklarını yarıya indirmişti. Enterprise'daki kamarasına kapanan Amiral Cooper, Rus denizaltılarının özelliklerini veren gizli dosyayı sayfa sayfa inceliyordu. Bilinenlerin tümü Marmara Denizi'nden uzak yerlerdeydi.

Tabii çok az da olsa, Memphis'in bir sabotaja ya da bir kazaya kurban gitme ihtimali de söz konusuydu. Beklemekten başka çare yoktu. Altlarında bir düşman denizaltısı varsa, nasıl olsa yerinden kımıldayacaktı...

Önünde duran bir tomar kâğıdı aldı. Washington'dan telsiz-telgraflar yağmaya başlamıştı. CIA ve Deniz Kuvvetleri haberalma ajanları, aradaki saat farkı nedeniyle ancak harekete geçmişlerdi. Olayın şimdilik resmi biçimde dile getirilişi, Memphis'in tatbikat planında öngörülen saatte su yüzüne çıkmadığı, bunda geciktiği şeklindeydi.

Amiral zile bastı. Emir subayı içeri girdi.

— Gemi komutanlarına haber verin. İki saat sonra burada toplanacağız. Kendilerini helikopterlerle toplayın.

Emir subayı çıktıktan sonra, Amiral Cooper önüne bir kâğıt çekip Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'na uzun bir rapor yazmaya koyuldu.

Beklenen olay sabahın üçünde gerçekleşti. Bütün gemiler gecenin karanlığında durmuş, bekliyorlardı. Amiralin konferans sırasında söyledikleri herkesin kulağındaydı.

— Araştırmalara bir an olsun ara vermeyeceksiniz, demişti. Eğer gerçekten bir Rus denizaltısı varsa, onu bulup imha edeceğiz. Bu ülkemiz için

hayati bir sorundur.

Vagrant destroyerinin sonar subayı gemisinin yaptığı araştırmayı bizzat yürütüyordu; kardeşi Memphis'te makine subayıydı. Altıncı kahvesini içerken sonar ekranında yeşil bir leke farketti. Birkaç saniye büyülenmiş gibi yeşil lekenin hareketini izledi. Gözlerini ekrandan ayırmaksızın el yordamıyla mikrofonu aldı ve filonun diğer bütün gemilerine bağlı ortak kanaldan alçak sesle konuştu:

— Kuzeyimizde, sualtından kuzeybatı yönünde ilerleyen yabancı bir cisim saptadım.

Aynı anda, diğer gemiler de cismi onayladılar. Elde edilen verilere göre yabancı denizaltı ağır yolla İstanbul Boğazı'na doğru seyrediyordu.

Haber verildiğinde amiral giyinik olarak uyuyordu. Hemen doğruldu.

— Filodan hiçbir gemi yerinden kıpırdamasın, emrini verdi. Yalnız, yakaladıkları izi kaybetmesinler.

Beş dakika sonra, Enterprise'ın komutan köprüsündeydi. Tarayıcıların yabancı denizaltı hakkında verdiği bilgiler birkaç subay tarafından dakikası dakikasına önlerindeki haritaya işleniyordu.

— Uçaklara kalkış emri verin, dedi Cooper. Üstümüzde uçup, vereceğim emri beklesinler.

Sonra asansöre binip kıç güverteye çıktı. Gemide akıl almaz bir hareket vardı. Filoya ait uçakların ilki, pist başında motorlarını ısıtıyordu.

Gece berraktı. Tek bulut yoktu. Kuzeyde, İstanbul'un ışıkları göğü aydınlatıyordu. Onun ardında da Karadeniz ve Rusya vardı...

Cooper Memphis'i düşününce içinin sıkıldığını hissetti. Denizaltının suya ilk indirilişinde uzmanlar onun için "batırılamaz" demişlerdi. Ama, gel gör ki olan olmuştu! Yalnız anlamadığı bir şey

vardı: Niçin saldırıya uğramıştı?

Yanına yaklaşan bir muhabere subayı bir kâğıt uzattı. Cooper aldı, okudu. Dinleme raporuydu bu:

"Yabancı denizaltı kuzeybatı yönünde ilerlemektedir. Yönü, 130 derece; hızı, 8 mil; derinliği 100 metre."

Haritadaki işaretlere göre denizaltının, Memphis'in battığı noktanın yakınlarından hareket ettiği anlaşılıyordu. Gittiği yön ise, İstanbul Boğazı'ydı.

Amiral alnını kaşıdı.

— İstanbul Boğazı ha! Delirmiş bunlar! Orası tam bir fare kapanıdır. Karadeniz çıkışında ağlar, mayınlar ve Türklerin dinleme istasyonları vardır. O noktayı aşmasına binde bir ihtimal yok.

Birden, aklına gelen bir başka fikirle irkildi: Memphis'i yanlışlıkla bir Türk denizaltısı torpillemiş olabilirdi.

Süratle aşağı inip kamarasına girdi. Emir subayını çağırdı.

— Bana Türk Genelkurmayı'nı bulun ve şifreli olarak bu bölgede denizaltıları bulunup bulunmadığını sorun, dedi. Çok acele olacak. Cevabı da şifreli isteyin.

Beş dakika sonra emir subayı elinde bir kâğıtla geri döndü.

— Ankara bu bölgede denizaltılarının bulunmadığını söylüyor.

Cooper derin bir soluk aldı, sonra operasyonu yürüten komutana bağlı telefonu açtı.

— Her türlü imkân kullanılarak yabancı denizaltının batırılmasını emrediyorum, dedi.

Havada görev bekleyen on iki jet kendilerine verilen emirle hedeflerine yöneldiler. Her birinde, hedefi sualtında vuracak özel roketler bulunuyor-

du.

Uçakların ilk saldırısı son bulduğu anda Skylark da düşman denizaltısının tam üstüne gelmişti. Üsteğmen Rydell köprüde ayaktaydı. İç-konuşma cihazının düğmesine basıp haykırdı:

— Ateş!

Geminin kıç tarafından ilk su bombası havalanıp hedefe yöneldi. Skylark tekrar hedefe dönmek için geniş bir daire çizerken uçaklar ikinci kez dalışa geçip roketlerini saldılar.

Amiral Cooper harekâtı dürbünle izliyordu. Ortalık aydınlanmaya başlamıştı. Gemilerin hemen hepsi gözle görülür durumdaydı. Hedef bölgesi tam bir cehennemi andırıyordu. Bu ani atış tatbikatının nedenlerini Türklere açıklamak gerekecekti.

Bir subay koşarak amiralin yanına geldi.

— Komutanım, uçaklar denizaltının bir yağ lekesi ortasında su yüzüne çıkmakta olduğunu bildirdi!

— Geliyorum.

Amiral Cooper hızla merdivenlerden indi. Güvertede bir helikopter bekliyordu. Koltuğuna oturup kemerini bağladığı anda helikopter havalandı.

Belirtilen noktaya varmaları birkaç dakika sürdü. Uçaklar üstünde dönüp duruyorlardı. Dikkatle bölgeyi tarayan amiral nihayet denizaltıyı farketti. Uzun, siyah gövdenin ancak burun kısmıyla kulesinin üst kısmı görünüyordu.

Hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

— Biraz daha su yüzüne çıkabilmiş olsaydı işimiz kolaylaşırdı, diye mırıldandı Cooper. Bu durumda ne olduğu belli değil.

Yabancı denizaltı su yüzeyinin altında, yaralı bir balina gibi yalpalıyordu. Bütün kapakları kapalıydı. Amiral önündeki mikrofonu alıp motor

gürültüsünü bastırmak istercesine bağırdı:

— Vantilatör Lider konuşuyor... Geminin fotoğraflarını aldınız mı?

Boğuk bir ses hemen cevap verdi:

— Burası Kırmızı Lider... Birçok enfraruj fotoğraf aldık.

Amiral bir süre düşündü, sonra sakin bir sesle:

— Vantilatör Lider'den Kırmızı Lider'e emir: Hedefi imha edin.

Yanındaki subay hafifçe sıçradı ve göz ucuyla amirale baktı. Hareketini farkeden amiral ona döndü:

— Denizaltıyı yedeğimize alıp istanbul'a kadar götürecek ve Ruslara alın işte, durup dururken bir denizaltınızı batırdık diyecek değildik ya! Birleşmiş Milletler'de canımıza okurlardı.

— Fakat komutanım, dedi diğeri. O da saldırıp Memphis'i batırdı...

— Bunu onun yaptığını kanıtlayabilir misiniz? Hayır, değil mi? Ruslar bu fırsatı kaçırmazlar ve ben de bir anda kendimi Enterprise'ın güvertesini temizlerken buluverirdim. Size, duyduklarınızı ve gördüklerinizi unutmanızı tavsiye ederim. Bu harekâta katılan herkesi uyaracağım ve en küçük bir boşboğazlık yaptıklarında Harp Divanı'na verileceklerini hatırlatacağım.

Helikopter hedef bölgesinden yavaşça uzaklaştı. Jetler kısa sürede işlerini bitirdiler. Geride sadece bir yağ lekesi kaldı. Su üstünde yüzen tek bir cisim yoktu.

— Denizaltıdan kurtulan olsaydı, onları bile alamazdık, dedi Cooper.

Bir süre sonra helikopter Enterprise'ın güvertesine kondu. Amiral Cooper hemen kamarasına kapanıp raporunu yazmaya koyuldu. Hiç de eğlen-

celi değildi bu. Filonun en güzel gemisini anlaşılmaz nedenlerle yitirmek ve savaşmadıkları bir ülkenin denizaltısını batırmak kolay kabullenilecek şeyler miydi?

Geriye, bu denizaltının nereden geldiğini ve özellikle de nereye gittiğini öğrenmek kalıyordu. Cooper kendi kendine yüksek sesle:

— Bunu öğrenmek CIA'nın işidir, dedi. Böylece bir süre oyalanmış olurlar.

Çalışmasını bitirince köprüye çıktı. Güneş ufuktan yükselmişti. Memphis'in battığı noktada kırmızı bir leke vardı.

Birkaç küçük tekne lekenin çevresinde nöbet tutuyordu. Çok küçük bir ihtimal de olsa, gemide canlı bulunabilirdi. Fakat, tarama cihazları teknenin 700 metre derinlikte yattığını belirleyince bütün umutlar suya düştü. Bu derinlikteki basınca hiçbir şey dayanamazdı.

Önce Skylark durdu ve 21 top atışıyla arkadaşlarını selamladı.

Onu diğerleri izledi. Enterprise'ın küpeştesine yaklaşan askeri rahip kısa bir dua okudu. Rüzgâr sözlerini alıp götürdü, fakat arkasındaki altı yüz kişi hep bir ağızdan söylediklerini gür bir sesle tekrarladı.

Bir helikopter Memphis'in battığı noktaya bir çelenk attı. Denizcilerin çoğu ağlıyordu.

Memphis artık yoktu. Yapılabilecek tek şey, onun intikamını almaktı. Fakat bu da, Amiral Cooper'ın dediği gibi, CIA'nın işiydi.

III. BÖLÜM

CIA'nın Ortadoğu sorumlusu William Mitchell yumruğunu var gücüyle dosyanın üzerine indirdi. Yarattığı rüzgârla bir deste kâğıt havalanıp etrafa saçıldı.

— İnanılacak şey değil be! diye bağırdı. Deniz Kuvvetleri'nin en iyi haberalma uzmanları sayılırsınız ama, Rus denizaltısının Marmara'da ne aradığını bir türlü açıklayamıyorsunuz.

Karşısında oturan iki adamdan biri:

— Falcı değiliz, dedi. Bildiğiniz gibi Rusların 1961'de Arnavutluk'taki Seno üssünü kapamalarından bu yana Akdeniz'de bir tek Rus denizaltısına rastlanmadı. Cebelitarık Boğazı'yla Süveyş Kanalı her zaman kontrolümüzdeydi. Oradan geçecek denizaltılar hemen farkedilirdi.

— Peki, Marmara'daki bu a[illegible]n cezası denizaltı gökten zembille inmedi ya!

Mitchell sözünü bitirdikten sonra, 6. Filo helikopterlerinin çektiği fotoğrafları gösterdi.

— Haklısınız, dedi adamlardan biri. Fakat bunun bir Rus denizaltısı olduğundan emin değiliz ki! Hatta atom denizaltısı olduğundan da, Memphis'i torpillediğinden de emin değiliz.

Mitchell kıpkırmızı kesildi:

— Peki, İstanbul Boğazı'ndan geçip nereye gi-

deceğini sanıyordunuz? Bunu anlamak için Türklere, şu çelik ağlarınızı ve mayınlarınızı kaldırın da geçiversin mi diyecektiniz, yoksa üzerinden aşmasını mı dileyecektiniz?

— Türkler ne diyor? diye sordu ikinci uzman.

— Hiçbir şey. Onların da bu işe aklı ermiyor. Boğaz'ın denetimi en usta askerlerin elinde. Çelik ağlar her an denetleniyor. Ayrıca sağda, solda bizim de adamlarımız var. Hiçbirinden en ufak bir uyarı gelmedi. Denizaltı dediğiniz sigara paketi değil ki! Ne cebe girer, ne çantaya...

— Her neyse... Denizaltının eninde sonunda sıkışıp kalacağı bir kapana, yani İstanbul Boğazı'na girmek istemesi akıl alır gibi değil...

— Olabilir ama gerçek bu. Amiral Cooper çok kesin konuştu. Denizaltı tam yolla kuzeye, Karadeniz'e gidiyormuş.

Bir sessizlik oldu.

— Bu ne demektir, biliyor musunuz beyler? dedi Mitchell. Akdeniz'de dolaşan denizaltılarımıza Polaris füzeleri yerleştirdiğimiz için Türkiye'deki füze üslerimizi kaldırdık. Eğer Ruslar denizaltılarını Akdeniz'e sokacak bir yol bulmuşlarsa, biz bu bölgede hapı yuttuk demektir...

Yine bir sessizlik oldu, sonra Mitchell devam etti.

— Bu denizaltının kime ait olduğunu, nereden gelip nereye gittiğini kesin olarak öğrenmek zorundayız. Rusların sırrı gün ışığına çıkmalı. Bunun hayati önemi var. İşimiz çok zor. Şimdilik ikinize de teşekkür ederim, beyler.

Mitchell başını ellerinin arasına alıp bir süre öylece kaldı, sonra düğmeye basıp iç-konuşma cihazına seslendi:

— Bill, biraz gelir misin?

Az sonra Bill içeri girdi. CIA'nın Ortadoğu

"eylem" servisi şefiydi. İnatçı, zeki ve tehlikeli bir adamdı. Mitchell'in karşısındaki koltuğa oturup bir sigara yaktı.

— Ne oldu?

— Elinde Türkçe bilen birileri var mı?

— Türkçe mi?

Bill bir an düşündü.

— Hayır. Hiç kimse yok. Yalnız, Ankara ve İstanbul'da adamlarımız var tabii.

— Güzel. İşe yarayanlardan ikisiyle temas kurup İstanbul'a gitmelerini sağlayın. Hilton'a yerleşsinler. Onlara buradan birini göndereceğim.

— Kimi?

— SAS'ı!

— Şu çılgını mı? Hani şatosu olan...

— Yirmi beş dil bilen ve beyni IBM gibi çalışan bir çılgın. Böylesine rastlamak pek kolay olmuyor. Ayrıca, şimdiye dek hiçbir görevde çuvallamadı.

— Nasıl isterseniz öyle hareket edin. Patron sizsiniz. Fakat bize çok pahalıya oturacak.

Bill kalkıp çıktı. Mitchell telefonu açıp santrala emrini bildirdi:

— Bana New York Eyaleti'nde Poughkeepsie'den 925 0524'ü arayın. İhbarlı olacak. İsim, Soylu Sérénissime Altesleri Prens Malko Linge.

IV. BÖLÜM

Eski Anadolu uygarlıklarının önemli merkezlerinden biri olan ve bugün de büyük bir liman kenti özelliği taşıyan İzmir'de pek olay çıkmaz. Vakit geçirmenin tek yolu, oturup denizi seyretmektir. Körfeze arada bir giren petrol tankerlerini, yolcu gemilerini, ağzına kadar yüklü kıçtan takma motorlarıyla çırpıntılı sularda ilerleyen mavnaları ve ender gelip giden balıkçı takalarını izlemek en büyük değişikliktir.

Amerika Birleşik Devletleri Konsolosu John Oltro'nun evinin terasından bakıldığında Karşıyaka ve körfez ayaklar altındadır. Ayrıca teras, teknik bakımdan da iyi donatılmıştı: İstanbul'da Kapalıçarşı'dan satın alınmış bakır kaplama uzun bir dürbün, daha basit ama sağlam bir başka dürbün ve ayrıca denizcilerin kullandığı türden bir dürbün daha.

John Oltro İzmir'e ilk geldiği günlerde herkese ve her şeye kuşkuyla bakmaktan kendini alamamıştı. Ülkesinden ayrılmadan önce CIA kendisini uyarmıştı: İyi bir diplomat her zaman gözünü açmalı ve diğer yabancı diplomatlara karşı temkinli davranmayı bilmeli.

Fakat kısa zamanda Rus meslektaşıyla İzmir'in hiç de Washington'un dediği gibi bir casus yuvası olmadığı konusunda anlaşmıştı. Rus Konsolosu Dimitri Richkoff zamanının çoğunu satranç oynamakla geçirirdi.

O gün, 25 Temmuz günü, John Oltro terasta her zamanki yerini aldığında sahilde, Kordonboyu'ndaki bir iskelede toplanan kalabalık dikkatini çekti.

İskeleye yanaşmış bir balıkçı takasının çevresi meraklılarla dolmuştu. John dürbününü alıp baktı ve gördüğü manzarayla irkildi: Balıkçılar kıyıya siyah tulumlu bir adam taşıyorlardı!

Dürbününü ayarlayıp daha dikkatlice baktı. Zaman zaman denizin sahile ceset attığı ya da cesetlerin balıkçı ağlarına takıldığı olurdu. Fakat bu defaki biraz değişik görünüyordu. Birden, birinin kalabalığı yararak ilerlediğini farketti. Beyazlar giymiş Dimitri Richkoff'tu bu.

Merdivenleri bir solukta inen John Oltro kısa bir süre sonra kalabalığın arasındaydı. Kendisiyle aynı zamanda gelen Emniyet Müdürü'nün yanına yaklaştı. Müdür gülümseyerek kendisini selamladı. John'un Türk polisiyle arası iyiydi. Üstü bir bezle örtülü cesedin üzerine eğildi.

— Bana bir müşteri mi çıktı dersiniz, dostum? dedi müdüre.

— Bilemiyorum, sayın konsolos. Bu adam Türk değil, Yunanlı da değil. Ayrıca üzerinde balıkadam elbisesi var. Cesedi inceleyeceğiz. Sizi durumdan haberdar ederim. Şimdilik ceset Türk polisinin sorumluluğu altındadır.

— Belki de Ege'de tatbikat yapan 6. Filo'nun balıkadamlarından biridir, dedi konsolos.

— Olabilir, diye karşılık verdi müdür.

Kıyıya bir ambülans yanaşmıştı. Polisler kalabalığı dağıtıp cesedi yüklendiler ve sedyenin üzerine uzattılar. John Oltro, Rus diplomatın dikkatle

cesedin ayak kısmına baktığını farketti. Ne olduğunu anlamak için bakışlarını çevirdiğinde ceset ambülansa yüklenmişti bile.

Rusla bakışları karşılaştı.

— Ortalık biraz hareketlendi, dedi Dimitri. 6. Filo'nun savaş kışkırtıcılarından biri olsa gerek.

— Ya da sizin casuslarınızdan biri, diye gülümsedi John.

Birbirlerinden ayrılıp kent merkezine doğru yürümeye başladılar. John Oltro arkasından yaklaşan ayak seslerini farkederek geri döndü ve müdürle burun buruna geldi. Müdür gülümseyerek kulağına eğildi.

— Rus meslektaşınızı şüphelendirmek istemedim. Eğer ceset ilginizi çekiyorsa birazdan büroma gelin.

Amerikalı kendisine teşekkür edip durumu belli etmemek için evinin yolunu tuttu. Meslektaşını kuşkulandırmanın gereği yoktu.

Oysa Dimitri, bürosuna kapanmış, aceleci hareketlerle Ankara'dan SSCB Elçiliği'ni arıyordu.

John Oltro müdürün odasına girdiğinde, diğeri bir tür kasaturayı incelemekle meşguldü. Konsolosu görünce gülümsedi ve elindeki silahı uzattı.

— Bu kasatura cesedin belindeydi, dedi müdür.

John Oltro ilk bakışta kasaturanın çelik ağzına işlenmiş bir çıpayla bir numara farketti. Fakat üst kısmında gördüğü işaret içinden küfretmesine neden oldu: Bıçağın kabzasına süs olarak bir kızıl yıldızla orak çekiç işlenmişti.

— Bir Rus, dedi kısık sesle.

— Evet, diye onayladı müdür. Üstünden şu da çıktı.

Bir cüzdan uzattı. John Oltro cüzdanın içinden kimlik kartına benzer bir kâğıt çıkardı. Biraz

Rusça bilirdi. Adamın, B 282 290 sicil numaralı Stegar Alexander Serguyeviç Tegar adında bir topçu yarbayı olduğunu ve Sovyet Deniz Kuvvetleri'nin 20 546 no'lu gemisinde görev yaptığını anladı.

Fotoğrafında genç görünmesine rağmen kartta otuz beş yaşında olduğu yazılıydı.

John kimlik kartını cebine atmaya kalktı. Müdür hemen atıldı:

— Bu olmaz işte. Sonra başıma iş açılır. Ayrıca, meslektaşınıza durumu haber vermek zorundayım.

Amerikalı cüzdanı karıştırmaya devam ediyordu. İçinden bir genç kız fotoğrafı, çeşitli kartlar, bir miktar ruble ve sinema bileti olması muhtemel sarı bir bilet çıkardı. Bileti bir süre parmaklarının arasında tuttu ve tam cebine atarken müdür görmezden gelerek başını öteki tarafa çevirdi. NATO üyeleri arasında bu kadarcık da dayanışma olmalıydı!

— Cesedi görmek ister miydiniz?

— Elbette, dedi konsolos.

Polisler cesedi iki kalıp buzun arasında uzunca bir sandığın içine yerleştirmişlerdi. Yüzünde sakin bir ifade vardı ve fazla şişmemişti. Gözleri kapalıydı. Durumuna bakılırsa suda birkaç saatten fazla kalmamıştı.

Balıkadam elbisesinin altında, üniformasının pantolonuyla bir külot ve dik yakalı bir kazak vardı.

John dalgın dalgın bir süre adamı seyretti. Belki de basit bir kazaydı bu. Rus savaş gemilerinin boğazlardan geçtiği herkesçe biliniyordu. Bu adam da ya özgürlüğü seçmek istemiş ya da kazayla denize düşmüş olabilirdi.

— Çok teşekkür ederim, dedi Emniyet Müdü-

rü'ne. Gidip raporumu hazırlayacağım.

Amerikalı müdüriyetten çıktıktan sonra bürosuna dönüp Ankara'daki elçiliğe şifreli uzun bir telgraf çekti. Sinema biletinden de söz etmesi gerekirdi, ama bunu yapmadı. Bileti hatıra olarak saklamayı yeğlemişti.

İki saat sonra telgrafına cevap geldi. Şifreyi çözdükten sonra başını ellerinin arasına alıp düşündü. İlk kez olarak İzmir'de bir şeyler dönüyordu. Telgrafın içeriği şöyleydi:

"Çok gizli. Sovyet denizcisinin üzerindeki belgeleri almak için elinizden geleni yapın. Olay son derece önemli ve gizlidir. Hareketlerinizi Rus yetkililerden saklayın. Deniz Kuvvetleri'nden Yüzbaşı Watson'u yardımınıza gönderiyoruz."

Aynı anda Dimitri Richkoff da kendi elçiliğinden gelen telgrafın şifresini çözüyordu:

"Çok gizli. Cesedin kim olduğunun anlaşılmasını engellemek için elinizden geleni yapın.Özellikle Amerikalıların cesedi görmesine fırsat vermeyin. Cesedi ortadan kaldırıp belgeleri yakın. Her zamanki yoldan yardım gönderiyoruz."

John Oltro'nun neşesi yerindeydi. Kent nihayet hareketlenmişti! Telefonu açıp Emniyet Müdürü'nü aradı.

— Cesedi ne zaman gönderiyorsunuz, dostum?

— Sovyet meslektaşınız da az önce aynı soruyu sordu. Yarın sabah bir cenaze arabası gelip cesedi alacak ve Sovyet yetkililere teslim etmek üzere İstanbul'a götürecek.

— Teşekkür ederim. Bu cesetten kurtulmaya can atıyor olmalısınız.

Bu iş kolay olmayacaktı. Gece bile olsa, Emniyet Müdürlüğü'ne saldırmak delilikten başka bir şey değildi. Geriye, cesedin nakledilmesini beklemek kalıyordu.

V. BÖLÜM

Elko Krizantem, Anadolu'da doğup büyümüş, daha sonra İstanbul'a yerleşmiş azınlıklardan biriydi. Karanlık işler söz konusu oldu mu, akla hemen o gelirdi. Bu ünü boş yere kazanmamıştı. Her tarakta bezi vardı. Şeytana pabucunu ters giydirirdi. Böylesine bir yetenekle başka ülkede olsa krallar gibi yaşardı; oysa burada ancak karnını doyurabiliyordu. Askerliğini yaptıktan sonra, 60'lı yıllarda uzun süre Kıbrıs'ta mücahitlerle birlikte Rum çetecilere karşı savaşmıştı.

İstanbul'a döndüğünde, para kazanmanın ne denli zorlaştığını gözleriyle görmüştü. Geçinmek için her belalı işe burnunu sokmuş, arada bir İstanbul polisinin ufak tefek, önemsiz işlerine yardımcı olmuştu.

Sonunda, biriktirebildiği birkaç kuruşla 65 model bir Buick satın almış ve arabasını Hilton'un Amerikalı müşterilerine kiralamaya başlamıştı. Tek umudu günün birinde iyi bir voli vurmaktı. İngilizcesi oldukça iyiydi. Davranışları terbiyeli, görünümü kibardı. Yine de işini sağlama bağlamak için, Hilton'un kapıcısına, iyi müşterileri kendisine göndermediği takdirde kulaklarını usturayla keseceğine yemin etmişti.

O sabah, siyah Buick'ı çalıştırıp işe çıkmak

üzereyken yanında bir araba durdu.

Arabadan uzun boylu, sarışın bir adam indi ve yanına geldi:

— Elko Krizantem siz misiniz?

Adam yabancıydı, fakat çok iyi Türkçe konuşuyordu.

— Evet, benim.

Tuhaf... Adamda hiç de "müşteri" havası yoktu. Ayrıca, Boğaziçi sırtlarındaki bu kuytu mahalleyi bulabildiğine göre İstanbul'u iyi tanıyor olmalıydı.

— Sizinle konuşmak istiyorum. Mikrop Mustafa'nın bir arkadaşıyım. Bana sizden söz etmişti... yani, başına gelenlerden çok önce.

Krizantem'in gözleri daldı. Mikrop Mustafa Ruslar hesabına casusluk yapmaktan hüküm giymiş ve üç ay önce asılmıştı. Kıbrıs'ta birlikte savaşmışlardı. Zaman zaman Mustafa ona "müşteri" gönderir, ufak tefek işler ayarlardı. Az konuşur, ama çok öderdi.

— Arabama gelin, size işi anlatayım.

Yabancının Fiat 132'sine geçtiler. Adam aralıksız on dakika kadar konuştu. Krizantem düşünceliydi.

— Benden istediğiniz iş çok tehlikeli, dedi. Düşünmem gerek.

Diğeri hemen atıldı.

— Anlaştık. Düşünmeniz için size beş dakika veriyorum. Kabul ederseniz bir saat sonra yola çıkacaksınız. Peşin 500.000 alacaksınız, gerisi dönüşte.

Krizantem'in beyni makine gibi çalışıyordu. Geleceğini düşündü. Hayatının işi olabilirdi bu. Fakat, hiç de kolay bir işe benzemiyordu. Yanındaki yabancıya bir göz attı. Yüzünde en ufak bir ifade yoktu. Bu arada, cebinden bir deste para çı-

kardı.

— Kabul ediyorum, dedi Krizantem. Hazırlanıp işlerimi bitirdikten sonra hareket ederim. Elimden geleni yapacağım. Ama ya bir terslik olursa?

— Ülkeyi terketmenize yardımcı oluruz!

Durum hiç de parlak görünmedi Krizantem'e. Rusya'ya gitmek bir kurtuluş yolu olurdu ama, kafasına ters düşüyordu. Cevap vermeksizin başını salladı. Diğeri eline bir deste para tutuşturdu.

— Yarından sonra yine burada buluşuruz. Her şey yolunda gitmeli. En ufak bir aksilik olduğu takdirde, İzmir'de göreceğiniz kişiye telefon edersiniz. Donaşka tarafından aradığınızı söylersiniz.

Krizantem'in cevabını beklemeden arabayı çalıştırdı. Krizantem aşağı inerek parayı cebine koydu, Rusun hareketinden sonra da evine girdi. Valizini hazırlaması on beş dakikasını aldı. Her ihtimale karşı yanına 9 mm.lik emektar İspanyol tabancasını aldı. Silah, kaçakçılıkta uzmanlaşmış bir kuzeninin hediyesiydi. Aslında Krizantem boğma telini tercih ederdi. Hem sessiz iş görürdü, hem de ucuzdu.

Her zamanki benzinciden depoyu ful yapıp Hilton'un yolunu tuttu. Kapıcıya iki gün ortalıkta görünmeyeceğini bildirmesi gerekiyordu. Kapıcı kendisini farkeder farketmez yanına koştu.

— İyi ki geldin! Hemen İzmir'e hareket etmek isteyen bir Amerikalı var. Herifi başka arabaya binmesin diye yarım saattir oyalıyorum.

— İzmir mi dedin?

Kulaklarına inanamıyordu. Böyle bir rastlantıyı rüyasında görse inanmazdı. Çünkü, diğer müşteri de kendisini İzmir'e gönderiyordu...

Kapıcının yüzü asıldı.

— Ne o, istemiyor musun? Beni herife rezil mi

edeceksin?

— Yok, yok, dedi Krizantem. Fakat yorucu bir iş bu.

— Adamda para bol... Hah! Kendisi de geliyor zaten.

Elinde kahverengi Samsonit bir çanta bulunan Amerikalı onlara doğru yaklaşıyordu. Uzun boylu, kısa saçlıydı. Üzerinde mavi bir takım elbise vardı. Beyaz tenli, dört köşe suratlıydı.

"Bu bir subay olmalı" diye düşündü Krizantem.

Fiyat konusunda ufak bir pazarlık oldu. Krizantem 30.000 lira istedi. Diğeri bir an tereddüt etti, sonra "peki" dedi.

Kendisine Türkiye'deki fiyatları tartışmaması öğütlenmişti. Krizantem'in Türkiye'de hayli kalın ve ayrıntılı bir dosyası vardı. Türkler bu tür ufak tefek işlerde yararlanılacak kişi olarak adını Amerikalılara duyurmuşlardı. Fazla yasal olmayan işler söz konusu olduğunda, elaltında yardımına başvurulacak birinin bulunması kolaylık sağlıyordu.

Gerçekten de Watson Hilton'a ayak bastığında eline bir zarf tutuşturmuşlardı. Zarfın içinden çıkan kağıtta şöyle bir not vardı: "İzmir'e gitmek için Elko Krizantem'in arabasını kiralayın. Size yardımı dokunabilir".

Krizantem son derece kibar bir hareketle arka kapıyı açıp Amerikalının binmesini bekledi, sonra direksiyona geçti. On dakika sonra, Ankara yoluna girmek için Boğaz Köprüsü'nden geçiyorlardı.

Krizantem zaman zaman dikiz aynasına bakarak müşterisini inceliyordu. Adamın gergin bir hali vardı. Boğaz'ı seyredeceği yerde, devamlı kalemi ya da şövalye yüzüğüyle oynuyordu.

"Bu herif turist değil" diye düşündü Krizantem.

İlk başta, iki ayrı müşterinin İzmir'le ilgilenmesini bir rastlantı sanmıştı. Aynı işten iki kez para almak her zaman zevklidir. Fakat şimdi, her iki tarafın da aynı amacın peşinde olduklarını düşünmeye başlamıştı. Bütün bunlar çok tuhaftı.

Gün boyunca hemen hemen hiç konuşmadan yol aldılar. Arada bir Amerikalı daha ne kadar gideceklerini soruyordu o kadar.

Çatlak ön camına ve amortisörden yoksun oluşuna rağmen, Buick yola iyi dayanıyordu.

İzmir'e ortalık kararırken girdiler. Hava çok sıcaktı. Yollar ise ana baba günüydü. Krizantem doğruca, kendisine her gidişinde komisyon veren Sedir Oteli'ne yöneldi ve az sonra kapısının önünde durdu.

— Gidip bir şeyler yiyin, dedi Amerikalı. Ama çabuk dönün. Bu akşam size ihtiyacım olabilir.

Tam da yemek yemenin zamanıydı hani! Krizantem hemen ilk müşterisinin verdiği adrese gitti. Kendisini derhal görkemli, büyük bir kütüphaneye aldılar. İçerde uzun boylu, kibar görünümlü biri vardı.

— Ne oldu?

— Ne demek ne oldu? dedi Krizantem. Geldim işte.

— Ne yapacağınızı biliyor musunuz?

— Evet, fakat çok güç olacak bu.

— Kolay olsaydı size başvurmazdık zaten. Ne istediğimizi hatırlıyor musunuz? Cesetten geriye hiç iz kalmaması ve belgelerin elimize geçmesi gerekiyor. Belgeleri İstanbul'da konuştuğunuz kişiye vereceksiniz.

— Ceset ne zaman naklediliyor?

— Yarın sabah. Kapalı bir cenaze arabasıyla. Arabada sadece şoför bulunacak. Silahı yok. Bir

sorunla karşılaşacağını sanmıyor. Emniyet Müdürlüğü'nden hareket edecek. Bir plan hazırladınız mı?

Krizantem bir an düşündü.

— Evet, hazırladım. Yalnız, şoförü -bir an kullanacağı kelime üzerinde tereddüt etti- temizlemem gerekecek.

— Ne önemi var bunun? Zaten cenaze arabası... Adı üstünde.

Bu da meseleye bir bakış açısıydı. Konuşma sırasında Krizantem Amerikalı müşterisinden hiç söz etmemeyi uygun buldu. En kısa zamanda ondan kurtulması gerekiyordu.

Oradan ayrıldıktan sonra doğruca Emniyet Müdürlüğü'nün önüne gitti. Arabasını tam karşısına park edip,yaya olarak çevreyi kolaçan etti. Yolun tek çıkışı vardı. Gözetlemek kolay olacaktı. Yan tarafta, müzik sesi gelen bir kahve bulunuyordu.

Tekrar arabasına atladı ve otele döndü. Müşterisi holde oturuyordu. Kendisini görünce ayağa fırladı.

— Hemen çıkalım, acelem var.

— Burada lokantalar geç saate kadar açıktır, dedi Krizantem. Kordon'da, güzel bir lokanta biliyorum. İzmir'in en iyi ıstakozları oradadır.

— Lokantada yemek yemiyeceğim. Kenti gezmek istiyorum. Öncelikle de Emniyet Müdürlüğü'nü görmek isterdim.

Krizantem yerinden sıçramamak için kendini zor tuttu. Göz ucuyla Amerikalıya baktı. Şimdi, işin şekli değişiyordu. Ne şans be! Bu durumda, işi oluruna bırakmak olmayacaktı.

Krizantem ikinci kez Emniyet Müdürlüğü'nün çevresini dolandı. Amerikalı gözlerini açmış, dikkatle çevreyi inceliyordu. Krizantem, içinde tuhaf bir sıkıntı hissetti. Aynı şeyle ilgilenen gerçekten çok kişi vardı.

— Beni Kordon'da Serdar Sokak, 3 numaraya götürün, dedi Amerikalı.

Kordon'da köşebaşında, büyük araba parkı olan yüksek bir binanın önünde durdular. Krizantem Buick'ı üzerinde CD plakası bulunan bir Oldsmobile'in yanına çekti. Amerikalıyı bekliyor olmalıydılar ki, kapı hemen açıldı.

Gerçekten de biri kendisini bekliyordu. Elini konuğuna uzatarak sordu:

— Watson?

— Evet, sayın konsolos. Emrinizdeyim.

— Gelin, çalışma odama geçelim.

Watson bir koltuğa oturdu. Konsolos odada dolanıp duruyordu.

— Çok hassas bir konuyla karşı karşıyayız, dostum, diye söze başladı konsolos. Ankara'nın sizi buraya ne amaçla gönderdiği belli. Çünkü denizcisiniz ve bu olay da denizle ilgili. CIA'da...

— Ben CIA'dan değilim, diye sözünü kesti Watson. Aslında şu anda, denizaltımla birlikte suların dibinde bulunmam gerekirdi. Beni İstanbul'a gönderdiler ve başımıza gelen bu felaketi aydınlatmak için CIA'nın göndereceği ajanlara yardımcı olmamı söylediler.

Memphis'in batışını kısaca konsolosa aktardı. Sözünü bitirdiğinde, konsolos da ona cesetten söz etti.

— Ceset bir Rusa ait. Belgelerini ele geçirmemiz gerekiyor. Türkler mesele çıkar diye vermek istemiyorlar. Geriye bir tek yol kalıyor: Çalmak. Siz yalnız mısınız?

— Evet, ama bir şoförüm var. Her işe yatkın gibi görünüyor ve iyi İngilizce konuşuyor. Belki bana yardımcı olur.

— Tehlikeli bu.

— Seçme şansımız yok. Ancak yarın sabaha kadar vaktimiz var. Ceset İstanbul'a ulaşırsa iş işten geçmiş olur. Sonra, söz konusu belgeler bizimkilerin çok işine yarar.

— Pekâlâ. Size iyi şanslar. Resmi görevim nedeniyle size fazla yardımım dokunamaz. Fakat başınız derde girerse, hemen gelirim.

Watson kalktı. Diplomat kendisini kapıya kadar geçirdi. Krizantem hemen koşarak arabanın kapısını açtı. Amerikalı neşeli bir tavırla:

— Söyleyin bakalım, akşam yemeğini nerede yiyoruz? diye sordu.

Biraz sonra, genellikle karides yenen küçük bir balıkçı lokantasındaydılar. Getirilen ıstakoz nefisti. Amerikalı Krizantem'in kendisiyle birlikte yemesi için ısrar etmişti. Tatlı olarak masaya baklava getirdiler. Amerikalı ağzına bir parça atarak Krizantem'e döndü:

— Çok para kazanmak ister misiniz?

Namuslu bir iş için kimse bu soruyu sormaz. Krizantem hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi safça sordu:

— Arabayla uzun bir yolculuk mu söz konusu?

— Yarın için sizden bir iş isteyeceğim. Kabul ederseniz 250.000 lira kazanacaksınız.

— 250.000 lira ha! Çok para!

— Ele geçirmek istediğim bir şey konusunda bana yardım etmeniz gerekiyor. Ayrıca, bundan hiç kimseye söz etmeyeceksiniz.

Krizantem ciddi ciddi düşünmeye başladı. Watson onun korktuğunu sandı. Elini kolunun üzerine koyarak başka bir yol denemeye karar verdi.

— Vatanınızı sever misiniz?

Krizantem şaşırdı:

— Evet, elbette... Niye sordunuz?

— Güzel... Bana yardım etmekle vatanınıza hizmet etmiş olacaksınız.

— Hah! Bu iyi işte...

— Gidelim artık. Yarın sabah erken kalkacağız.

Watson arabada planını açıkladı. Krizantem kulaklarına inanamadı. Hâlâ, kendi kendine düş görüp görmediğini soruyordu. Paranın su gibi aktığı doğruydu, fakat bu parayı yemek için hayatta kalmak gerekecekti!

Watson'u Sedir Oteli'ne bıraktıktan sonra, gecesi 400 liralık daha ucuz bir otele gidip yattı.

Buick Emniyet Müdürlüğü'nün tam karşısına park edilmişti. Cenaze arabası saat sekize doğru geldi. Müdüriyetin karşısındaki kahvede oturan iki adam, müzeleri ziyarete hazırlanan turistler gibi sıcak kahvelerini içiyorlardı.

On dakika kadar sonra, bir tabutla beliren dört polis yüklerini cenaze arabasının arkasına yerleştirdiler. Şoför müdüriyetteydi. Birkaç dakika sonra o da çıktı. Elinde sarı bir zarf vardı.

Watson sıçradı.

— İşte!

— Nedir o? diye sordu Krizantem.

Ceketinin sol cebinde boğma teli, sağ cebinde de tabancası vardı.

— Şu zarf... Onu ele geçirmem gerek.

— Nasıl olacak bu?

— Bir fikrim var. Direksiyona geçin ve gidip cenaze arabasına arkadan çarpın. Sonra aşağı iner ve adamla tartışırsınız.

— Harika! Ya benim araba ne olacak?

— Hiç önemi yok. Zararı ben öderim. Haydi, işbaşına! Gidiyoruz!

Krizantem motoru çalıştırıp hareket etti. Diğeri de kaldırımdan inmek üzereydi. Gitti, cenaze arabasının arkasına sokuldu. Biraz ilerde, kırmızı ışıkta, bekledikleri fırsat doğdu. Öndeki araba fren yaptı. Krizantem istediği sonucu alabilmek için frene bile basmadı.

Buick'ın önü büyük bir gürültüyle öndeki arabanın arka kapısına vurdu ve kapalı kasanın sacını içeri göçertti.

Yolun tam ortasında duran iki aracın çevresine yirmi saniye içinde en az elli kişi toplandı. Yol hemen tıkandı. Dünyayı en az dört kez dolaştığı her halinden belli olan eski bir otobüs korna çalmaya başladı. Yolcular pencerelerden sarkmış, şoförlerin ikisine de küfrediyorlardı.

Krizantem aşağı inip kamyonetin şoförüne açtı ağzını, yumdu gözünü.

— Ulan hıyarağa! Milletin başını belaya sokmak için mi bu direksiyona geçtin?

— Ne bağırıyorsun, hayvan, dedi diğeri. Aşağı inersem...

Bu tür sözlerle başlayan tartışmanın hemen sona ermeyeceği belliydi zaten. Krizantem'in diğerine cevabı kasıklarına savurduğu bir tekme oldu. Öbürü Krizantem'in karnına attığı kafayla tartışmayı daha da alevlendirdi. İki adam, halkın alkışları arasında yerde yuvarlanmaya başladılar. Anlaşılan, İzmir'de fazla eğlence yoktu...

Watson Buick'ın kapısını açtı ve dışarı çıktı. Cenaze arabasının şoför mahalline sokuldu. Uzandı, kapıyı açtı. Zarf koltuğun üzerinde duruyordu.

Çevresine bir göz attı. Herkes kavgayla meşguldü. Elini uzatıp zarfı aldı ve hemen ceketinin iç cebine attı. Sonra sakin bir tavırla gidip kalabalığa karıştı.

Bıyıklı bir polis memuru ağır hareketlerle kalabalığı yardı. Halkın çoğu tanıklık yapmaları istenir korkusuyla hemen dağıldı. Kavgacıların çevresinde dört, beş kişi kalmıştı. Polisi farkeden cenaze arabasının şoförü birden sakinleşti. Ayağa kalkarken zavallı Krizantem'e çaktırmadan bir tekme daha attı.

Tartışmanın ondan sonraki sözlü bölümünden Watson hiçbir şey anlamadı. Yazık da oldu doğrusu! Sigorta denen olayın lüks sayıldığı Türkiye'de her kaza, taraflardan birinin suçu kabullenmesiyle kapanırdı. Tabii, parası varsa. Yoksa, bu tartışma sürer giderdi.

Fakat Krizantem bu olaydan kendini kolaylıkla sıyırmasını bildi. Cebinden çıkardığı buruşuk paraların arasından 3.000 lira ayırıp adama uzattı. Böylece konu kapanmış oluyordu. Cenaze arabasının şoförü direksiyona geçip hemen uzaklaştı.

Watson'un gözü uzaklaşan arabadaydı. Şoförün zarfın kaybolmasını farketmemesi için dua ediyordu. Aslında, kimse kendisinden kuşkulanamazdı. Ama yine de tedbirli olmalıydı...

Krizantem direksiyona oturup hareket etti.

— Hemen sağa dönün, dedi Watson.

— Bu eğlence bana bir gömlekle 6000 liraya maloldu, diye homurdandı. Bari, zarfı alabildiniz mi?

Amerikalı soruyu duymazlıktan geldi.

— İstanbul'a kaç saatte döneriz?

— Yedi, sekiz saatte.

— Öyleyse hemen dönelim. Hava kararmadan orada olmak istiyorum.

Krizantem sırtının buz gibi olduğunu hissetti. Bir taşla iki kuş vurayım derken berbat bir çıkmaza girmişti. İlk müşterisi bu karışıklıktan pek hoşlanmayacaktı.

Peşin aldığı para da ancak altın saplı bir tabut

yaptırmasına yarayacaktı... Birden, aklına nefis bir fikir geldi.

— Bu durumda yola çıkamam, diye diretti. Radyatörüm delindi. Bir tamirciye gitmem gerekiyor.

— Ne kadar sürer bu?

— En az iki saat.

— Pekâlâ, gidelim.

Al, bir aksilik daha! Krizantem canı sıkılmış gibi görünerek:

— Sizin otelde beklemeniz daha yerinde olur, dedi. Bir yabancıyla birlikte görünürsem normalin çok üstünde para isterler.

— Dediğiniz gibi olsun, yalnız çabuk gelin.

Krizantem belli etmeden derin bir soluk aldı. Yapacağı iş için yalnız kalması gerekiyordu... Amerikalıyı oteline bıraktıktan sonra tam gaz kent dışına yöneldi. Adamı çaldığı belgelerle tek başına bırakmak doğru bir hareket değildi, ama başka seçeneği yoktu. Hiç değilse işin bir bölümünü halletmesi gerekiyordu.

At arabaları, nuh nebiden kalma otobüsler, hurdası çıkmış kamyonlar ve aldırmaz yayalardan oluşan kalabalığın arasından sıyrılmak için binbir cambazlık gösterdi.

Yüzü gözü ter içindeydi. Kaybedeceği bir saniye bütün planını allak bullak ederdi. Ondan sonra da Allah'ına yalvarmaktan başka çaresi kalmazdı. Gaza aniden yüklenmesiyle birlikte yaşlı Buick sarsılarak ileri fırladı ve kilometre göstergesi 100'de takılı kaldı. Daha fazla gaza basamazdı. Bu hızda gitmesi bile, kalp krizi geçirmiş adamın yüz metre yarışına katılmasından farksızdı.

Manzara devamlı değişiyordu. Çevresinde güneşten kavrulmuş geniş alanlar yer alıyordu. Zaman zaman, yol kenarında benzin istasyonlarının

bulunduğu küçük köylerden geçiyordu. Cenaze arabası hâlâ görünürlerde yoktu. Yol üzerindeki dağları aşmasına fırsat vermemeliydi. Direksiyonu sıkmaktan parmaklarının eklem yerleri ağrıyordu. Güneş müthiş yakıyordu ve arabanın fırından farkı yoktu.

Sonunda arabayı farketti. Rampayı tırmanmaya başlamıştı. Şoför bir kolunu pencereden sarkıtmıştı. Krizantem adamın durumunu ve arkasındaki uğursuz yükü düşündü.

İlerde, dağların tepeleri sıcağın etkisiyle titriyormuş gibi görünüyordu. Üç kilometre sonra virajlar başlıyordu. Yol, ıssız ve vahşi bir doğanın ortasında ilerliyordu. Çevrede yerleşim merkezi yoktu. Tam, yapacağı gizli işe uygun bir yerdi.

Krizantem aradaki mesafeyi korudu. Hemen farkedilmesi doğru olmazdı. Sabahki kaza öyle pek de kötü bir şey değildi. Şoförle ilişki kurmasını kolaylaştıracaktı.

Cenaze arabası dağa tırmanmaya başladı. Krizantem, şoförün vites değiştirdiğini anladı. Virajlara girmişlerdi. İki kilometre kadar sonra virajlar sona erecekti. Görünürde hiç araba yoktu. Yaklaşmak için arabayı biraz hızlandırdı.

Krizantem, adam öldürmek gibi elinin yatkın olduğu bir işi yüklendi mi, kendini keyifli hissederdi. Elini uzatıp koltuğun arasına sıkıştırdığı parabellumunu kontrol etti.

Virajlı yokuşu tırmanmak on dakika kadar sürdü. Sonra yol uzun süre dümdüz devam etti. İlerde iniş başlıyordu. Aşağılara doğru inen sarımsı dik kayalar insanda, bir dev tarafından sağa sola serpiştirilmiş izlenimi yaratıyordu. Tek bir ağaç yoktu ve güneş ortalığı kavuruyordu.

Krizantem biraz daha hızlandı. Cenaze arabasını sollarken birkaç kez korna çaldı. Sonra, pence-

reden kolunu uzatarak diğerine durmasını işaret etti. Arabayı yolun sağına çekerek frene bastı ve durdu.

Hemen arabadan atladı ve en sevimli yüz ifadesini takınarak yola çıktı.

Cenaze arabası, fren gıcırtıları içinde yarım metre kadar arkasında durdu. Şoförün yüzünde kuşkulu bir ifade vardı. "Verdiğim parayı geri alacağımı sanıyor" diye düşündü Krizantem. Adamın kuşkusunu gidermek için hemen penceresine yanaştı.

— Arkandan gelirken sağ arka tekerlekten duman çıktığını gördüm. Fren pabuçları sıkışmış olacak.

— Allah kahretsin! dedi diğeri. Bu sıcakta tekerlek sökmek de pek neşeli olur.

— Ben yardım ederim sana, dedi Krizantem.

— Bu sabahki olaydan dolayı bana kızgın değil misin?.. Durumu anlıyorsun ya, araba benim değil. Patron canıma okurdu.

— Kızacak ne var! dedi Krizantem olgun bir tavırla. Parayı müşterim verdi. Hatta, bir miktar da yolumu buldum.

— İyi öyleyse! diye rahat bir soluk aldı diğeri. Ben de parayı bu kadar kolay vermene şaşmıştım.

Arabadan aşağı atlayıp gerindi. Gömleğinin arkası terden sırılsıklam olmuştu. Koca kafalı, iri dudaklı ve pörtlek gözlüydü. Arabanın arkasına geçti, yere diz çöktü ve elini tekerleğin iç tarafına uzattı.

Krizantem dikkatle onu izliyordu. Boğma telini sessizce cebinden çıkardı. Gelen giden araba yoktu.

— Tuhaf, dedi şoför. Kampana sıcak değil. Bu tekerlek olduğuna emin misin?

Birden, boğazının usturayla kesilir gibi olduğunu hissetti. Krizantem boğma telini boynuna dolamıştı. Telin iki ucunu sımsıkı yakalamış geriyordu. Dizini sırtına dayayarak adamın ayağa kalkmasını engelledi. Adam, gitgide etine gömülen teli yakalayabilmek için tırnaklarını boynuna geçiriyordu.

Gözleri buğulanmaya başladı. Bağırmak için ağzını açtı, fakat hiç ses çıkmadı. Son bir gayretle ayağa kalkmak istedi. Başı kamyonetin kasasına çarptı, kendinden geçerek yere yığıldı.

Krizantem fırsatı kaçırmadı. Adamın üstüne abanarak teli daha bir güçlü sıktı. Bir araba geçip kendilerini farkeden olsa, iki arkadaşın birlikte tamiratla uğraştığını sanırdı. Şoförde hâlâ kıpırdanma vardı. Sonunda bedeni kasıldı ve tamamen hareketsiz kaldı. Krizantem, emin olmak için biraz daha sıktı, sonra son derece dikkatle teli gevşetip aldı.

Ayağa kalktı, hafif hafif soluyordu. Güneş iyiden iyiye yakıyordu. Cesedi ayaklarından tutup arabanın altından çekti. Aceleyle ceplerini karıştırdı ve sabah verdiği paraları geri aldı. Kimseye avanta bırakacak hali yoktu.

Soluğunu tutup bir hamlede cesedi yüklendi ve götürüp cenaze arabasının şoför mahalline attı. Ceset direksiyonun üstüne düştü. Uzaktan gören, adamın uyuduğunu sanırdı.

Krizantem koşarak kendi arabasına bindi. Geri vitese takıp Buick'ı kamyonetin arkasına çekti ve durdu. Gitti, bagajı açtı. Benzin bidonları oradaydı. İçlerinden birini alıp kamyonetin arkasına geçti. Arka kasanın kapısı kilitli değildi. Kapıyı açmasıyla birlikte bir adım geri kaçtı. Koku dayanılır gibi değildi. İğrenerek tabuta baktı...

Tabutun kapağı çivilenmemişti. Kapağı kaldırdı. Pis kokudan yüzü yemyeşil oldu. Aceleyle

bidonun kapağını açtı ve benzini dikkatle cesedin üzerine dökmeye başladı. Bu hareketi yemeğin üzerine salça gezdiren bir aşçıyı andırıyordu.

O pis kokudan sonra, benzin kokusu Krizantem'e Isfahan güllerinden farksız geldi. Bidon boşalınca kamyonetten çıktı ve koşarak arabasının bagajına gitti. Çevre hâlâ ıssızdı.

İkinci bidonu şoför mahalline ve şoförün üstüne döktü. Koltuk, sünger gibi birkaç litre benzini emdi. "Tam bir barbekü" diye düşündü Krizantem.

Üçüncü bidonu arabanın karoserisine ve lastiklerine döktü. Fakat bütün bidonu boşaltmadı. Direksiyona geçip Buick'ı kamyonete iyice yanaştırdı. Bulundukları yerde yol tatlı bir meyille aşağı doğru iniyor, 100 metre kadar dümdüz gittikten sonra ilerde keskin bir virajla bitiyordu. Virajın alt tarafında, 200 metre aşağıda bir dere yatağı vardı. Yani, tehlikeli bir dönemeçti!

Ter içinde kalan Krizantem Buick'ı usulca harekete geçirdi. Arabanın önü kamyonetin arkasına dayandı. Krizantem hafifçe gaza dokundu; kamyonet sarsıldı.

Arabalar tampon tamponaydı. Krizantem motoru durdurdu. Dışarı çıkıp dikkatle çevreyi dinledi. Araba sesi duyulmuyordu. Bu sıcakta yola pek çıkan olmazdı.

Arta kalan yarım bidon benzini kapıp koşmaya başladı. İşin en tatsız yanı buydu, ama tatsız olduğu kadar da önemliydi. Elli metre kadar ilerde durdu ve kalan benzini yola döktü. Sonra, birkaç metre gerileyerek tutuşturduğu bir kutu kibriti attı.

Benzin, sinir bozucu bir "vof" sesiyle aniden parladı. Yayılan ısı Krizantem'in yüzünü yaladı. Harekete geçmesi için bir dakikası vardı. Koşarak

Buick'a geri döndü. Benzin simsiyah bir duman çıkararak yanıyordu.

Buick hareket ederek kamyoneti itmeye başladı. Krizantem dikiz aynasına bir göz attı. Kimseler yoktu. Biri önde, diğeri arkada, arabalar birlikte hız kazandılar. Alevlere kırk metre kalmıştı... Otuz metre... Yirmi... Krizantem aniden gaza yüklendi ve hemen frene bastı.

Bir sac gürültüsü duyuldu ve Buick kamyonetin arkasından yola devam etti. Tamponlar takılmıştı. Krizantem, sırtının buz gibi olduğunu hissetti.

Alevler on beş metre öndeydi. Tavuk gibi kızaracaktı. Benzine bulanmış kamyonet Buick'ı da alevlere doğru sürüklüyordu. On metre kalmıştı. Krizantem gaza bastı. Tekrar bir sac gürültüsü duyuldu. Aynı anda frene yüklendi.

Buick'ın tamponu kurtulmuştu. Kamyonet aniden hızlandı. Ter içinde kalan Krizantem, arabanın alevlere ilerleyişini izledi. Sonra, bir "puf" sesi duydu ve önünde koca bir alev kütlesi belirdi.

Yanan bir topu andıran kamyonet gitgide hızlanarak yolu yutuyordu. Viraja geldi ve dümdüz yoluna devam ederek dere yatağına uçtu.

Krizantem Buick'ı harekete geçirdi ve viraja geldi. Yol üstündeki alevler sönmüştü. Arabadan inip aşağıya baktı. Dere yatağında tam bir cehennem örneği vardı. Koyu, siyah bir duman dümdüz göğe yükseliyordu. Alevlerin ısısı yoldan bile hissediliyordu. Peş peşe iki hafif patlama oldu: Lastikler patlamıştı. Sonra, üçüncü bir lastik yirmi metre arkaya fırladı. Bu kez benzin deposu infilak etmişti.

Bu durumda geriye bir şey kalmayacağı belliydi. Krizantem rahat bir soluk alarak gülümsedi. Görevinin yarısını bitirmişti. Fakat geriye diğer

yarısı kalıyordu...

Arabayı çevirdi ve İzmir'in yolunu tuttu. Dağın eteklerinde, rampayı on kilometre hızla tırmanan yüklü bir kamyona rastladı. "Kaza" farkedilecekti. Saatine bakan Krizantem, tüm uğraşın ancak bir çeyrek saat sürmüş olduğunu görerek şaşırdı.

Otelin önünde durduğunda kalbi çarpıyordu. Eğer müşterisi zarfla birlikte kaybolmuşsa, zor anlar geçirecek demekti. Hole girdi. Amerikalı oradaydı, hem de sapasağlam.

Krizantem'i farkeden Watson sinirden kıpkırmızı kesildi:

— Ne halt yediniz! Üç saattir sizi bekliyorum.

Krizantem boynunu bükerek radyatör hakkında birtakım teknik açıklamalarda bulundu. Artık yapacağı tek iş kalmıştı.

— Hemen yola çıkıyoruz, diye söz verdi. Ama önce bir arkadaşıma telefon etmem gerekiyor.

Eğilerek selam verip otelin telefon kabinine koştu. İzmir'e geldiğinde görüştüğü adamın numarasını çevirdi. Diğeri telefonun başında bekliyormuş gibi hemen açtı.

— Ben Krizantem.

— Ne haber?

— İşi hemen hemen bitirdim sayılır. Yalnız, bir aksilik var.

— Neymiş o? Önemli bir şey değil ya?

Krizantem, Watson'un olaya karışmasını kısaca anlattı.

— Sersem herif! diye bağırdı diğeri. Birkaç yüz lira için hem kendi canını, hem de benimkini tehlikeye atıyorsun! Seni oracıkta gebertirim ha! Zarfı geri alamazsan şunu bilmiş ol, gerekirse seni kendi ellerimle boğarım.

— Fakat... diyecek oldu Krizantem.

— Kes sesini, diye gürledi diğeri. Yolculuk sırasında ne yapıp yapacak, o zarfı alacaksın.

— Peki, efendim.

— Adı ne bu adamın?

— Watson, efendim.

— Hilton'da mı kalıyor?

— Evet.

— Bir çözüm düşünürüm. Umarım, senin de işlerin yolunda gider. İstanbul'a dönüşünüzde seninle temasa geçilecektir.

Sözünü bitirdikten sonra telefonu kapadı. Canı sıkılan Krizantem müşterisinin yanına döndü. Cebini dolduran paranın ağırlığını hissetmeye başlamıştı... Bir karış suratla direksiyona geçti.

Yolda, umutsuzluk içinde bir fikir aradı durdu. Tepelere yaklaşıyorlardı. Yani, "kazanın" olduğu noktaya... Farkettirmeden hızı düşürdü, sonra ayağını gazdan çekti. Araba duracak gibi oldu. Gaza tekrar dokundu. Bu kez Buick ileri doğru fırladı.

— Ne oluyor? diye sordu Amerikalı.

— Sanırım benzin. Durmak zorundayım.

— Acele edin.

Krizantem Buick'ı kenara çekti. Aşağı indi ve kaputu açtı. Amerikalıyı dışarı çıkarmak gerekiyordu, ondan sonrasını boğma teli halledecekti... Birkaç saniye motorla uğraşır gibi yaptıktan sonra müşterisinden yardım istemek üzere geri döndü.

Fakat sözü ağzında kaldı. Koltukta oturan Amerikalının sağ elinde büyük bir tabanca vardı.

— Hey, ne oluyor size? dedi Krizantem.

Watson elindeki silahı, ordu malı otomatik 45'lik Colt'u gösterdi.

— Herhangi bir girişime karşı tedbir alıyorum.

Krizantem gülümsedi.

— Bana güveniniz yok mu?

— Kimseye yok, dedi diğeri.

Krizantem niyetini belli etmemek için bir süre daha motorla oyalandı ve kaputu kapadı. Başka bir yol bulmalıydı. Şaşkın birini boğmakla, eli silahlı birini boğmak ayrı şeylerdi...

Kilometreler hızla geçip gidiyordu. Cenaze arabasını uçuruma yolladığı noktada kazadan hiçbir iz yoktu. Direksiyondan bakıldığında bir şey farkedilmiyordu.

Göztepe kavşağını geçtiklerinde Krizantem hâlâ ne yapacağına karar verememişti. Boğaz Köprüsü'ne saptı. Hava kararmak üzereydi. Boğaz'dan geçen büyük tonajlı gemiler, takaları ve kayıkları sıyırarak ilerliyorlardı. Harbiye üzerinden geçip Elmadağ kavşağından geri döndüler. Hilton görünmüştü. Krizantem sağa sapıp otele giden yola girdi. Otelin önünde durduğunda, yüzünün ortasına bir el bombası fırlatılacakmış gibi bir duyguya kapıldı.

Oysa, karşısına sadece kapıcının güleç yüzü çıktı.

— Bekleyin beni, diye emretti Watson. Belki size ihtiyacım olacak.

Krizantem hemen kabul etti. Amerikalı şu an kendi öz anasından çok daha kıymetli bir varlık olmuştu.

Watson anahtarını aldı. Kendisine mesaj yoktu. Bir an yanındaki değerli zarfı kasaya bırakmaya niyetlendi, sonra odada saklamanın daha emniyetli olacağını düşündü. Zaten, ne yapacağına karar verebilmesi için bir an önce CIA'nın İstanbul'daki adamına telefon etmesi gerekiyordu.

Asansör sekizinci katta durdu. Asansörün içi-

ne yapıştırılmış olan afişe bir göz attı: "Roof"taki oryantal dansöz Leyla'nın fotoğrafıydı bu. "Bu gece seyredilmesi gereken bir olay" diye düşündü. "Sinirlerimi dinlendirir. Michigan'da az bulunur bir gösteri işte."

Kalın yer halısı ayak seslerini yutuyordu. 807 numaralı odasının önünde durdu, kilidi açtı ve içeri girdi.

Ama ışığı yakacak fırsatı olmadı. Ağır bir cisim şakağına indi. Sendeledi. İkinci darbeyi ensesine yedi. Tabancasını çekmeye bile vakit bulamadan külçe gibi yere yığıldı.

VI. BÖLÜM

Watson, balo salonunun terasına, havuzun yanında oturan iki İsveçli kadınla,hava almaya gelmiş bir Türk ailesinin arasına düştü. Bir anda mermer döşemeye geniş bir kan lekesi yayıldı: Yere önce başı çarpmıştı. Şalvarı ve dar yeleğiyle Harem giysisi içinde kahve servisi yapan genç kız kahve cezvesini yaşlı bir İngilizin kucağına devirerek çığlık çığlığa kaçtı.

Otelin işletme müdürü olan milliyeti belirsiz şişman bir adam bir manga garsonun arasında koşarak geldi. Cesedin üzerine bir masa örtüsü atıldı.

— Bir kaza, korkunç bir kaza, diye tekrarlayıp duruyordu müdür.

Kuşkusuz aynı kanıda olmayanlar da vardı. Nitekim Watson'un düşmesinden on dakika sonra asık suratlı üç adam kalabalığı yararak yaklaştı. İçlerinden biri, cesedin yanında duran iki polis memuruna kimliğini gösterdi. Polisler kenara çekildiler. Kimliğini gösteren, Birleşik Devletler konsolosuydu. Yanındaki iki kişiye gelince, sırtlarında "polis" tabelası taşısalar daha iyiydi.

Aslında her ikisi de ajandı, hem de çetin ceviz denen türden. Yerde cansız yatana yardım etmek amacıyla daha o sabah Ankara'dan gelmişlerdi.

Her ikisi de eski "denizci"lerdendi; bilek gücü söz konusu oldu mu, üstlerine yoktu ama kafa işinde kendilerinden fazla bir şey beklenmezdi.

— Üzerinde hiçbir şey yok, diyerek ayağa kalktı konsolos.

Vicdanı rahat değildi. Watson'u İzmir'e kendisi yollamıştı, çünkü elinde başka kimse yoktu. Fakat Deniz Kuvvetleri'nden bir subayın, Haberalma'nın profesyonelleriyle başa çıkması olanaksızdı.

Ajanlardan biri:

— Odası, diye mırıldandı.

Resepsiyon memuru adamların suratlarını görünce odanın anahtarını vermemezlik edemedi. Adamlar tek kelime etmeden asansöre bindiler.

Odaya girecekleri sırada bile konuşmadılar. Birlikte, birer 38'lik özel polis tabancası çıkardılar. Biri anahtarı sokup kilidi açtı, diğeri kapıya bir tekme attı.

Hiçbir şey olmadı. İçeri girdiler. Oda düzenliydi. Pencere açıktı.

Beş dakika içinde bütün odayı aradılar. Çekmeceleri boşalttılar, hatta yatakları bile kontrol ettiler. Sifonun deposuna baktılar, radyonun arka kapağını söktüler.

— Boğuşacak zamanı bile olmamış, dedi Chris Jones.

— İçeri girdiği anda üzerine atılmış olmalılar, dedi Milton Brabeck.

Odadan çıkarlarken otel müdürünün geldiğini gördüler. Yanında, ifadesiz yüzlü iki sivil polis vardı. Müdür ellerini ovuşturuyordu.

— Korkunç bir olay! Otelimde böyle bir şey hiç olmamıştı. Birine bakmak için pencereden eğilmiş olmalı.

Chris Jones alaylı bir biçimde gülümsedi, mü-

dürü kolundan tutup pencereye götürdü. Pencerenin alt pervazı müdürün göğsüne geliyordu.

— Anlaşılan çok fazla eğilmiş olmalı, diye devam etti.

Sonra aklına başka bir şey gelmiş gibi sıçradı.

— Yoksa... İntihar mı etti? Mektup bırakmış mı?

— Onu intihar ettirmişler, dedi Jones.

Bu söz müdürü derin düşüncelere itti. Sonra uzun uzadıya Türk polislerle bir şeyler konuştu ve kuşkulu bir tavırla iki Amerikalıya döndü.

— Önce beyler, kim olduğunuzu sorabilir miyim?

Jones cebinden bir kimlik çıkardı ve müdürün burnuna dayadı.

— Birleşik Devletler Deniz Kuvvetleri Askeri Emniyet. Bu adam bizden bir subaydı. Ve intihar etmesi için hiçbir neden yoktu. Araştırmaların sonucunu lütfen bize bildirin.

Şapkaları ellerinde odadan çıktılar ve uygun adımla uzaklaştılar.

Aşağıda, ceset düştüğü yerden kaldırılmıştı. Müşteriler küçük gruplar halinde hâlâ kazadan söz ediyorlardı. Ajanlar holde bir koltukta oturan konsolosun yanına geldiler.

— Yukarda bir şey yok, dedi Jones. Odasında bekleniyor olmalıydı; temiz iş yapmışlar. Yine de daha önce neler yapmış olduğunu öğrenebiliriz.

Sözünü bitirdikten sonra, resepsiyona gitti.

— Bay Watson saat kaçta dönmüştü?

Resepsiyon memuru bunu bilmiyordu. Cevap veren otel kapıcısı oldu:

— Saat 9'a doğru. Yani, kazadan... hemen önce.

— Yalnız mıydı?

— Evet.

— Kendisini İzmir'e kimin götürdüğünü biliyor musunuz?

— Evet. Uzun zamandır otel müşterilerine araba kiralayan biriyle, Krizantem ile gitmişti.

— Onu nerede bulabiliriz?

— Yarın gelir buraya. Ama, isterseniz adresini verebilirim: Suyolu Sokak, numara 7, Kireçburnu. Kentin dışında, Boğaz sırtlarındadır.

Adresi not eden Amerikalı arkadaşlarının yanına döndü.

— Sizinle yarın görüşürüz, dedi konsolos. Sabah on birde büromda olun. Sizi bu meseleyi çözmek için Washington'dan gönderilen üçüncü adamla tanıştıracağım.

— Bu arada, zarfın da ortadan yok olduğunu unutmamak gerek. Rusların ele geçirmek için her şeyi göze almalarına bakılırsa çok önemli olmalı, dedi Jones.

— Bu durumda, İzmir'e getirilen ceset hakkında, Rus olduğunun dışında, hiçbir şey öğrenemeyeceğiz.

— Hatta bir denizaltı subayı olup olmadığını bile, diye ekledi Brabeck.

— Bu işte bir dümen var. Olaylar bunu gösteriyor.

— Ya Memphis? Koca denizaltının batması az buz şey mi? 129 ölü ve 80 milyon dolar Marmara'nın dibinde yatıyor.

— Şu herifi, Watson'u İzmir'e götüren şoförü bir ziyaret etsek diyorum. Sanırım İngilizce biliyor.

— İyi fikir. Haydi gidelim.

İki adam Hilton'dan çıkıp bir taksi çağırdılar.

Holde, koyu renk elbiseli bir adam ajanların gidişini izledi. Malko Linge, yani SAS, Watson'un cesedi çevresinde olup bitenlerin tümünü gözle-

mişti. Hatta herkesten çok şey görmüştü. Zavallı subay penceresinin önünden geçtiği anda odasından dışarı fırlamış, koridoru koşarak geçmiş ve asansörün düğmesine basarak beklemeye başlamıştı.

Asansörün kapısı çok kısa bir sürede açılmıştı. İçerde, beyaz çoraplı yaşlı bir kadınla, iriyarı ve sessiz iki tip vardı. Adamlara şöyle bir göz atmasına rağmen, yirmi yıl sonra da karşılaşsa kendilerini tanıyacağı kesindi.

Adamları izlemeyi düşündü, fakat sorun olabilirdi bu. Zaten gereği de kalmadı. Adamlar holü geçip alt kata, Karagöz Bar'a indiler.

Malko holde kalıp düşündü. Birden, bacaklarının arasından bir kedi geçti. Hayvanı yakalayıp dizlerinin üstüne aldı.

Malko kediyi okşayarak düşünüyordu. Şiddetten nefret etmesine rağmen, yine de herkesin sabahtan akşama dek birbiriyle didiştiği bir işin ortasına düşmüştü.

Silahlardan çok iyi anlamasına karşın, silah taşıdığı pek görülmezdi. Ama, Türkçe örneğinde de olduğu gibi, herhangi bir dili iki ay içinde öğrenebilir ve aradan yirmi yıl da geçse gerektiğinde aksansız olarak konuşabilirdi. İşte, bu olağanüstü belleği ona bir makineli tüfekten çok daha yararlı oluyordu.

Şimdiye dek CIA hesabına birçok iş yapmıştı ve görevlerinin tümü de değişik ülkelerde gerçekleşmişti. Kibar görünümü ve yakışıklılığıyla her yere kuşku uyandırmadan girip çıkabilirdi.

Bu tür tehlikeli işlere atılmasının nedeni ekmek parası değildi. New York Eyaleti'nde Poughkeepsie'ın Robin Hill Drive bölgesinde küçük bir evde basit bir yaşam sürerdi. Evin bir salonu ve bir yatak odası vardı. Komşuları gibi 5.000 dolar

harcayıp yüzme havuzu bile yaptırtmamıştı.

Buna karşılık her hafta, postacı kendisine Avusturya'dan kalın bir zarf getirirdi. Müteahhit Shartzenberg'in çalışmalarının son bilançosunu içeren bir zarf. Görünürde bu namuslu müteahhidin yaşamını sağlayan sadece Malko Linge idi. İşçilerinden bazıları o ana dek, şatonun dışında başka bir işte hiç çalışmamışlardı.

Bütün bunlar Malko'ya pahalıya maloluyordu. Babasının servetinden kurtarabildiği tahvillerin gelirini çok aşıyordu. CIA'da "anlaşmalı" ajan olarak çalışmasının nedeni buydu işte.

Yine de, bu kez görevi kabullenmemek istemişti. CIA'nın Doğu servisi patronu William Mitchell üç gün önce saat dörtte kapısını çalmıştı.

Malko tek kelime etmeden kendisini içeri almış ve çay hazırlamıştı! Her zaman böyle olurdu. Mitchell hep aynı nedenle gelir, fakat nedense konuya hemen girmezlerdi. Avusturyalıya yanaşmak güçtü.

— Tamirat ne durumda? diye sormuştu Mitchell.

Malko'nun gözleri parlamıştı. Yerinden fırlamış ve masa büyüklüğünde bir planla geri dönmüştü. Şatonun planıydı bu. Bazı bölümleri kırmızı kalemle taranmıştı: Bunlar, biten kısımlardı. Geriye bitirilmesi gereken kısım olarak planın yarısı kalıyordu.

— Bu yıl, kütüphaneye el attık, dedi Malko. Çok titiz bir çalışma gerektiriyor. Tahta oymaların biçimlerini o çağın örneklerine bakarak benim çizmem gerekiyor. Biliyorsunuz, şato iki kez yandı: İlki 1771'de; ikincisi de 1812'de. O zamandan bu yana da defalarca soyuldu... Son yağmacılar bir Moğol birliğiydi.

Sesini alçaltarak devam etti:

— Tahta süslemelerle ateş yakıp ısınmışlar! Yabani herifler! Silah salonunda bulunan taşa oyulmuş armaları da makineli tüfekle taramışlar. Ben de sorup soruşturdum ve sonunda hepsini yeniden düzelttirdim. Viyana'dan aileme ait olması mümkün bir şömine işlemesi teklif ettiler. Tabii bütün bunlar çok para tutuyor.

— Bu şato size kalalı çok oldu mu? diye sordu Mitchell.

Malko hafifçe öksürerek ellerini dizine bağladı.

— Gerçeği söylemek gerekirse, şato bana miras kalmadı. Onu harabe halinde satın aldım. Ailemin yaşadığı yuvayı bulmak için uzun araştırmalar yapmıştım. Şatonun son sahibi 1917'de savaşta ölmüş. Çocuğu yokmuş. Fakat Linge adında ikinci dereceden bir kuzeni bulunuyormuş. O kuzen de öldü. Ben, onun oğluyum... Bu konuyla ilgili her türlü belge bende bulunuyor. Gerçi Schoenbrun'ler kadar tanınmış bir aile değiliz, ama yine de Linge arması üç yüz yıl boyunca kuzey kulesinde dalgalanmış durmuş. Yağmacı Macarların akınları sırasında köylüler bizim arazimizde gizlenmişler. Akşamları iki çavuş kuleye çıkar, boru çalarak sokağa çıkma yasağını bildirirmiş... Bir gün şato bitecek. Yaşamımı orada sürdürmek istiyorum. Bu eve gelince, bunun tavuk kümesinden farkı yok...

Mitchell bir el hareketiyle sözünü kesti:

— Altesleri, size ihtiyacım var.

Avusturyalı başını salladı.

— Şu sıra olmaz, çok meşgulüm. Kütüphanenin bütün tahta işlemelerini yeni baştan çizmem gerekiyor. Gerçekten, yardımcı olmam imkânsız.

— Daha önce Türkiye'ye gitmiş miydiniz?

— Türkiye'ye mi? Evet, gittim. Ama çok

oldu. Durun bakayım, İstanbul'da Park Otel'de kalmıştım. Oda numarası da 126 idi. Türkçe bilirsiniz herhalde. Bu ülke edebiyatı çok iyi ürünler vermiştir. Dinleyin, şunu bilir misiniz?

Ve doğal bir hareketle, Türkçe olarak uzun bir şiir okudu.

— Çok güzel, dedi diğeri. Okulda okumuş olmalıyım. Yabancı dil dersinde.

Mitchell şaşkınlıkla onu izliyordu. Bu adam gerçekten yirmi yıl önceki şeyleri bile daha dünmüş gibi hatırlıyordu.

— Size çok para kazandırabilirim, dedi Mitchell. Şatonuzu bitirmenize yarar.

— Sahi mi? Hemen işe koyuluyorum öyleyse.

Amerikalı hemen ileri atıldı.

— Hey, bir dakika! Bu, şatonun tamiratı için gereken paraya bağlı...

— Şatonun bitmesi için 500.000 dolar gerekiyor. Mobilyalar hariç.

— Bu fiyata bana Kosigin ile Castro'yu aynı kafes içinde getirmeniz gerekir... Olmaz, size ancak... Örneğin 40.000 dolar kazandırabilirim.

— Şaka ediyorsunuz.

Bir saat süren tartışmanın sonunda anlaşmaya vardılar: 100.000 dolar, yarısı peşin.

Mitchell balkona çıktı. Uzakta, Poughkeepsie Köprüsü ile Hudson Nehri görünüyordu. New York 80 mil kadar ötedeydi. Kimi zaman insan kendini Batı'da sanırdı bu bölgede.

— İş zor olacak, dedi Mitchell. Berbat bir hikâye bu. ABD şu anda 80 milyon dolarlık bir gemiyle birçok insan kaybetmiş durumda.

— Öyle mi? dedi Malko. Pek etkilenmemişti.

Mitchell kendisinden ne beklediklerini açıkladı. Malko başını sallayarak dinliyordu. Not alma alışkanlığı yoktu. Gerekmezdi de zaten.

Sonunda Mitchell:

— Yarın sabah hareket edeceksiniz, demişti. Ne yapıp yapıp buraya geri dönmeye bakın. Çünkü, yerinize bir başkasını bulmak pek kolay olmayacaktır.

Zaten, Malko'nun da niyeti geri dönmekti. Yaşamayı ve yaşamı severdi. Ayrıca, Hilton çok rahattı. Bakışlarını holde gezdirdi. Yabancılar çoğunluktaydı. Güzel kadın pek yok sayılırdı.

Ama biri hariç. Avusturyalının gözleri parladı. Kadınları baştan çıkarmaya bayılırdı. Avrupalı yanı da onu sevimli kılıyordu. Gözlerini diktiği genç kadın bir koltukta tek başına oturuyordu. Üzerinde gri şantung bir giysi vardı. Esmerdi ve baldırlarını ortaya koyacak biçimde bacak bacak üstüne atmıştı.

Kadını bir yerde görmüş gibiydi. Gözlerini yumup belleğini taradı. Tamam, 1970'de Kahire'de rastlamıştı ona, "Sefer" adlı bir gece kulübünde. Birkaç saniye daha düşünerek hatırlayabildiği bütün anıları bir araya getirdi ve gitti, kadının önünde eğildi:

— Size tekrar rastladığıma çok sevindim, hanımefendi. Son olarak sizi Kahire'de görmüştüm. Bir kulüpte. Üzerinizde beyaz muslin bir giysi vardı ve saçlarınızı topuz yapmıştınız...

Sonra belirgin bir tavırla genç kadının eline bakarak sordu:

— Fakat sol elinizdeki o opal yüzüğü ne yaptınız?

Büyülenen genç kadın şaşkın şaşkın Malko'ya bakıyordu.

— Şey... onu kaybettim, diye kekeledi. Fakat nasıl oluyor da hatırlıyorsunuz?..

— Sizi hiç unutmadım ki! Birlikte bir şeyler içelim mi? Bir zamanlar Boğaz'da "Rumeli" diye bir lokanta vardı. Hâlâ duruyor mu dersiniz?

— Sanırım, evet.

— Öyleyse oraya gidelim. Sol tarafta dipte bir masaya otururuz. En iyi yer orasıdır.

Leyla afallamış bir halde ayağa kalktı. Oryantal dansözlük hayatında yanına yaklaşan çok olmuştu, ama böylesine ilk kez rastlıyordu.

VII. BÖLÜM

Belli belirsiz "pluf" diye bir ses duyuldu ve aynı anda Krizantem bacakları titreyerek kendini yere attı. Bu sesi tanırdı. Susturucu takılmış bir silahın gürültüsüydü bu. Alnında buz gibi ter damlacıkları belirdi. Ateş eden herifin profesyonel olduğu belliydi. Kuşkusuz yine ateş edecekti. Bunu ıskalamış olsa bile, eninde sonunda kurşunlardan biri hedefini bulacaktı.

Krizantem eski tabancasını çekip namluya kurşun sürdü. Eskiliğine rağmen silahı hâlâ işe yarıyordu. Çevre çok karanlıktı ve hasmını henüz farkedememişti. Eve dönüşünde ihtiyatlı davranmış, arabayı birkaç sokak öteye bırakmıştı. Fakat işin böylesine ciddileşeceğini hiç tahmin etmemişti.

Birden, karşı tarafta bir gölge kımıldadı. Krizantem parabellumun tetiğine bastı. Korkunç bir gürültü oldu. İçgüdüsel olarak tetiğe ikinci kez bastı. Sonra alevlerden gözleri kamaşmış halde, bir arabanın arkasına gizlendi.

Hiçbir hareket olmadı. Çevre evlerden birkaçının penceresi açılıp kapandı. Hasmı, silah seslerine polis gelir korkusuyla kaçmış olmalıydı.

Bir süre daha bekledi, sonra son derece dikkatle ayağa kalktı. Aynı anda arkasında bir ses, tanıdık bir ses duydu:

— Bay Krizantem, silahınızı yavaşça yere bırakır mısınız?

Ses, arkasındaki demir parmaklıkların ardından geliyordu. Adam bahçeye gizlenmiş olmalıydı. Demek ki iki kişiydiler. Bu fikir Krizantem'in yüreğine su serpti. Çünkü diğeri istese, şimdiye kadar otuz kez vurmuştu onu. Konuştuğuna göre, umut var demekti.

Parabellumu yere bırakıp bekledi. Aynı anda karşı tarafta bir gölge belirdi. Ateş eden olmalıydı bu. Elinde uzun namlulu bir silah vardı.

— Az daha vuruyordun beni, dedi Türkçe olarak.

Sonra Krizantem'in ağzını açmasına fırsat vermeden, şakağına müthiş bir darbe indirdi. Krizantem kafatasının çatladığını sandı. Tabancanın namlusu derisini yarmıştı. Kanın yüzünden aşağı süzüldüğünü hissetti.

Krizantem'in tanıdığı ses, bir gün önce konuştuğu ilk "müşterisi"nin sesi, olaya müdahale etti:

— Hey Sarı, bu kadar kabalaşma!

— Bu sersem neredeyse göbeğimde bir delik açıyordu, diye homurdandı diğeri.

— Kendisini sadece korkutmak istediğini ne bilsin?.. Öyle değil mi, dostum?

Krizantem cevap vermedi. Arkasındaki ses devam etti:

— Aklıma gelmişken sorayım; buraya arabasız gelmenin ve silah taşımanın sebebi nedir? Vicdanın rahat değil mi yoksa?

— Aksine, vicdanım çok rahat, dedi Krizantem.

Sesi zayıf çıkıyordu.

— Canımı sıkacak hiçbir şey yapmadın, değil mi?

Adam parmaklıklardan ayrılmış, tam karşısına geçmişti.

— Yapmadım.

— İyi çalıştın, öyle mi?

— Evet, diye soludu Krizantem.

Aynı anda, karnına yediği tekmeyle iki kat oldu.

— Salak herif! dedi müşterisi. Amerikalıları başımıza bela ettin.

— Fakat, böyle bir şey olacağını bilmiyordum ki...

Diğeri kolunun var gücüyle suratına bir tokat indirdi.

— Pis avantacı, eğer beni atlatacağını bir an olsun aklıma getirseydim senin o an gözlerini oyardım. Fırsat bu fırsat, biraz para yapmak istedin, değil mi?

— Ne olmuş yani? Hata mı ettik?

— Etmedin tabii! Ama işler karışırsa intihar edeceksin.

Krizantem biraz cesaretlendi.

— Belgeleri mi kastediyorsunuz? Onları ele geçirdiniz ya?

Diğeri cevap vermeden önce bir an durdu.

— Evet, geçirdik. Şansın varmış. Ama henüz her şey bitmiş değil. Adamın bu konuda konuşup konuşmadığını bilmiyoruz. Ve bunu öğrenemeden de onu temizlemek zorunda kaldık. Senin dangalaklığın yüzünden. Bunun kokusu daha sonra çıkacak. Gezdirdiğin turistin kim olduğunu biliyor musun?

— Hayır.

— Gizli bir görevle yükümlü bir Amerikan deniz subayı!

İnsana kalp krizi geçirtecek bir haberdi bu. Krizantem duvara dayandı.

— Siz de öldürdünüz onu, diye mırıldandı.

— Hayır. Odasının penceresinden düştü... Şimdi sağda solda ne kadar Amerikan ajanı varsa, bir anda buraya üşüşeceğinden ve bu meseleyi didik didik edeceğinden emin olabilirsin. Bu durumda, çeneni kapamana yardımcı olsam mı diye düşünüyorum. Hem de kesin bir biçimde.

— Yok, hayır, diye atıldı Krizantem. Çenemi tutacağım. Bana güvenebilirsiniz.

Bir an sessizlik oldu. Ortada tatsız bir hava vardı. Adam Krizantem'i yakasından tutup kendine doğru çekti ve sarmısak kokan nefesiyle yüzüne doğru bağırdı:

— Beni iyi dinle. Çeneni tutman yetmez. Bize yardım edeceksin. Oteldeki dostların aracılığıyla bu işi kimin kovaladığını öğrenecek ve onların şoförlüğünü yaparak gelişmeleri bize bildireceksin.

— Tamam, tamam, dedi Krizantem. Yemin ederim, tamam!

Adam yakasını bıraktı.

— Yarın ilk iş olarak, hiçbir şeyden haberin yokmuş gibi oteldeki işine döneceksin.

— Peki, ya sizi aramam gerekirse?

— Ben seni bulurum. Herhalde adresimi vermemi beklemiyorsun? Sen ne yılansın, sen. Defol haydi!

Krizantem söyleneni tekrarlatmadı. Her saniye sırtına bir kurşun yemeyi bekliyordu. Fakat kazasız belasız evin kapısını buldu. Anlaştıkları paranın üst kısmını istemeyi gereksiz bulmuştu.

Halini gören karısı bir çığlık attı. Şakağından akan kanlar, tıraşsız yüzünde parça parça kurumuştu. Parmağıyla şakağını yokladı. Korkunç ağrıyordu.

— Aman Tanrım! diye bağırdı karısı. Ne yaptılar sana böyle? Bir gün kendini öldürteceksin,

hep söylerim bunu. Hayatını daha namuslu yollardan kazansan olmaz mı?

Bu kadarı da fazlaydı! Karısının daha çok konuşmasına fırsat vermeden tokadı suratına indirdi. Kadın hıçkırarak mutfağa kaçtı. Aslında kaba bir adam değildi Krizantem, sadece alıngandı!

Öfkeyle banyoya geçti. Binbir dikkatle suratındaki kurumuş kanları temizledi. Yarası kötüydü. Açılan şakağından damarın atışı farkediliyordu. Kolonya alıp bir pamuğa döktü.

Pis iş! Pamuğu bastırınca acıyla bağırdı. Yara ateş gibi yanıyordu.

Bu sırada kapı çaldı.

Heyecandan elindeki kolonya şişesini düşürdü. Küfretti. Şişeyi tutayım derken başını vurdu. Yine küfretti. Bu saatte kimse gelmezdi.

Karısının kapıyı açmaya gittiğini duydu. Biraz sonra geri dönen kadın başını içeri uzatarak:

— İki kişi seni arıyor, dedi.

Yine onlar! Bir bu eksikti! Yarasının üzerine bir bant yapıştırıp banyodan çıktı. Kapıya geldiğinde şaşkın kalakaldı.

Çünkü kapıdaki yabancılar, az önceki herifler değildi. Suratları sevimsizdi. İkisinde de tam polis suratı vardı. Aynı biçimde giyinmiş iki Avrupalı: Gri dakron takım elbise, alacalı bulacalı birer kravat ve şapka. Gözleri bile aynıydı: Mavi ve buz gibi soğuk bir ifade.

Kapının eşiğinde, rahat bir tavırla ayakta duruyorlardı. İçlerinden biri İngilizce olarak sordu:

— Bay Krizantem'le mi görüşüyoruz?

Krizantem önce anlamamazlıktan geldi. Sonra adamların bakışlarını görünce fikrinden vazgeçti.

— Evet.

Adam insanın sinirlerini bozan sakin bir sesle devam etti:

— Sizinle tanıştığımıza sevindik. Adım, Chris Jones. Bu da arkadaşım, Milton Brabeck.

Krizantem kibarca eğilerek işi aptallığa vurdu:

— Arabayla gezmek için biraz geç oldu sanırım. Tabii İstanbul'un gece hayatını görmek istiyorsanız, o başka. Gece kulüplerini iyi bilirim. Dans eden nefis kızlar, sonra... Anlarsınız ya!..

Milton hiç ses çıkarmadan bir iskemle çekip tersinden ata biner gibi oturdu, kollarını arkalığa dayadı.

— Bizim niyetimiz, daha çok sizinle gevezelik etmek. Tabii canınız sıkılmazsa.

Yaklaşan fırtınayı hisseden Krizantem:

— Elbette, niye olmasın, dedi. Yalnız size ne gibi bir yardımım dokunur, bilemiyorum...

— Ortak bir dostumuz var.

— Kimmiş o?

— Bugünkü müşteriniz. İzmir'e götürdüğünüz Amerikalıyı hatırlıyorsunuz herhalde.

Krizantem bir an boğulacak gibi oldu! Amerikalılar hiç vakit kaybetmemişlerdi. Eve girişlerinin, diğerleri tarafından görülmüş olabileceğini düşündüğünde sırtından soğuk terler boşandı. Akıllarına kötü şeyler gelebilirdi... En masum tavrını takınarak cevap verdi:

— Ah, elbette... Şu Amerikalı... Çok acelesi vardı. Sanırım İstanbul'da fazla kalmayacak. Yarın sabah kendisini 9'da alacaktım.

— Hiç yorulmayın, gereği yok! dedi Chris.

Bir an sessizlik oldu. Sonra Krizantem devam etti:

— Niye? Benden hoşnut kalmamış mı?

— Aksine, dedi Chris. Sizden çok hoşlanmış. Zaten onun için buradayız.

Krizantem gülümsemeye çalıştı, fakat pek ba-

şarılı olmadı.

— Demek, size adresimi verdi. Siz de İzmir'e mi gitmek istiyorsunuz?

Chris başını salladı.

— Bize adresinizi verecek zamanı olmadı.

Yine sessizlik.

— Bir kaza geçirdi, dedi Milton. Odasının penceresinden düştü.

Krizantem gözlerini kırpıştırdı.

— Yoksa... Yaralandı mı?

— Öldü.

— Fakat, nasıl olur?..

— Oldu işte. Biz arkadaşlarıyız.

— İnanamıyorum...

Milton ayağa kalkıp Krizantem'e yaklaştı. Suratında vurdumduymaz bir ifade vardı. Yaklaşırken iki başparmağını kemerine sokmuştu. Krizantem, aralanmış ceketinin altından tabanca kılıfının omuz askılarını farketti. Milton soğuk mavi gözlerini ona dikti.

— İnanacaksın.

Sesi de bakışları gibi soğuk ve kayıtsızdı. Krizantem buz kesildiğini hissetti. Diğer Amerikalı ayakkabılarını seyrediyordu.

— O çocuk bizim arkadaşımızdı, diye devam etti Milton. Bunu daha önce söyledik. Pencereden kendini tek başına atmayacağını çok iyi biliyoruz...

Şaşkına dönen Krizantem ağzını açtı, fakat hiç ses çıkmadı. İki Amerikalı onu büyülemiş gibiydi. Elinde olsa, diğerlerini tercih ederdi. Sonunda zar zor mırıldanabildi:

— Herhalde benim yaptığımı...

— Elbette ki hayır, dedi Milton.

Krizantem derin bir soluk aldı.

— Oh! Neyse!..

— Fakat onu kimin ittiğini biliyor olabilirsin. Allah kahretsin!

— İttiğini mi? Ama bunun bir kaza olduğu apaçık ortada.

— Kaza mı? Alt pervazı göğüs hizasında olan bir pencereden kazayla adam düştüğünü gördün mü sen?

Tekrar bir sessizlik oldu.

— Kaza deyince dikkatimi çekti. Şakağın mosmor olmuş! Yoksa sen de kaza mı geçirdin?

Krizantem titrediğini hissetti.

— Şey... pek kaza denemez. Ben... ben...

Kafasında süratle bir açıklama arıyordu. Adamlar ne düşünüyordu acaba? Aksi gibi gerçeği de söyleyemezdi.

— Bu sabah İzmir'de bir arabaya çarptık, diye kekeledi. Arkadaşımızla beraberdik. Başımı ön cama çarptım.

Milton iyice sokulup yüzünü inceledi.

— Yarana bakılırsa, araban paramparça olmuş olmalı.

— Hayır, olmadı. Bir Amerikan arabası, Buick. Çok sağlamdır, bilirsiniz. Benim şansım yoktu, o kadar...

— Yanılıyorsun, dedi Milton. Şanssızlığın başka işle ilgiliydi.

Krizantem kuruyan dudaklarını yaladı.

— Niye?... Neden?...

— Eh... İyi bir müşteri kaybetmek şanssızlık değil midir?

— Ah!.. Tabii... Elbette!

— Sahi, söylesene... İzmir'de ne işiniz vardı?

Bu soruda Krizantem biraz canlandı.

— Bilmiyorum. Arkadaşınız birini görecekti. En kısa zamanda gidip dönmemizi istedi.

— Orada ne yaptınız?

Çaldıkları belgelerden söz etmek gerekiyor muydu? Belki de bir tuzaktı bu... Ama ya durumu biliyorlarsa?.. Belki bu sorudan sıyrılabilirdi.

Ciddi bir tavır takınarak söze girdi:

— Fakat beyler, önce kim olduğunuzu ve niçin bu soruları sorduğunuzu açıklar mısınız? Eğer polis beni sorguya çekerse cevabını veririm. Hem, burası benim evim... ve siz ne hakla...

Milton üzgün bir şekilde başını salladı.

— Bak, bu doğru. Burada bulunmaya hakkımız yok. Senin yerinde olsak, biz de ürküp konuşmazdık. Çünkü arkadaşımıza zor kullanıldığını biliyoruz. Ve senin o kişileri tanıdığını da biliyoruz.

Bu palavraydı işte. Fakat etkisi olağanüstü oldu. Krizantem daha fazla dayanamayıp kendini bırakmıştı. Titreyerek bir iskemleye çöktü.

— Çıldırmışsınız siz, diye mırıldandı. Ben namuslu bir şoförüm. İsterseniz Hilton'a sorun.

— Kes sesini, dedi Milton yorgun bir halde.

Krizantem'in tepkisi gözünden kaçmamıştı. Yanına sokulup parmağını göğsüne bastırdı.

— Canını kurtarmak ister misin?

Krizantem şaşırdı.

— Canımı mı? Delisiniz siz! Polis çağıracağım.

— Hiç zahmet etme. Ayrıca, biz de polisiz. İstersen yarın sizin aynasızları alıp gelelim. Belki seni, bize güvenmeye ikna ederler...

— İyi ama, bu... kazayla ilgim olduğunu da nereden çıkarıyorsunuz?

— Hiçbir yerden, dedi Milton. Yalnız tipin çok bozuk ve onu canlı olarak en son gören sensin. Söylesene, üzüntülü bir hali var mıydı?

— Hayır. Üzgün değildi.

— İntihar edebilir miydi?

Yine al...'ın cezası bir dümen.

— Hayır, dedi Krizantem.

— Peki, ya İzmir'de... Bize ipucu verebilecek bir şey görmedin mi?

Bu herif çok ısrar ediyordu. Krizantem her şeyi göze aldı. Emniyet Müdürlüğü'nü kontrol edişlerini, müşterisinin kendisinden şoförü oyalamasını istediğini ve bu arada belgeleri çaldığını bir bir anlattı. İki Amerikalı sessiz sedasız onu dinlediler. Sözü bittiğinde Milton atıldı:

— Zarfın içindekilerini gördün mü?

— Hayır.

Burada gerçeği söylüyordu.

— Sonra ne oldu?

— Sonra mı? Hiçbir şey. Kendisini İstanbul'a getirdim. Yemin ederim. Otele bıraktım.

— Sizi izleyen oldu mu?

— Hayır.

Bir sessizlik oldu. Krizantem'in karısı mutfak kapısından başını uzattı ve Türkçe olarak seslendi:

— Yemek hazır. Ne zaman gidiyor bunlar?

Krizantem fırsatı kaçırmadı.

— Karım sabırsızlanıyor... Acaba yemeğe...

— Hayır, hayır, dedi Milton. Zaten biz de gidiyorduk. Sohbet için teşekkür ederiz.

Sonra ayağa kalkarak ekledi:

— Ama yine görüşeceğiz. Haydi, hoşça kalın!

— Hoşça kalın! diye tekrarladı Chris.

İki Amerikalı kibarca şapkalarıyla selam verdiler ve kapıyı açtılar. Çıkmadan önce, Milton Krizantem'e gülümsedi. Hiç de dostça değildi bu gülümseme.

VIII. BÖLÜM

Birleşik Devletler konsolosunun odası, İstanbul'un modern binalarından birinin üçüncü katında geniş bir yerdi. Odaya klima cihazı takılmasını bizzat konsolos istemişti. İstanbul'da yaz mevsimi oldukça sıcak geçerdi ve çeşitli toplantıların yapıldığı öğle üzerleri hayli uzundu.

Bu defaki toplantının konusu son derece önemliydi.

— Beyler, dedi konsolos, Vietnam Savaşından bu yana en önemli sorunlardan biriyle karşı karşıyayız. Yöneticilerimiz ve hatta Başkan'ın bizzat kendisi de bu işin bir an önce aydınlığa kavuşturulmasını istiyor. ABD için bu hayati bir konudur.

Çevresindekilere bir göz atmak için konuşmasına ara verdi. İki CIA ajanı iskemleye oturmuşlar, şapkaları dizlerinin üstünde, gözleri yerde, dikkatle dinliyorlardı. Maroken bir koltuğa gömülmüş olan Malko Linge, gözlerini yummuştu. Dansözle geçirdiği akşamdan sonra kendini toparlamakta güçlük çekiyordu. Ayrıca konsolosun sözleri onu fazla ilgilendirmiyordu.

Odanın bir köşesinde, ayakta bir Türk albayı duruyordu. Karşı casusluk teşkilatının en gözde subaylarından biriydi. Adı, Kemal Naci idi ve çok iyi İngilizce konuşuyordu.

Amiral Cooper da oturmak istememişti. Yorgunluktan çökmüş yüzüyle, diplomatın şaşkın bakışları altında odayı arşınlayıp duruyordu. Sinirli bir sesle sordu:

— Anlaşıldı. Peki, şu andaki durumumuz nedir?

Konsolos huzursuz bir tavırla gülümsedi.

— Pek parlak değil. Resmi olarak elimizde olayı özetleyen iki haber var: İkisi de birbirinden yanlış. Türkçe bilmediğiniz için size tercüme edeceğim.

İstanbul'un en büyük günlük gazetesi Hürriyet'ten kesilmiş iki haber gösterdi. İlki birinci sayfayı bütünüyle doldurmuştu:

"6. Filo'nun tatbikatı sırasında kaybolduğu anlaşılan Amerikan atom denizaltısı Memphis, bir dalış hatasının kurbanı olarak derinlik sınırını aşmıştır. Gemi personelinden hayatta kalan olmadığı sanılmaktadır."

— Ayrıntıları geçiyorum, dedi konsolos. İlgimizi çeken diğer haber de şu:

"Balıkçıların İzmir'e getirdiği bir cesedi taşıyan cenaze arabası İzmir ile İstanbul arasında bir kaza geçirdi. Şoförün bilinmeyen nedenlerle yoldan çıkardığı araba bir dere yatağına yuvarlanarak yandı."

— İşte, dedi konsolos, elimizdeki hareket noktaları bunlar. Yetersiz iki nokta.

— Bunun bir kaza olduğuna inanıyor musunuz? diye bağırdı amiral.

Albay Kemal omuz silkti.

— Elbette ki hayır. Fakat bunun bir cinayet olduğunu gösterir hiçbir kanıt yok. Küllere otopsi yapılamaz...

— Ya diğeri? Taşınan ceset?

— O da yanmış. Kemiklerine kadar. İkisinin

cesedi kibrit kutusunu bile doldurmadı. Durun bu.

— Arabanın deposunda ne kadar benzin vardı? diye sordu Chris.

— 60 ya da en fazla 80 litre, dedi albay. Ford marka bir kamyonetti.

Diğeri başını salladı.

— Bu kadar benzinle insan vücudu böylesine yanamaz. Önceden üzerlerine benzin dökmüş olmalılar. Saldıranlar birkaç kişiydi herhalde.

— Watson'dan ne haber? diye sordu amiral.

— Hiçbir haber yok. Otelde olayla ilgili herhangi bir şey duyan ya da gören olmamış. Otele sekiz buçukta dönmüş. Beş dakika sonra da ölmüştü. Tabii bu arada belgeler de yok oldu.

— Belgeleri ele geçirdiğinden emin misiniz?

— İzmir konsolosumuzun söylediğine bakılırsa, evet. Zarfı ele geçirdiğini telefonla bildirmiş. Belgeleri İstanbul'a bizzat getirecekti. Dikkatli olması gerektiğini biliyordu ve silahlıydı. Yine de...

— Onu izlemiş olmalılar.

— Ya şoförü? Onu İzmir'e götüren adam? O ne oldu?

— Kendisini gördük, dedi Chris. Tuhaf bir şey var onda. Örneğin, şakağında cop izi gibi koca bir çürük vardı. Sonra, bir şeyden korkar gibiydi. Vicdanı rahat birine benzemiyor. Şöyle ya da böyle başı dertte. Onu gözlemek gerek.

— Eğer izin verirseniz, dedi sakin bir ses, onu şahsi işlerim için şoför olarak kiralamak istiyorum.

Malko uyanıyordu. Kısa bir sessizlik oldu, ardından konsolos söze girdi:

— Rusların bu işe karıştıklarını gösterir hiçbir kanıta sahip olmadığımızı artık sizlerden saklayacak değilim, beyler. Diğer yandan, Türkiye'nin de

bu işle bir ilgisi yok. Dostlarımız emin kişilerdir. Ayrıca, bir denizaltının boğazdan habersiz geçmesi bana hayal gibi görünüyor.

— Ama hangi yöne gittiğini gördük, dedi Amiral Cooper.

— Belki sizi şaşırtmak istedi, diye karşılık verdi diplomat.

— Peki, Watson'un ölümüyle kamyonetin yanmasına ne diyorsunuz?

— Rastlantı...

— Biraz fazla rastlantı. Dost ve müttefik bir ülkeden kuşkulanmak hoşunuza gitmiyor olabilir, ama bu olayı açıklığa kavuşturacağız. Bay Linge ABD'den özel olarak bu iş için geldi. Kendisi çok iyi Türkçe konuşur ve bu görevde şahsına açık kart verilmiştir.

Malko başını hafifçe eğdi ve saygılı bir tavırla konuştu. Cooper, Amerikan Deniz Kuvvetleri'nin en yetenekli subaylarından biriydi.

— Amiralim, bildiğim kadarıyla denizaltılarınızın hepsinde düşman denizaltısını 300 kilometreden saptayacak, sesle çalışır tarama cihazları bulunmakta.

— Nereden biliyorsunuz bunu? diye şaşırdı Cooper. Bu son derece gizlidir... Neyse, Memphis'inki bozuktu.

Malko alçak gönüllüce gülümsedi.

— On iki yıl önce, cihazların kullanılmaya başladığı sıralarda ilgimi çekmişti. Ruslar sonucu merak ediyorlardı. O zaman iyi sonuç alınmıştı. Ama bakın...

Cebinden kalem çıkararak konsolosun sumeni üzerinde bir kâğıda cihazın işleyişini ve zayıf taraflarını gösterir kadranlar çizdi, rakamlar yazdı.

— Bana kalırsa, dönüş sinyallerinin yükseltecine komuta eden ileticiler bozulmuş olmalı. Ciha-

zın zayıf noktası budur.

— Doğru, dedi amiral. Cihazın bu bölümünü başka bir sistemle değiştireceğiz. Fakat siz bu konuda uzman mısınız?

— Yok canım, dedi Malko. Yalnız, bir iki kez cihazın tanıtılmasında bulunmuştum.

— On iki yıl önce mi?

— Aşağı yukarı o kadar. Söylesenize, Boğaz'da denizaltıların geçişini engelleyen ne tür bir savunma sistemi bulunuyor?

Soruyu Türk albayına sormuştu. Albay hemen cevap verdi:

— Üç tür savunma sistemi var. Birincisi, su yüzeyinden on metre derinliğe kadar su üstü gemilerinin geçişine olanak veren hareketli çelik bir ağ. Gereğinde açılır.

— Bu derinlikten bir denizaltı geçemez mi? diye sözünü kesti Malko.

— İmkânsız, hemen görülür. On metre derinlikten dibe kadar sabit bir ağ bulunur. Dibe ve kıyılara bağlanmıştır. Balıkadamların sürekli kontrolü altındadır. Ağın ardında gerçek bir sualtı mayın tarlası yer alır. Mayınlar hem manyetik, hem de uzaktan kumandalıdır ve bir filoyu havaya uçuracak güçtedir. Mayınlar da devamlı kontrol altındadır... Son olarak da, yirmi dört saat görev yapan bir sonar dinleme istasyonu bulunur. Orada çalışanların hepsi seçme elemanlardır. Bir güvenlik subayının denetiminde çalışırlar. Görüyorsunuz ya, geçiş imkânsızdır.

— Yine de orayı görmem gerekiyor. Otuz yıl önce de, Rusların atom bombasına sahip olmalarının imkânsızlığı iddia ediliyordu... Gel gör ki, bunun aksi çıktı.

Can sıkıcı bir sessizlik oldu. Malko iki CIA ajanına döndü:

— Türkçe biliyor musunuz?

— Hayır, diye ikisi birden cevap verdi.

— O zaman, beni uzaktan izlemeniz daha yerinde olacak. Şimdilik bir tehlike olduğunu sanmıyorum.

— Niye?

— Çünkü şu an bildiğim hiçbir şey yok. Bu durumda tehlikeli olamayacağıma göre, benden kurtulmayı göze almazlar.

— İyi öyleyse, dedi Chris. Biz de bu arada şoförü biraz sıkıştırır, işkembesinde neler gizliyor, öğreniriz.

Malko gözlerini tavana dikti. CIA'nın, vahşete susamış bu adamlar yerine, kafası çalışan iki ajan vermesi için neler feda etmezdi!

— Bu dediğinizi kesinlikle unutun, diye karşılık verdi Malko. Onu ürkütmememiz gerekir. Kendisini kullananlar bunun farkına vardığımızı anlarlarsa, adamı hemen temizlerler. Şu ana kadar, bir şeyler hakkında bilgi sahibi olması gereken tek kişi o gözüküyor.

— Peki, ne yapacağız?

Malko gülümsedi.

— Hiçbir şey. Ama durun, yapacağınız bir şey var: Tabancalarınızı yağlayın. Bir gün lazım olacak.

Sonra çevresine bir göz atarak devam etti:

— Evet beyler, sizlerden ayrılıyorum. Yapacağım bazı işler var. Beni ararsanız Hilton'da 707 numaralı odadayım...

Türk albayına dönerek:

— Yeni bir haber alırsanız bana iletin, dedi. İlerde belki yardımınıza ihtiyacım olacak.

— Memnuniyetle.

Malko selam verip çıktı. Kapıyı usulca kapadı ve koşarak uzaklaştı. Leyla yirmi dakikadan beri

onu bekliyor olmalıydı. Öyle bir güzeli tek başına bir otel holünde bekletmekten daha tehlikeli bir şey yoktur.

Hole girdiğinde, genç kadın boynunu uzatarak girişi kontrol ediyordu. Malko'yu görünce ağırbaşlı bir havaya büründü.

— Az daha gidiyordum, dedi Malko'ya.

— Hayatının en büyük hatasını işlemiş olurdun. Benim gibi birini zor bulursun.

Genç kadın yeni sevgilisinin özgürce davranışlarından ve kibarlığından sonsuz zevk alıyordu. Malko genç kadınla, en küçük isteklerine ve en ince tepkilerine özen göstererek sevişmişti. Ondan önce de romantik bir biçimde Tuna ve Nil nehirlerinden söz etmişti ona. İkna yeteneği öylesine güçlüydü ki, genç kadını beş yıldan beri aklından çıkarmadığına inandırmıştı.

Ona mühendis olduğunu ve çalıştığı şirketin kendisini bu ülkede otomobil fabrikası kurulup kurulamayacağını öğrenmeye gönderdiğini söylemişti.

— Seni bugün yalnız bırakmak zorundayım. İzmir'e gideceğim. Dönüşte seni bulurum.

— Beni de götür.

— Sıkılırsın. Fakat dönüşte sana bir şey getireceğim.

Leyla surat asıyordu. Malko genç kadının elini tuttu.

— Gel, öğle yemeğini odamda yiyelim. Daha rahat ederiz.

— Başka bir şey düşündüğün yok ki! dedi Leyla.

Malko masum bir tavırla ona baktı.

— Ne düşünüyormuşum?

Genç kadın katıla katıla güldü, ama cevap vermedi. Malko ayağa kalktı, Leyla da peşinden onu izledi. Resepsiyonun önünde durarak:

— Amerikalıyı İzmir'e götüren şoförü bana göndermenizi istiyorum, dedi Malko. Hani şu kazaya uğrayan Amerikalıyı.

— Bakayım burada mı? dedi resepsiyon memuru.

Üç dakika sonra Krizantem, yüzünde kuşkulu bir ifadeyle oradaydı. Başı hâlâ kötü durumdaydı.

— Beni İzmir'e götürür müydünüz? diye sakin bir sesle sordu Malko.

Krizantem, sanki cehenneme gitmeyi teklif etmiş gibi Avusturyalıya baktı.

— İzmir'e mi?

— Evet, İzmir'e. Çok uzak mı?

— Yok, hayır!

— Güzel! Öğle yemeğinden sonra hareket ederiz. Size 50.000 lira vereceğim. Anlaştık mı?

— Anlaştık. Dışarda bekliyorum.

Krizantem aptallaşmış bir durumda döndü. Konuşmanın tümü Türkçe olmuştu. Oysa yabancıda Amerikan pasaportu vardı. Resepsiyondaki arkadaşları öyle demişti. Hatta başka bir şey daha anlatmışlardı. Ölen müşterisi Watson'un İzmir'e hareketinden önce diğerinin kasasına bir mesaj bıraktığından söz etmişlerdi. Ve şimdi de bu adam İzmir'e gitmek istiyordu...

Yeni müşterisi bir buçuk saat kadar sonra neşeli bir tavırla geldi. Leyla yumuşak başlı davranmış olmalıydı. Buick hemen İzmir yoluna koyuldu.

Malko koltukta uyukluyor, Krizantem ise düşünüyordu. Bu arı kovanından kurtulması pek kolay olmayacaktı. Birden müşterisinin sesiyle sıçradı:

— Yanan cenaze arabasının nerede kazaya uğradığını biliyor musunuz?

— Evet, evet, dedi Krizantem. Biraz ilerde, tepede.

— Bana gösterirsiniz.

Bir sessizlik çöktü. Biraz sonra da Buick o sert viraja girdi.

— İşte, şurası, dedi Krizantem.

— Durdurun arabayı.

Krizantem söyleneni yaptı ve arabayı sağa çekti. Malko aşağı inerek yolun kenarına geldi. Aşağıda, cenaze arabasının iskeleti duruyordu. Malko bir süre öylece kaldı, sonra İzmir yönüne doğru yürümeye başladı. Az sonra yolun ortasındaki büyük kara lekeye ulaştı. Düşünceli bir tavırla lekeyi seyretti ve Buick'a döndü.

Hiç konuşmadan hareket ettiler. Krizantem'in kafasından binbir soru geçiyordu. Bir saat kadar sonra Malko sordu:

— Söylesenize, kazanın olduğu yeri nereden biliyorsunuz?

Krizantem az kalsın karşıdan gelen bir kamyonun altına giriyordu. Malko acımasızca devam etti:

— Gazetelerde kaza yeri kesin olarak belirtilmemişti.

— Bana anlatmışlardı, diye kekeledi Krizantem. Bu yolda çalışan arkadaşlardan duymuştum.

Böyle avanak gibi tuzağa düştüğü için kendi kendine küfrediyordu. Diğer taraftan bu adamdan nefret etmeye başlamıştı. Yolun geri kalan kısmı sessiz geçti. Akşam olurken İzmir'e girdiler. Avusturyalı hemen konsolosu görmek istedi. Diplomat tek başına akşam yemeği yiyordu. Malko'nun kendisini tanıtmasıyla konsolos ferahladı. Geleceğini bildirmişlerdi.

— Bildiklerinizin hepsini anlatın, dedi Malko.

Diğeri dünden hazırdı. Cesedin bulunuşunu ve Watson'un gelişini aktardı.

— Bana telefon ettiğinde belgeler yanındaydı, dedi konsolos. Onları İstanbul'a götürdüğünü söyledi. Gerisini bilmiyorum.

— Bu belgeleri gördünüz mü? diye sordu Malko.

— Evet, fakat bütün bildiklerimi anlattım. Rusçam çok zayıftır. Sadece kurbanın adını anlayabildim.

— Belgeler de elimizden uçup gitti. Yazık! Değerli bir ipucu elde edebilirdik.

Konsolos dudaklarını ısırdı.

— Sanırım, bende bir şey var.

Avusturyalı altın sarısı gözlerini ona çevirdi.

— Var mı?

Kendisine çevrilen bakışlarla şaşıran John Oltro kekeledi:

— Var ya! Emniyet Müdürlüğü'ne gittiğimde, müdür belgelere bakmama izin vermişti. Bunlardan birini cebime attım. Fakat öyle önemli bir şey olduğunu sanmıyorum.

— Nerede?

— İşte, alın!

Konsolos ceketinin cebinden çıkardığı küçük sarı kâğıdı Malko'ya uzattı. Avusturyalı kâğıdın iki yüzünü dikkatlice inceledikten sonra küçük kamtı cebine koyarak sordu:

— Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?

— Hayır. Üzerindeki yazıları sökemedim. Bir bilete ya da onun gibi bir şeye benziyor.

Malko bir iç çekti.

— Sovyet meslektaşınız Rusça bilmediğinizden haberdar mı?

— Sanırım, evet. Hep İngilizce konuşuruz.

— İşte, bu sizin en sağlam hayat sigortanız.

— Fakat, ne demek oluyor bu? diye telaşa kapıldı konsolos. Açıklasanıza...

— Aksi halde ölüme mahkûm edilmiş olacaktınız. Bu küçük kâğıt parçasına bakılırsa Carol Watson boş yere ölmemiş. Bundan sakın kimseye söz etmeyin.

Beş dakika sonra Malko yine İstanbul yolundaydı. Krizantem akşam yemeği yiyemediği için öfkeliydi. Düşünceli bir halde oturan Malko, denizde bulunan cesedi ortadan kaldırmakta niçin acele ettiklerini pekâlâ anlıyordu. Konsolosun verdiği kâğıt parçası, Karadeniz'in büyük Rus limanı Sivastopol'daki bir sinemanın giriş biletiydi. Ve üzerindeki tarih beş gün öncesine aitti.

IX. BÖLÜM

Küçük sandal çelik ağ boyunca yavaş yavaş ilerliyordu. Malko sert kürek darbeleriyle Boğaz'ın iki yakası arasında gerili çelik ağı tutan büyük, kırmızı ve kısmen paslanmış işaret şamandırasının çevresini güçlükle döndü. Teknesi, turistleri Karadeniz gezisine götüren bir Boğaz vapurunun dalgalarıyla sallandı.

Vapurun küpeştesine dayalı turistler, bir Sovyet savaş gemisinin ürkütücü siluetini görebilmek umuduyla bakışlarını Karadeniz'in puslu ufkuna çevirmişlerdi. Oysa, oralarda masum takalardan başka bir şey yoktu.

Boğaz'ın iki yakasında arazi denize doğru sert bir biçimde iniyor, sahilde iki yüz metreye varan düzlükler oluşturuyordu. Marmara'ya doğru sert bir akıntı vardı. Asya yakasında, Anadolu'dan gelen istilacıları gözlemek amacıyla XI. yüzyılda yapılmış bir kule yıkıntısı farkediliyordu.

Malko kürek çekmeyi bıraktı. Küçük sandal suyun yüzeyine değen ağa kadar geldi. Arabasını bıraktığı noktaya baktı. Bulunduğu yerden yamaç çok dik görünüyordu. Korkuluklar boyunca ilerleyen yolun kenarına bıraktığı Buick güçlükle seçilebiliyordu. Yol ilerde Boğaz'ın Karadeniz tarafındaki plajlarına gidiyordu.

Sahile, çay içilen küçük bir gazinonun dibindeki patikadan inmişti. Gazinodakiler kendisini merakla izlemişlerdi. Leyla ile el eleydiler. Genç kadına sevgililer gibi Boğaz'da dolaşmayı önermişti. Çevreyi görebilmek için harika bir bahaneydi bu. Fakat, üzerindeki takım elbise ve kravatla hiç de sportif bir görünümü yoktu. Leyla'ya gelince, şatafatlı giysisiyle o daha da şaşırtıcıydı.

Sandalın yanından uzun bir kamış geçti. Pazar günü avlanmaya çıkmış bir balıkçının olmalıydı. Karadeniz'de balık boldur.

Malko Boğaz'ın ortasında durmuş düşünüyordu. Suyun tatlı çırpıntısı hoşuna gidiyordu. Büyük bir şilebin ağların arasından geçip Sivastopol'a doğru yol almasını merakla izledi. Tam karşısında oturan Leyla da hayallere dalmıştı.

Ne acayip hikâye! Denizaltının Boğaz'a girip bu cehenneme düşmeyi göze alması inanılacak gibi değildi... Oysa burada her şey sakin görünüyordu. Asya tarafında, deniz kenarında beyaz bir yapı vardı. Önünde iki kamyon duruyordu. Bir direğe Türk bayrağı çekilmişti. Burası, Türklerin kurduğu sonar dinleme istasyonu olmalıydı.

Boğaz, bulunduğu yerden İstanbul yönüne doğru bakıldığında kıvrımları nedeniyle bir gölü andırıyordu. Biraz ilerde, paslanmış üç eski Yunan gemisi demirliydi.

Bir Sovyet denizaltısının buradan geçmesi görünüşte mümkün değildi. Malko şu an bile birinin altlarından geçmekte olabileceğini düşünerek gülümsedi...

Fakat bunca engel varken, bir denizaltının geçişi doğal olarak imkânsızlaşıyordu. Eğer sinema biletine rastlamamış olsaydı, bu varsayım bir düşten öte gidemezdi. Ama bu küçük sarı kâğıt parçası bir gerçekti. Biletin üzerinde 22 Temmuz

tarihi vardı. Balıkçılar cesedi 25 Temmuz sabahı bulmuşlardı ve yabancı denizaltı 24'ünde imha edilmişti.

Oysa Boğaz'dan geçmedikçe, bir adamın 22 Temmuz'da Sivastopol'da sinemaya gidip iki gün sonra Marmara'da olmasına maddeten imkân yoktu. Sivastopol'dan Murmansk ya da Vladivostok'a uçakla bile gitmiş olsa, oradan Marmara'ya denizaltıyla gelişi bir haftadan fazla sürerdi.

Konsolosun şaşkın yüzünü hatırlayarak gülümsedi birden.

— Eğer Ruslar denizaltılarını Boğaz'dan geçirecek bir yol buldularsa, demişti, tüm stratejimizi yeni baştan düzenlememiz gerekecektir. Ayrıca bu, Türklerin de başına birçok sıkıntı açacaktır. Türk Emniyet Teşkilatı başkanını hemen toplantıya çağıracağım...

— Bu konuda hiçbir girişimde bulunmayın, demişti Malko. Bu olay herkesin ağzına sakız oldu. Ayrıca, bu olaya Türklerin de karıştığı hemen hemen bir gerçek. Belki sizin albay da bu işin içinde...

— Oh!

— Niye olmasın? İhanete yol açan birçok neden vardır... Ne bileyim, örneğin terfii gecikmiştir, hakkı yenmiştir; her şey olabilir. Hayır, sözüme inanın. Bu konuda Türkler ne kadar az şey bilirse, bizim için o kadar iyi olur. Ben de böylece doğru iz peşinde olup olmadığımı anlamış olurum.

— Nasıl yani?

— Başıma bir iş gelmezse yanlış iz üzerindeyim demektir. Fakat benimle ilgilenmeye başladıkları anda, iş tamamdır...

— Dikkatli olun.

Malko gözlerini yarı kapamıştı. Çok dikkatliy-

di. Neyse ki hasımları, ne denli güçlü bir belleğe sahip olduğunu bilmiyorlardı.

Konsolosu tedirgin, fakat ağzından laf kaçırmamaya kararlı bir durumda bırakmıştı. Şimdi ise, Boğaz'ın ortasında durmuş sorularına cevap arıyordu.

Malko çevresine bakındı: Çelik baraj, askeri binalar, Yunan şilepleri, yeşil yamaçlar. Birden, gözüne bir şey takıldı: Asya tarafında, ağlara beş yüz metre uzaklıkta, bir burnun ardında gizlenmiş gibi duran yarısı suda bir gemi iskeletiydi bu.

Küreklere asıldı.

— Dönelim, dedi Leyla. Üşüdüm.

— Biraz sonra. Bir şeye bakmak istiyorum.

Genç kadın itiraz etmek üzereyken Malko'nun bakışlarıyla karşılaştı. Altın rengi gözlerin karşısında kendinden geçmişti. Avusturyalının sözlerinden kendine göre bir anlam çıkardı.

— Doymaz adamın birisin sen, diye mırıldandı. Burada herkesin gözü önündeyiz. Hayır, istemiyorum.

Aslında istiyordu. Malko kürek çekmeye devam ederken, gitti sandalın dibine oturup Malko'nun bacaklarını okşamaya başladı. Bir yandan da göz ucuyla tepkilerini gözlüyordu. Malko bakışlarını, kısa eteğinin sıyrılmasıyla ortaya çıkan bacaklarına dikti.

Yol üstünde bekleyen Krizantem'in gözü sandaldaydı. Rahat vapurlar dururken Boğaz'da sandalla dolaşmak delilikti. Romantizme aklı ermezdi. Üstelik bu kedi gözlü adam, tüm sakin ve sevimli görünümüne rağmen, hiç de güvenilir biri değildi. Otel kapıcısı, Amerikalının pencereden düştüğü gece, adamın bu kadınla buluştuğuna dair yemin etmeseydi inanmazdı...

Buick'ın kapısına dayanıp bir sigara yaktı.

Çevresine bakındı. Görünürde hiç araba yoktu. Oysa, otelden hareket ettiğinde izlendiğinin farkındaydı. İçinde iki kişinin bulunduğu eski bir Taunus'tu bu.

Malko hemen hemen yarı batık gemiye ulaşmıştı. Paslanmış gövdesini ve pislik dolu güvertesini farkedebiliyordu. Bir tanker olmalıydı. Kıç güvertesi olduğu gibi duruyordu. Fakat terkedilmişti. Gemide yangın çıktığı belliydi.

Görünürde anormal bir şey yoktu. Avusturyalının gözleri manzaranın her ayrıntısını inceliyordu. Leyla sabırsızlandı.

— Haydi gel, diye fısıldadı.

Avusturyalı belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Bir nokta dikkatini çekmişti.

Tankerin arka tarafına düşen arazide o nokta değişik renkteydi. Toprak, genişçe bir alanda sanki yeni sürülmüş gibi daha açık renkliydi. Gemiyi yüzdürmek için sahilin o kısmını kazımış olmalıydılar.

Tekrar küreklere asılan Malko, elini paslı gövdeye değdirene dek gemiye yaklaştı. Teknenin madeni bordası bir duvar gibi önünde yükseliyordu. Sac levhaları birbirine tutturan iri perçinler sonsuz bir çizgi halinde uzayıp gidiyordu.

Çürümeye yüz tutmuş geminin gövdesi ve sessizliği insanı etkiliyordu. Hemen her yeri pasla örtülmüştü. Geminin kurtarılıp tekrar sefere sokulmaması büyük bir şanstı.

Malko sandalı geminin kıç tarafına çekti ve başını uzatarak adını okumaya çalıştı. Ama pas her şeyi silmişti. Bu kez, yanındaki genç kadından bilgi almayı denedi.

— Bunun ne olduğunu biliyor musun?

— Bir gemi işte! Görmüyor musun? Eskimiş olmalı ki atmışlar!

Harika bir akıl yürütme! Malko gülümsedi. Leyla'nın dünyasında, eskimiş gemiler de eski çoraplar gibi bir köşeye atılıyordu. Genç kadının sıkıldığını hissetti.

— Geminin öteki tarafına geçiyoruz, dedi sakin bir sesle.

Küreklere asılarak yüz metre kadar ilerledi ve sandalı gözden uzak küçük bir kıyı girintisine çekti. Bulundukları yer, ancak geminin güvertesinden görülebiliyordu.

Malko ceketini çıkarıp özenli bir biçimde katladı. Bakışları buğulanan Leyla, dudaklarını ısırarak biraz daha Malko'ya sokuldu. Bekleyiş sinirlerini germişti.

— Gel!

Malko usulca sandalın dibine, Leyla'nın üzerine doğru kaydı. Bir an için olsun Rusları da, denizaltılarını da unuttu. Öyle ki, üstlerindeki dik yamaca tırmanan iki kişiyi bile farketmedi. İçlerinden birinin elinde horozu kalkık büyük bir Colt bulunuyordu.

Onu biraz geriden izleyen ikincisi de silahlıydı. Dikkatle sahili gözlüyordu. Öndeki yamacın tepesine ulaştı. Sandal tam altında kalıyordu. Eli tetikte, dikkatle eğildi. Aşağıda, Malko ile Leyla'nın birbirlerine sarılmış bedenleri görünüyordu.

Adam alçak sesle küfretti.

Sonra, emekleyerek arkadaşının yanına geri döndü ve fısıldayarak durumu aktardı:

— Sevişiyorlar.

— Vay, namussuz! dedi diğeri elinde olmadan.

Chris Jones ve Milton Brabeck canları sıkkın bir tavırla birbirlerine baktılar. Malko'yu habersiz izlemekle halt etmişlerdi. Avusturyalıyı boğulurken ya da ancak bir Mata Hari olabilecek dansöz tarafından tuzağa düşürülmüş bir durumda bulacaklarını sanıyorlardı.

CIA'nın dolarlarının tuhaf bir biçimde harcandığı bir gerçekti. Hiç değilse ihtilaller tezgâhlamakta kullanılmalıydı. Oysa, Don Juan'lara peşkeş çekiliyordu!

İki Amerikalı ayaklarının ucuna basarak uzaklaştılar. Milton havaya bir şarjör boşaltmak için yanıp tutuşuyordu; böylece sandalın ne hale geleceğini görmüş olacaktı. Fakat disiplin duygusu ağır bastı. Silahını kılıfına soktu ve bir sigara yaktı.

Karşıda, Avrupa yakasında ise, Krizantem'in arabasına bir kilometre mesafede park edilmiş bir Taunus vardı. Arabanın içinde, Malko Linge'in aşk yaşamıyla ilgilenen iki kişi oturuyordu.

Sandalı izlemekte olan, dürbünü gözünden çekerek yanındaki arkadaşına Rusça olarak:

— Bu Amerikalılar çok iğrenç herifler, dedi. Her yerde yenilgiye uğradıklarına şaşmamak gerek.

Sandalda, Malko yavaş yavaş kendini toparlamaya ve Leyla'nın isteklerine karşı çıkmaya çalıştı. Başı fırıldak gibi dönüyordu. Leyla homurdandı:

— Aptal değilim ben. Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum.

— Ne düşünüyormuşum?

— Benim bir sürtük olduğumu. Vücudunu böyle uluorta, herkesin gözü önünde kolaylıkla verebilecek bir kadın olduğumu.

— Delisin sen.

— Hiç de değil. Beni orospu sanıyorsun. Haydi, itiraf et!

Malko, böyle bir şeyin aklından bile geçmediğini göstermek için genç kadını tekrar kollarının arasına almak zorunda kaldı.

Boğaz'ı katetmek çok yorucu oldu. Akıntı onları durmadan zorluyordu.

Yaklaştıklarını gören Krizantem, müşterisine duyduğu hayranlığın biraz daha arttığını hissetti. Küreklerden birini güzel dansöz çekiyordu.

Malko sahile atlayıp Leyla'yı elinden tutarak yamacı tırmandı. Krizantem aceleci bir tavırla arabanın kapısını açtı. Onları beklerken bir paket sigarayı bitirmişti.

— Otele dönüyoruz, emrini verdi Malko.

Krizantem İstanbul yönüne dönmek için manevra yaparken Malko sordu:

— Karaya oturmuş olan şu yarı batık gemi neyin nesidir?

— Bir tanker. Bir yıl önce yandı ve az daha büyük bir felakete neden olacaktı. İlerde gözüken şu BP depolarına petrol doldururken gemide yangın çıktı. Gemi beş dakika daha orada kalsaydı etraf cehenneme dönecekti. Çünkü beş yüz metre ötesinde bu bölgenin en büyük ana benzin deposu bulunuyordu. Neyse ki kaptan, gemiyi bir kilometre aşağıda sahile oturtmayı başardı.

— Sonra ne oldu?

— Gemi bir hafta devamlı yandı. Sıcaklığı buraya kadar geliyordu. Alevlerin ışığı ise 100 kilometreden görünüyordu. Bir türlü söndürülemedi.

— Niye gemiyi orada bıraktılar?

— Sanırım yüzdürmeye çalıştılar. Ama uğraştıklarına değmedi. Anlaşılan, kayalara sıkışıp kalmış.

— Kayalara mı?

— Evet, dediklerine göre öyle olmuş. Günün birinde, gemiyi söküp jilet yaparlar...

Malko sustu. İstanbul'a kadar Leyla'nın elini tutmakla yetindi. Genç kadının halinden aşık olduğu anlaşılıyordu.

Otele ulaştıklarında Malko bir sürprizle karşılaştı. Kendisine bir mesaj vardı. Mesajın üzerindeki yazı, kadınlara özgü iri harflerle karalanmıştı: "Lütfen, 109 no'lu odaya telefon edin. Nancy Spaniel. Life Magazine."

İsim yabancıydı. Yazıyı, omuzunun üstünden bakan Leyla da okumuştu.

— Kim bu kadın? diye sordu.

— Bilmiyorum.

— Niçin seni görmek istiyor?

— Hiçbir fikrim yok.

— Beni sevmiyor musun sen?

— Dinle, onu birlikte göreceğiz.

— Alçak!.. Canavar!..

Aynı anda Malko, holdeki koltukların birinden uzun boylu, ince yapılı, sarışın bir genç kızın kalkıp kendisine doğru yaklaştığını farketti. Yanlarına geldiğinde, elini uzatıp kendisini tanıttı:

— Adım, Nancy Spaniel. Siz de Soylu Sérénissime Altesleri Malko Linge olmalısınız.

— Evet. Ama bana sadece Malko diyebilirsiniz.

Genç kıza dikkatlice baktığında birden, kafasında bir şimşek çaktı. Tabii ya, ona daha önce Avusturya'da rastlamıştı. Avrupa Aristokrasi Tarihi Kürsüsü'nde öğrenciydi. Hatta, Malko'dan bir randevu istemişti.

— Otelin kayıt defterinde adınızı gördüm, dedi genç kız. Bu kenti hiç tanımadığım için bana yardım edebileceğinizi düşünmüştüm.

— Burada ne işiniz var?

— Memphis ile ilgili yazı hazırlayacağım. Burada batan denizaltıyı duymuş olmalısınız.

— Ah!

Bir bu eksikti! Konuşmayı dikkatli izleyen Leyla iğneli bir tonla söze karıştı.

— Sevgilim -bu sözcüğü üzerine basa basa söylemişti- beni ararsan odamdayım.

Ve Malko'nun cevabını beklemeden dönüp uzaklaştı. Malko:

— Gelin bir şeyler içelim, dedi Amerikalı genç kıza. Fakat daha önce bir telefon etmeliyim. Beni barda bekleyin.

Resepsiyonun yanındaki telefon kabinlerinden birine girip konsolosun numarasını çevirdi.

— Bir süre önce, Boğaz'ın Karadeniz tarafında yanan bir tankerden söz edildiğini duydunuz mu hiç?

— Elbette.

— Adını biliyor musunuz?

— Evet, durun bakayım... Adı, Arkhangelsk idi.

— Arkhangelsk mi?

— Evet, bir Rus tankeri.

Malko diplomata teşekkür edip telefonu kapadı. Beyninde küçük kırmızı bir ışık yanmıştı. Aklı Boğaz'da terkedilmiş paslı gemiye takılı bir halde, Nancy'yi bulmak üzere bara yürüdü.

X. BÖLÜM

Krizantem, Hilton'un holünü görebilmek için telefon kabininin kapısını aralık bırakmıştı. Alçak sesle karşı tarafı uyardı:

— Çabuk olun, her an aşağı inebilir... Ne istiyorsunuz?

— Gemiye tekrar dönecek misiniz?

— Bilmiyorum. Yapacaklarını bana son anda söylüyor. Elimden gelen bu.

— Bu akşam ararım seni.

Karşı taraf telefonu kapamıştı. Öfkeyle kabinden fırlayan Krizantem Malko'yla çarpıştı.

— Bir başka müşteri mi? diye sordu Avusturyalı. Bana bağlı olduğunuzu sakın aklınızdan çıkarmayın.

Üzerine çevrili altın bakışlar karşısında Krizantem, kaçamak yolu seçti:

— Hayır, bir arkadaştı sadece.

— Size ihtiyacım var. Bana kiralık bir tekne bulmanız gerekiyor.

— Ne tür bir tekne?

— Motorlu. Boğaz'da bir gezinti yapacağız.

— Kolay bu. İstinye'de tekne kiralayan bir dostum var. Yalnız biraz pahalı olur.

— Önemi yok. Sahi, aklımdayken size arkadaşlarımı tanıtayım. Birlikte çalışıyoruz. Milton

Brabeck ve Chris Jones. Bu da, Elko Krizantem.

Krizantem, ne işle meşgul olduklarını sormak gereğini görmedi. Kendisini evinde akşam ziyaretine gelen tiplerdi bunlar... Malko'nun arkasında duruyorlardı. Şapkalarını gözlerine kadar indirmişler, Krizantem'e yiyecekmiş gibi bakıyorlardı. Bir ağızdan:

— Merhaba! dediler. Daha önce tanışmıştık.

Konuşma orada kaldı. Krizantem düşünceli bir tavırla Buick'ın kapılarını açtı. Malko'nun geçen seferki tanker gezisini Doneşka'ya hemen rapor etmişti. O zaman diğeri de:

— Tekrar gidecek olurlarsa, bana hemen haber ver, demişti.

Haber vermeyi o da istiyordu, ama yapacağı en küçük harekette ajanların üstüne atlayıp kendisini paramparça edeceklerine dair bir his vardı içinde...

Bir saat sonra hep birlikte, 35 beygirlik bir Evinrude'le donanmış bir teknede Boğaz'ın akıntısına karşı ilerliyorlardı. Tankere ulaşmaları için daha kırk beş dakika yol almaları gerekiyordu. Malko gözlerini yumarak hayallere dalmıştı. Nancy çok hoş bir kızdı. Akşam yemeğini onunla yemişti. Memphis ile ilgili bir röportaj yapmaya gelmişti. Ama kolay değildi bu.

Malko kendisine yardım edeceğine söz vermişti.

Gece, Hilton'un yakınındaki Kervansaray'a gitmişlerdi. Malko, Leyla var diye, Hilton'un onuncu katında bulunan Roof'a çıkmaya cesaret edememişti.

Fakat Nancy geceden çok hoşnut kalmıştı. Malko'yu son derece romantik buluyordu. Hatta, masanın altından pürüzsüz bacağını okşamış olmasına rağmen. Bütün Amerikalı kadınlar gibi,

yanak yanağa ve vücudunu yaslayarak dans ediyordu. Malko ile aynı boyda olduğu için, bu biçimde dans etmek hiç de fena olmuyordu.

Daha sonra Malko onu odasına kadar götürmüştü. Ayrılmadan önce, ilk öpen o olmuştu. Dudakları yumuşak ve sıcaktı. Malko vücudunu biraz daha kendine doğru çekmiş, o da buna karşılık vererek tırnaklarını ensesine geçirmişti.

Ama hepsi bu kadardı. Kapıyı Malko'nun yüzüne kapamadan önce:

— Önümüzde daha çok zaman var, diye fısıldamıştı.

Şu an düşündüğü, işte oydu. Ateşli Leyla ikinci planda kalmıştı.

Tankere yaklaşıyorlardı. Malko üzerindeki siyah takımı düzeltti. Elbisesinde buruşukluk görmeye dayanamazdı. Krizantem hızı düşürdü. Batık tankerin gövdesi dev gibiydi. Gelip geçen gemilerin dalgaları teknelerini sürekli sallıyordu. Neyse ki Boğaz'ın bu kısmı bir gölü andırır biçimde genişliyordu. Böylece yoğun trafikten uzaklaşmış oluyorlardı. Demirli bulunan üç Yunan gemisi yerlerinden kımıldamamışlardı. Daha ilerde, kıyıda yer alan benzin depoları güneşin altında parıldıyordu.

Krizantem gaz kesti. Tekne tankere birkaç metre uzaklıktaydı. Ajanlar oldukları yerde kaldılar. Devrilecek olsalar, üzerlerinde bulunan silahların ağırlığıyla bir anda dibi boylamaları işten değildi...

— Geminin çevresinde bir tur atın, dedi Malko.

Cansız ve dimdik yükselen bordasıyla Malko'yu büyüleyen gemiye çıkmaya yarar tek bir merdiven yoktu. İçinden bir ses, aradığının burada olduğunu söylüyordu.

Fakat bu terkedilmiş harap gemiyle, Marmara'daki denizaltı arasında ne gibi bir ilişki olabilirdi? Tankerde hiçbir hayat belirtisi görülmüyordu.

— Bu tankeri yüzdürmeye çalışmaları çok oldu mu? diye sordu Malko.

— Eh! Birkaç ay oldu.

Bu iş için en azından binlerce metre küp toprak hafriyatı yapılması gerekirdi. Yamaçtaki açık renkli toprak lekesi en çok beş metre boyundaydı.

Tankeri yüzdürememiş olmaları tuhaftı. Dibe fazla gömülmemişti. Üstelik bulunduğu yer kumluk değil, kayalıktı... Bütün bunlar Malko'nun aklını kurcalıyordu. Diğerleri suskundu. Krizantem bir yana, Malko'nun Arkhangelsk ile bu kadar ilgilenmesine bir türlü akıl erdiremiyorlardı.

Biraz ötede, buna akıl erdiremeyen başkaları da vardı. Asya yakasında, ağaçların oluşturduğu doğal perdenin gerisinde eski bir Taunus durmuştu. İçinde üç kişi vardı. Sol ön pencereden dışarı bir makineli tüfek uzatılmıştı. Namlusu Arkhangelsk'e çevriliydi. Silahı tutan sordu:

— Gemiye çıkarlarsa ateş edeyim mi?

— Evet.

Tüfeğe bir şarjör taktı. Motorlu tekne namlunun tam ucundaydı. Fakat, motordakilerin gemiye çıkmaya niyetleri yok gibiydi.

Malko çılgınlar gibi, kendisine ipucu verebilecek bir şeyler arıyordu. Oysa, her şey normal görünüyordu. Tekneyi iyice yanaştırdılar. Malko, üzerinde yer yer hâlâ boya parçaları bulunan paslı gövdede elini gezdirdi. Eli, pasın derinlemesine işlediği madene geçecekmiş gibi geldi. Böylesine çürümüş bir geminin birkaç ay önce yüzdürülmeye çalışılması tuhaftı.

Birden, aklına bir fikir geldi. Krizantem'e dönüp emretti:

— Gemiden açılın. Boğaz'ın ortasına kadar gidelim.

Gözlerini Arkhangelsk'ten ayırmıyordu. Biraz sonra gerçeği anlayacaktı. Geminin yan silueti şimdi bütünüyle karşısındaydı. Yangın, geminin ana hatlarını hiç bozmamıştı.

Malko gözlerini yumdu. Aklından, iki yıl önce okuduğu bir kitabı geçiriyordu. Dünyadaki deniz ticaret filolarını tanıtan bir kitaptı: "Jane's Yıllığı". İçinde, yandan görünüşleri ve özellikleriyle verilmiş yüzlerce gemi yer alıyordu.

Gemiler tek tek Malko'nun gözünün önünden geçmeye başladı. Hepsini sanki dün görmüş gibi hatırlıyordu. Kendini zorlamaktan alnı kırışmıştı. Beyni, bakımdan yeni çıkmış bir bilgisayar gibi çalışıyordu. Sonunda, aradığını buldu.

Ama birbirini tutmuyordu.

Kafasındaki 120.000 tonluk Rus tankeri Arkhangelsk'in yandan görünümüyle karşısında duran tekne çok farklıydı. Batık tanker daha küçüktü ve üst bölümleri değişikti.

Diğerinin kıç güvertesi daha gerideydi, bununki ise öne doğru, ta kaptan köprüsüne kadar uzuyordu. Arkhangelsk denen bu tanker, gerçek Arkhangelsk değildi... Böyle olunca da bunun bir nedeni olmalıydı. Durup dururken iki gemiye birden aynı ad verilmezdi.

Malko düşüncelerini bir yana bırakmak zorunda kaldı. Yanlarından geçen turist dolu bir Boğaziçi vapurunun dalgaları neredeyse tekneyi deviriyordu. Yemyeşil olan ajanlar, motoru çalıştırmak için durmadan ipini çeken Krizantem'e kötü kötü baktılar. Motoru çalıştırıp hareket etmeleriyle birlikte üzerlerine gelen bir römorktan kıl payı kurtuldular. Tekneyi sıyırırcasına geçen römork mürettebatı ana avrat dümdüz küfretti hepsine.

Bu tür geziler için Boğaz trafiği yeterince tehlikeliydi. Fakat Malko tatmin olmuştu. Takım elbisesinin üzerindeki görünmeyen tozları silkeleyerek gülümsedi:

— Haydi, geri dönüyoruz.

Gözlerinin içi gülüyordu. Diğerleri ise onu böylesine neşelendiren şeyin ne olduğunu bir türlü anlayamamışlardı.

Otele ulaştıklarında, Malko konsolosu aradı. Leyla ise, odasında onu bekliyordu.

— Elinizde 1975'in "Jane's Yıllığı" var mı?

— Sanırım var, dedi diplomat.

— Öyleyse, hemen geliyorum.

On dakika sonra, konsolosun kitaplığında viski içiyorlardı. Malko kalın yıllığı dizlerinin üstüne koymuştu. Bir süre karıştırdıktan sonra Arkhangelsk'in yer aldığı sayfayı buldu.

Geminin yan görünümü, tam hatırladığı gibiydi. Karaya oturmuş olan tankerse, Rusların Arkhangelsk'in yerine koydukları bilinmedik bir gemiydi. Olayı kısaca konsolosa aktardı. Adamın şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı.

— Peki, ama neden? dedi.

— Bu konuda hiçbir fikrim yok.

— Bunun Memphis'le bir ilişkisi olabilir mi?

— Olmayabilir. Fakat şu an için elimde bulunan tek ipucu bu. Şimdiye kadar, Rusların laf olsun diye bir iş yaptıklarına hiç tanık olmadım. Arkhangelsk'in yerine sahtesinin konmasında bir neden, hem de önemli bir neden olmalı.

— Peki, aslı ne oldu öyleyse?

— Başka bir adla çalıştırıyorlardır. Tabii,kuşku uyandırmamak için denizin dibine göndermedilerse... Bana bir yardımda bulunabilir misiniz?

— Elbette.

— Arkhangelsk'i, gemiyi şimdilik böyle adlandırmaktan başka çaremiz yok, yüzdürme işini hangi firmanın yüklendiğini ve kazanın tam olarak nedenlerini öğrenmek istiyorum.

— Pekâlâ! Albay Naci'ye sorarım.

— Sakın ha!

Malko kucağındaki kitabı kapatıp ayağa kalktı, konsolosun yanına geldi:

— Türklerin bu gemiyle ilgilendiğimi bilmemeleri gerekiyor. Örneğin, 6. Filo gemilerinden birinin sorunu olduğunu söyler ve gemi kurtarma firmalarından birine telefon edersiniz. Firma hakkında da bilgi alırken Rus tankerini kurtarmayı kimin üstlendiğini öğrenirsiniz.

— Tamam. Sizi yarın ararım. Akşam yemeğine kalmaz mıydınız?

— Teşekkür ederim, kalamam. Çalışacağım ve halletmem gereken bir sorun var.

Sorun dediği, Hilton'un holünde aynı saatte hem Leyla, hem de Güney Afrikalı manken Ann ile randevulaşmış olmasıydı. Ann'e otelden çıkarken resepsiyonun önünde rastlamıştı. Ve Ann'in baygın bakışları yapacağını yapmıştı.

Krizantem'e dönüp sordu:

— Atraksiyonu ve müziği olan iyi bir lokanta biliyor musunuz?

Krizantem düşündü.

— Lalezar var. Ama, çok pahalıdır.

— Önemi yok. Lalezar'da anlaştık.

Otele döndüğünde hanımların ikisi de bardaydı. Leyla siyah bir etek ve otel servisinin yavaşlamasına yol açan son derece dekolte bir bluz giymişti. Taburesinin ucuna ilişmiş olan Ann'in kıskanç bakışları Leyla'nın üstündeydi. Kadın içgüdüsüyle hemen harekete geçti. Ciddi görünmek için renkli gözlüklerini takarak umursamaz bir tavırla bacak bacak üstüne attı. Çok kibar bir görü-

nümü vardı.

Öyle ki, tam karşısında bulunan Leyla kıskançlıktan yedi ceddine sövüp saydı.

İşte, tam bu sırada Malko bara girdi. Leyla, seçme hakkını rakibine bırakmaksızın yerinden kalktı, sahibiyle karşılaşan kedi gibi önünde kıvrılarak Malko'yu karşıladı. Avusturyalı genç kadının omuzunun üstünden Ann'e gülümsedi.

Genç Afrikalı da ona, ama biraz kırılmış gibi gülümsedi. Malko Leyla'nın yanından geçip Ann'in elini tuttu, ve bir öpücük kondurdu.

Hava son derece gerginleşmişti. Leyla pençelerini açmış, saldırmaya hazırlanıyordu. Malko hemen atıldı:

— Sana Ann Villers'ı tanıştırayım. En iyi dostlarımdan birinin eşidir.

Leyla hafifçe başını eğerek karşılık verdi, sonra Malko'ya döndü ve koluna girerek sordu:

— Akşam yemeğini nerede yiyeceğiz, sevgilim?

Malko gözlerini tavana dikerek:

— Birbirinden güzel iki hanımla beraber olduktan sonra nerede olsa olur, diye cevap verdi.

Hava yine gerginleşti. Leyla, Malko'nun gözlerini oymakla,hasmının saçlarını yolmak arasında tereddüt etti. Bu tereddüt durumu kurtardı. Malko genç kadına eğilerek kulağına fısıldadı:

— Bağışla beni. Seninle baş başa kalmayı ben de isterdim, ama başka türlü hareket etmek elimden gelmez.

Leyla bu güzel sözün henüz büyüsünden kurtulamamışken Malko Ann'e döndü:

— En kötü ihtimalle, programına yetişmek için on birde bizden ayrılacaktır.

Kadınların ikisi de memnundu. Malko'nun kolunda bardan çıktılar. Neyse ki kapı genişti de üçü

aynı anda çıkabildiler. Buick'a binip yola koyulduktan sonra, sarsıntılardan faydalanan Malko ellerini hemen her tarafta gezdirdi. Kadınların birbirine karışan parfümleri bayağı hoştu.

Malko mutluydu. Doğru iz üzerinde yürüdüğünü hissediyordu. İsim değiştirmiş bu tankerin bir sırrı vardı... Bütün sorun, tehlikeli olmaya başladığını diğerleri farketmeden bu sırrı çözmekti...

Lokantaya geldiklerinde her yer doluydu, fakat Krizantem'in sayesinde pist kenarında güzel bir masa buldular. Oturur oturmaz da seçmeleri için büyük bir buzluğa yerleştirilmiş çeşitli balıklar getirdiler.

Krizantem, bir saat sonra arabasında olacağını söyleyerek uzaklaştı. Malko düşünceli bakışlarla onu izledi. Ne yazık ki, ancak bakışlarıyla izleyebiliyordu... Aksi halde, Krizantem'in biraz ötedeki bir kahveye girdiğini ve telefon ettiğini görebilirdi. Telin öbür ucundan hemen cevap geldi. Krizantem aceleyle:

— Yarın yine gemiye gitmek istiyorlar, dedi.

Karşı tarafta kısa bir sessizlik oldu. Sonra Krizantem'in çok iyi tanıdığı o ses duyuldu:

— Güzel, biz de gereken önlemleri alırız.

— Hey! diye bağırdı Krizantem. Bu gece olmaz. Kuşkulanırlar sonra...

Telefon kapanmıştı bile.

Canı sıkılan Krizantem kahvenin dip tarafına gidip otururak bir çay söyledi.

Vicdanı rahat değildi. Kadınlardan çok iyi anlayan bu altın gözlü adamı sevmeye başlamıştı.

Lalezar'da Malko mutluluk içinde yüzüyordu. Leyla, bir kaplanın parçalamadan önce pençelerinde tuttuğu kemik gibi Malko'nun sağ elini tutu-

yordu. Malko bacağını Ann'in bacağına dolamıştı. Güney Afrikalı terbiyeli bir kız gibi gözlerini önüne indirmiş, fakat Malko'nun hareketini kolaylaştırmak için iskemlesinden biraz yana dönmeyi de ihmal etmemişti.

Lokanta daha çok Türklerin geldiği bir yerdi. Kâğıt örtülerle kaplı tahta masalar çok basitti, fakat buna karşı duvarlara çepeçevre Boğaz'ı gözler önüne seren alüminyum doğramalı pencereler açılmıştı. Yiyecekler nefisti. Balıklar da en az onlar kadar güzeldi.

Meze olarak Malko'nun önüne tarama adı verdikleri beyaz renkli bir yiyecek getirdiler. Leyla üç porsiyon yedi ondan.

Yemeğin sonuna doğru program da başladı. O ana kadar bir köşeye sıkışıp kalmış olan orkestra "Les Enfants du Pirée" adlı şarkının benzeri parçalar çalarken birdenbire ortaya çıkan oryantal dansöze eşlik etmek üzere canlanıverdi. Dansözün kıvırmaları Leyla'yı güldürdü. Masalarının önüne gelip de kalçalarını çalkalamaya başladığında Ann kibarca Leyla'ya eğilerek:

— Sizi de mutlaka gelip göreceğim, dedi.

Leyla Türkçe olarak, Ann'in kendileri gibi soyunduğu takdirde beş dakika içinde salondan herkesi kaçıracağını mırıldanmakla yetindi.

Malko'nun genç Güney Afrikalının bacağında dolaşan sol eli Leyla'nın bu konuda tamamen haksız olduğunu söylüyordu.

Dansöz selam verip çekilerek yerini, rengârenk yün başlıklar takmış Anadolu folklor ekibine bıraktı. Şaşılacak derecede birbirlerine uygun dans ediyorlardı. Sonunda el ele tutuşup dervişler gibi dönmeye başladılar.

Büyülenmiş bir biçimde gösteriyi izleyen Malko salona giren iriyarı adamı farketmedi. Açık alnı

bilardo topunu hatırlatıyordu. Üzerinde mavi bir takım ve sarı bir kravat vardı. Dirseklerini bara dayayıp orada öylece kaldı.

Folklorcular çekildi. Bardaki iriyarı adam sakin adımlarla Malko'nun masasına doğru ilerledi. Avusturyalı adamı farkettiğinde, aradaki mesafe iki, üç metre kadardı. Masanın başına dikildiğinde sendelemeye başladı ve sonunda Ann'in üzerine yığıldı. İğrenç bir sırıtmayla bir kolunu genç kıza doladı, kıllı ve iri parmaklı diğer eliyle de göğsünü mıncıklamaya başladı.

Ann, orkestranın sesini bile bastıran korkunç bir çığlık attı. Ayağa kalkmak istedi, fakat adamın ağırlığından kımıldayamadı bile. Parmaklarının var gücüyle tırnaklarını yüzüne geçirdi.

Adam homurdanarak kafasını genç kızın boynuna gömdü.

Malko tüm gücüyle herifi itti. Adam biraz kımıldadı. Bu kez adamın parmaklarından birini bükerek kolunu arkaya çevirmeyi başardı...

Yarma bir nara atarak ayaklarının üstüne kalktı. Sol eliyle masanın üstündekileri yere indirdi. Tabaklar Ann'in üstüne döküldü. Sağ eliyle Malko'nun boğazını yakalayarak sıkmaya başladı. Avusturyalı bir mengeneye sıkışmış gibi hissetti kendini. Gözleri adamın bakışlarıyla karşılaştı ve o an yarmanın hiç de sarhoş olmadığını anladı.

Kötülük saçan iki çipil göz üzerine çevrilmişti.

Malko bir diz çıkardı. Darbeyi kasıklarına yiyen yarma hasmının boynunu bırakarak homurtuyla geriledi. Malko yana sıçrayıp bir şişe kaptı.

— Dikkat et, tehlikeli bu herif!

Bağıran Leyla idi.

Gerçekten de, Malko'nun üzerine yürüyen adamın elinde kısa, üçgen ağızlı bir bıçak parıldıyordu.

Avusturyalı, adamın bıçağı tutuş biçiminden bir profesyonelle karşı karşıya olduğunu anladı. Aşağıdan yukarı doğru, kalp hizasına vurmaya çalışıyordu. Katilin gücü karşısında, eninde sonunda şişe geçirilmiş bıldırcına dönecekti.

Elindeki şişenin bir işe yarayacağı yoktu. Adam yaklaştığı takdirde bıçaklanacağı kesindi.

Malko, korunabileceği geniş bir alan bulabilme umuduyla geriledi. Silah taşımama alışkanlığına bir kez daha lanet etti. Bari ajanları burada olsaydı...

Leyla yardımına koştu.

Arkadan deli gibi yarmanın üzerine atılıp dünyanın sonu gelmiş gibi bağırarak tırnaklarını yüzüne geçirdi. Şaşkına dönen adam üzerine çullanan bu panterden kurtulmaya çalıştı. Bunu fırsat bilen Leyla dişlerini herifin bileğine geçirdi.

Oldukça güçlü ısırmış olmalı ki, adam bıçağı bıraktı. Aynı anda, olayı seyreden garsonlar cesaret bularak hep birlikte ileri atıldılar. Yarma bir yığın beyaz ceketin altında kayboldu.

Fakat, kolay pes etmeyecek tehlikeli bir adamdı. Üzerine çullananları duvara doğru sürükleyerek bir kısmını orada ezdi. Geri kalanlar tereddüt içindeydi. Adam da tereddüt ediyordu. Patronun öfkeyle telefon ettiğini farketti. Polis beş dakika sonra buraya damlayacaktı. Kendisini durdurmaya kalkan bir garsonun çenesini dağıtarak dışarı fırladı ve karanlıkta kayboldu. Peşinden gitmeyi kimse gerekli bulmadı.

Malko masaya oturmuş Ann'i teselli ediyordu. Boynunda kocaman bir çürük oluşmuş, elbisesi ıslak havlu gibi buruşmuştu...

— Korkunç, çok korkunç, diye tekrarlıyordu Ann. Beni öldürebilirdi.

Leyla sırıttı.

— İsteseniz çok daha kolaylıkla sıyrılabilirdiniz bu işten. Bu tür herifler fazla sorun olmaz...

— Bana bak, orospu... diye başladı Ann.

Malko Leyla'ya engel oldu. Kavga genç kadının sinirlerini bozmuştu. Dişleriyle Ann'in memelerinin uçlarını koparacağını söylüyordu... Anlaşılan, genç Güney Afrikalı Türkçe bilmiyordu...

— Kaçalım buradan, dedi Malko. Bu gecelik bu kadar yeter.

Kalkıyorlardı. Bu sırada bir garson ikiye katlanmış bir kâğıt parçası getirdi: Hesap.

Leyla açtı ağzını yumdu gözünü. Hesap pusulasını kaptığı gibi buruşturdu. Sonra, kırmızı ojeli tırnakları önde, patronun üstüne doğru yürüyerek hesabı ona yedireceğini bağırmaya başladı. Bu durum karşısında patron, böyle sevimli kişileri salonunda görmekten memnunluk duyduğunu belirterek kendilerini yine beklediğini söyledi.

Malko kibarca Ann'e yol vererek lokantadan çıktı. Leyla arkalarını güven altına alarak onları izledi.

Krizantem arabadaydı. Yolda hiçbiri konuşmadı. Hilton'a döndüklerinde, Malko Ann'in koluna girdi ve resepsiyondan anahtarı istedi. Holde kimsecikler yoktu.

— Onu odasına çıkarıyorum, dedi Leyla'ya.

Genç kadın alaylı bir tavırla ona baktı. Ann'i asansöre bindirmek üzereyken kulağına eğilip fısıldadı:

— Seni odamda bekliyorum. Numaramdan sonra gel. Sana saldıran o herifi tanıyorum. Kim olduğunu öğrenmek istiyorsan bu sürtükle fazla zaman harcama...

On dakika sonra, Malko Leyla'nın odasındaydı.

XI. BÖLÜM

İstanbul günlük güneşlikti. Öğle vakti olmuştu. Eyüp Meydanı'nın çevresine yerleşmiş bir yığın seyyar satıcı bağıra çağıra bir şeyler satıyorlardı.

Bir köşede, bir kumaş mağazasının vitrinini hayranlıkla seyreden Malko ile Leyla'nın el ele tutuşmuş halini görenler onları liseli aşıklar sanırdı. Aslında, vitrinin camından tam arkalarına düşen eski ahşap bir evin sokak kapısını gözlüyorlardı. İki saattir bu caddedeydiler ve herkesin dikkatini çektiklerini hissediyorlardı.

Chris ile Milton elli metre ötede, bir kahvenin önünde oturuyorlardı. Tepeden tırnağa silahlanmışlardı. Bir tek el bombaları eksikti.

Geceki olayı öğrenince de küplere binmişlerdi. Olay sırasında odalarında, kendi türlerindeki ajanlar için entellektüel çalışma sayılabilecek bir uğraşla, yani poker oynamakla meşgullermiş. Şimdi, bunun acısını çıkarmak için hop oturup, hop kalkıyorlardı.

— Sokağa çıkmakta bu kadar gecikmemeliydi, diye mırıldandı Leyla. Belki de başına bir şey geldi...

Haliç'in arka tarafına düşen ve İstanbul'un bir ucu sayılabilecek bu yere Malko'yu Leyla getirmişti. Mucize kabilinden ayakta duran ahşap evlerle çevrili labirenti andırır dar sokaklardan oluşmuş bir semtti burası.

Leyla sabahtan beri telefonu elinden düşürmemişti. Lokantada üzerlerine saldıran kiralık katili şahsen tanıyordu. Fırsatını buldu mu, gecenin geç saatlerine kalmış birine saldırmaktan çekinmeyen beyinsiz pezevengin tekiydi. İşi gücü kavga etmekti ve bıçağa sarılmaktan da hiç çekinmezdi. Özellikle, karşı tarafın bıçağı yoksa...

Leyla, bir zamanlar bu herifle oturan kızı uzaktan tanıyordu. Şans eseri kızın telefonu vardı.

Uykulu bir sesle herifin adını vermişti: Ömer Satı. Sonra da eklemişti:

— Şu sıralar hapiste olmalı. Altı ay önce, Sultanahmet'te bir turist çifte saldırmaktan içeri atmışlardı.

Malko ile Leyla hemen giyinmişlerdi. Leyla'nın tanıdığı başka bir kız vardı. Onun katili tanıyabileceğinden emindi. Ajanlarla birlikte bir taksiye atlamışlar ve şimdi bulundukları yere gelmişlerdi.

Leyla yukarı tek başına çıkmıştı. Kızı ürkütmek istemiyordu. Kapıyı saçları dağınık, göz kapakları şişmiş bir genç kadın açmıştı. Bir müşterisiyle beraberdi. Leyla, sanki işin sonunda yüklü bir para alacakmış gibi palavra bir hikâyeden söz etmişti ona. Öteki de buna dudak bükmüştü:

— Şansını denemekte serbestsin. O Ömer ayısı bu yakınlarda oturur. Bahçe Sokak, 7 numara. Neşesi yerindeyse seni becerir, keyifsizse mariz yersin.

Bu tatsız yoruma rağmen, Leyla kendisine teşekkür ederek ayrılmıştı. İşte, o zamandan beri hâlâ bekliyorlardı. Malko sabırsızlanmaya başlamıştı. Bu Türk onun tek umuduydu. Aradığını an-

cak onun sayesinde bulabilecekti.

— Eğer beş dakikaya kadar çıkmazsa, biz girelim, dedi Leyla. Jones ile Brabeck bizi korur.

— Gereği yok, dedi Malko. Şuraya baksana!

Oydu. Malko vitrin camından onu çok net seçebiliyordu. Aynı berbat surat. Üzerinde bir denizci tişörtü ve eski bir pantolon vardı. Haliç yönüne doğru yürümeye başladı. Malko ile Leyla hemen peşine düştüler.

— Yanına sen git, dedi Malko. Herifi korkutmayalım.

Leyla hızlandığı anda Malko birden kalakaldı. Nereden çıktıkları belli olmayan iki adam Ömer'i ortalarına aldılar.

Hareket halindeki halkın ve satıcıların kalabalığı arasında, mesafeyi elli metre daha açan Ömer'i takip etmek güçleşiyordu. Kendisini aralarına alan iki yabancıyı izlemek daha kolaydı. Biri sarı saçlıydı ve kafasında hafif bir şapka vardı; diğeriyse mavi takım elbise giymiş esmer biriydi.

Leyla telaş içinde geri döndü.

— Onu takip ediyoruz, dedi Malko. Yalnız kalmasını bekleyeceğiz.

Ajanlar belli bir mesafede, peşlerinden geliyorlardı. Malko, Ömer'e yaklaşmak için kalabalığı yararak ilerledi. Adamın bir gazete bayiinin önünde durduğunu ve bir dergi aldığını gördü.

Bu sırada, bir araba kaldırıma çıkıp durdu. Şoför Ömer'in dikkatini çekmek için korna çaldı. Ömer başını çevirdi. Diğeri bir şeyler söyleyip hareket etti. Ömer gülümseyerek "eyvallah" dedi.

Sonra yoluna devam etti. İlerdeki vapur iskelesine birkaç yüz metre mesafe kalmıştı. Malko iyice yaklaşmak için hızlandı.

— Vapura binmeden önce yakalamalıyız onu.

Ömer neredeyse iskeleye girmek üzereydi. Birden, sarışın adam arkasına geçerek arada kısa bir mesafe bıraktı. Esmer olan, gazete satın almaya gider gibi uzaklaştı hemen.

Afallayan Malko, sarışın adamın Ömer'e yaklaştığını ve sol eliyle 38'lik bir Colt uzatıp kafasına bir el ateş ettiğini gördü. Kurşun beynini delip alnından çıktı.

Ömer, sigarası dişlerinin arasında, dergisi elinde olduğu halde öne doğru devrildi.

Malko, ajanlara gelmelerini işaret ederek, deli gibi koşmaya başladı. Fakat kalabalığın arasında kendine yol açması pek de kolay olmuyordu. Ajanlar ise daha da uzaktaydı.

Sarışın katil elindeki silahı atarak iskeleye dalıp kalabalığa karıştı. Bir vapur yanaşmak üzereydi. Jones ile Brabeck, elleri silahlarının kabzasında, yıldırım gibi Malko'nun yanından geçtiler. Kestirmeden giderek demir parmaklıkların üzerinden atladılar. Adam hemen farketti onları. Tabancada iz bırakmamak için kullandığı siyah ipek eldiveninin tekini düşürerek harekete geçti. Kalabalığı yararak iskelenin öbür tarafına yöneldi, parmaklığı aşarak iskelenin karşısındaki pasaja doğru koşmaya başladı.

Brabeck hemen peşine takıldı. Adamın pasaja girmek üzere olduğunu görmüştü. Şişman bir kadınla çocuğunu bir kenara iterek hamle yaptı. Katile üç metre mesafe kalmışken birdenbire önünde bitiveren siyah giyimli bir papazla çarpıştı.

— Çekil yolumdan! diye bağırdı Brabeck.

Söylediğinin daha kolay anlaşılması için de 357 Magnum'u papazın burnuna dayadı.

Papaz bir çığlık atıp bildiği tüm lanetleri yağdırarak Brabeck'in üzerine saldırdı. Ajan boş yere kurtulmaya çabaladı. Papaz gerçekten çetin ceviz-

di.

Malko yetiştiğinde papaz hâlâ bağırıyordu:

— Tutun şunu! Yardım edin bana... Katil bu adam!

Brabeck, Jones'un havaya bir şarjör mermi boşaltması sayesinde kendini kurtardı. Kalabalık bağrışarak dağıldı. Papaz da söylene söylene uzaklaştı:

— Polis çağıracağım!

Polis bir süre sonra geldi. Ömer'in cesedi çevresinde bir kalabalık oluşmuştu. Brabeck'in katil olmadığını komisere anlatmak yarım saatlerini aldı. Bir yığın laf ettiler, sağı solu telefonla aradılar; sonunda Leyla ve üç adam karakoldan çıktılar.

— Planlı bir saldırıydı bu, dedi Malko. O papaz da bu işin içindeydi. Aksi halde, böyle hareket etmezdi.

— O herifi niye öldürdüler, anlamıyorum, dedi Jones. Adamı tespit ettiğimizi bilemezlerdi. Ayrıca, onların hesabına çalışan biriydi.

— Varlığımız son derece rahatsızlık veriyor. Bunun başka nedeni yok. Karşımızdaki kişiler en ufak bir tehlikeyi bile göze almıyorlar. Aklıma bir fikir geldi. Otele dönelim.

Krizantem Hilton'un önünde arabasını parlatıyordu. Malko hemen yanına gitti.

— Dün akşam lokantada bana saldıran adamdan söz etmiş miydim size?

— Evet.

— İşte, o saldırgan az önce öldürüldü.

— Öldürüldü mü?

— Evet. Kafasına bir kurşun sıktılar.

Malko'nun bakışları Krizantem'in gözlerindeydi. Habere canı sıkıldığı belliydi. Çünkü o sa-

bah kendisi de bir uyarı almıştı. Ömer'in ölümüyle bu uyarı arasında elbette ki bir bağlantı vardı. "Herifler kalp yerine buz parçası taşıyorlar" diye düşündü, fakat yine de Malko'ya gülümseyebildi.

— Polisler mi öldürdü?

— Hayır, dedi Malko. Sahi, aklıma gelmişken söyleyeyim, öğleden sonra hazır olun. Dolaşmaya çıkacağız.

Sonra odasına çıkmadan önce Jones'u bir kenara çekti:

— Dansözü bir an olsun yalnız bırakmayın, dedi. Bu duruma geldikten sonra, belki onu da Ömer gibi temizlemeye kalkarlar.

— Peki, ya şoför? Onu niye bize bırakmıyorsunuz? Bir saatçik olsa, yeter.

— Buna gerek yok. Kontrol altında bulunması daha yerinde. Gerektiğinde, biraz gözünü korkuturuz...

Yukarı çıkıp Ann'in kapısını çaldı. Odada yoktu; Nancy ise New York'a dönmüştü. Kendi odasına gidip dinlenmeye karar verdi. Bir süre şatosunun fotoğrafını seyretti. Güçlüklerle karşılaştığında bu resim bütün sinirlerini gevşetiyordu.

Ceketini çıkardı, perdeleri açtı ve kütüphanenin planını incelemeye koyuldu. Duvarları kaplamak için daha fazla ahşaba ihtiyaç vardı. Bu da bu devirde bir servet demekti...

Telefon zili onu düşüncelerinden ayırdı. Açtı; arayan konsolostu.

— Arkhangelsk'i yüzdürmeyi üstlenen firmayı buldum. Adı, "Belgratlı ve Ort." Çalışmaları üç ay kadar sürmüş. Boğaz'ı bu pislikten temizlemek isteyen Türk yetkililerin yasal izniyle iş yapmış.

— Ya yangın?

— Tanker Boğaz'daki BP depolarına dolum

yapıyormuş. Bağlantılar normalmiş. Birkaç dakika sonra, kaptan gemide yangın çıktığını bildirmiş ve gemiyi depolardan uzaklaştırmaya karar vermiş. Kazada ölen yok. Gemideki denizciler kendilerini suya atarken kaptan Arkhangelsk'i karaya oturtacağını söylemiş ve dediğini de yapmış.

— Sonra?

— Türk deniz itfaiyesi Arkhangelsk'e su sıkmış. Hararetten kimse gemiye yanaşamamış. Tanker bir hafta yanmış, kimse de ilgilenmemiş bununla.

— Geminin neden yüzdürülemediğini bilen var mı?

— Dediklerine göre, dibe çok gömülmüş. Buna rağmen hayli uğraşmışlar. Bir dip tarağı ve balıkadamlar gece gündüz çalışmışlar.

— Peki, teşekkür ederim. Bu bilgilerden yararlanırım sanıyorum.

Malko telefonu kapayıp, Amerikan Deniz Kuvvetleri'nin İstanbul bürosundan Amiral Cooper'ı aradı. Cooper orada yoktu, ama emir subayı telefona cevap verdi.

— Fikrinizce, 40.000 tonluk oldukça eski ve kazaya uğramış bir tanker kaç para eder? diye sordu.

Diğeri düşünüp cevap verdi:

— Şu sıralarda 400.000 dolardan fazla etmez.

— Peki, ya böyle bir geminin kurtarılması? O kaça patlar?

Kısaca Arkhangelsk'in durumunu anlattı. Diğeri düşünceli bir tavırla cevap verdi:

— Yeterince imkânlar kullanılırsa beş, altı yüz bin doları bulur.

— Teşekkürler. Öğrenmek istediğim bu kadardı.

Malko telefonu kapadıktan sonra İstanbul telefon rehberini alıp "Belgratlı" firmasının adresini aramaya koyuldu. Önce hiçbir şey bulamadı. Aradığı firma, gemi tamir şantiyelerinin bulunduğu bölümde yer almıyordu.

Uzun süren araştırmalardan sonra firmayı "hurda demirciler" kısmında buldu, adresi not etti ve aşağı indi.

Resepsiyondaki memura adresi göstererek:

— Akdeniz Sokağı'nın nerede olduğunu biliyor musunuz? diye sordu.

Memur biraz şaşırarak Malko'ya baktı:

— Bu adrese gitmek istediğinizden emin misiniz?

— Evet. Niye sordunuz?

— Hiç. Bu bölge Topkapı dışında, bit pazarının bulunduğu yerdir. Akdeniz Sokağı, Londra asfaltının hemen başlangıcında, bit pazarının arkasındadır...

Malko, Krizantem'i almamaya karar verdi. Yanından geçerken:

— Bayan Leyla alışverişe çıkacak, kendisini götürürsünüz, dedi.

Cumhuriyet Caddesi'nde bir süre yürüdükten sonra bir taksi çevirip atladı.

Arabanın Akdeniz Sokağı'na ulaşması yarım saat sürdü. 27 numaranın önüne gelince durdu. Grimsi toprak duvarın ortasında yer alan büyükçe tahta bir kapıydı burası. Kapının üzerinde, dörtte üçü silindiği için zar zor okunan bir levha vardı: "Belgratlı".

Kapının tokmağını çeviren Malko, buranın gemi kurtaracak bir firmaya hiç mi hiç benzemediğini düşündü. Kapı gıcırdayarak açıldı. Hurda demir ve araba leşleriyle dolu bir avluya girdi. Aynı anda, kalın bir ses Türkçe olarak:

— Defolup gider misin buradan! diye bağırdı.

XII. BÖLÜM

Ses, kapının sağ tarafında Malko'nun içeri girerken farketmediği bir sundurmadan geliyordu. Sundurmanın altına, teneke parçalarıyla desteklenmiş tahtalardan basit bir kulübe yapılmıştı. Camları kırık pencereleri kartonla kapatılmıştı. Sağlam kalmış camlar ise öylesine pisti ki, Malko ancak belli belirsiz bir gölge farkedebildi.

Duyduğu uyarıya rağmen, kulübeyi andıran küçük odaya doğru ilerledi. Ses tekrar gürledi:

— Defol, dedim sana!

Malko bir adım daha attı.

Kapının sertçe açılmasıyla birlikte menteşelerinden biri atıverdi. Kulübeden Malko'nun o ana dek hiç rastlamadığı türden, acayip bir yaratık çıktı: Renkleri solmuş ekose bir gömlekle, sol dizi yırtık bir denizci pantolonu giymiş, çam yarması gibi bir tipti.

Erimeye yüz tutmuş buz kalıbını hatırlatan suratında yer alan tek canlı nokta siyah küçük gözleriydi. Teni sarı, tepesi ise grimsiydi. Kafasında, sağa sola serpiştirilmiş gibi duran saç öbekleri vardı. Ortaya çıkan bu sevimli yaratığın sağ elinde uzun bir şiş ve şişin üzerinde de hangi hayvana ait olduğu belli olmayan, çevreye mide bulandırıcı kokular yayan et parçacıkları bulunuyordu.

— Sağır mısın, be adam?

Ağzını açmasıyla birlikte bu kez de simsiyah dişleri ortaya çıktı.

— Bay Belgratlı siz misiniz? diye kibarca sordu Malko.

— Bay Belgratlı öldü.

Sözünü bitirip inine dönmeden önce yere tükürdü. Malko hemen peşine takıldı. İçerde, üzeri kâğıtlar, boş konserve kutuları, paslanmış rulmanlar ve devrilmiş şişelerle dolu bir masa vardı. Bir köşede ocak görevi gören, içi gazla karışık kum dolu bir bisküvi kutusu dikkati çekiyordu.

Yaratık birbirine karışan gaz ve yanık et kokusunu zevkle koklayarak elindeki şişi heyecanlı bir biçimde isli dumanda gezdirmeye koyuldu. Sonra, tam ziyafet sırasında rahatsız edilmesine öfkelenerek elindeki şişi Malko'nun şık ceketine dayadı.

— Daha ne kadar kafama ekşiyeceksin sen?

— Bay Belgratlı öleli çok oldu mu?

— Sana ne bundan? Meraklı tiplerden hoşlanmam ben. Haydi, gazla bakalım!

Şişin ucu Malko'nun kravatındaydı. Avusturyalı üzgün bir tavır takındı.

— Yazık... Bay Belgratlı'ya para getirmiştim. Ne yapalım, şansı yokmuş! diyerek bir adım geriledi.

— Para ha!

Yaratık bir anda yumuşayıvermişti. Birkaç kez üst üste kısık sesle "para" diye sayıkladı. Uzun zamandır çalışmayan beyni harekete geçmek için umutsuzca çabalıyor gibiydi. Sonunda, konuşmayı başarabildi:

— Şey... Ama, Bay Belgratlı'nın... Onun en iyi dostu hep ben olmuşumdur.

Kendisine zevk aldığı ahlaksızca şeyler teklif

edilen bir kadının ifadesinden farksız bir bakışla Malko'yu süzüyordu. Onu elinden kaçırmaktan korkar gibiydi. Malko cebinden bir beş yüzlük çıkarıp masaya koydu.

Yaratık şaşkınlık içinde ona baktı.

— Bay Belgratlı öleli çok oldu mu?

— Dur bakayım... Neredeyse bir yıl olacak, belki de daha az.

— Şey... Hasta mıydı?

— Turp gibi sapasağlamdı. Bir kaza geçirdi. Bir arabanın altında kaldı.

— Kaza yerinde mi öldü?

— Hemen oracıkta öldü. Ah! Zavallı efendim benim. Bu sözü kullanmak istemem ama, kedi gibi ezildi. Sanki üzerinden silindir geçmişti... Bana kalırsa, bir kamyon ezdi onu.

— Kazayı gören olmadı mı?

— Gece vaktiydi. Buraya yakın bir yerde oldu. Kimse görmemiş.

— Ya polis?!.

Adam omuz silkip sırıttı:

— Polis ne yapsın? Durup dururken bir suçlu bulup ortaya çıkaracak değil ya?

— Peki, kazadan sonra Bay Belgratlı'nın işlerini kim yürüttü?

— Oh! İşleri mi dedin?.. Bay Belgratlı'nın hiçbir zaman doğru dürüst bir işi olmadı ki.

— Geçen yıl, şu karaya oturan tankerle ilgili büyük bir iş almıştı ya?..

Birden, adamın yüzü kasılıverdi. Malko konuşmanın canlandırılması gerektiğini hissetti. Cebinden bir beş yüzlük daha çıkarıp parayla oynamaya başladı.

— O gemide siz de çalıştınız mı?

Yaratık hafifçe gözlerini kıstı.

— Bu iş senin de ilgini çekiyor ha? Bak, sana

bir şey söyleyeyim... Bu konuda ben de kendi kendime bir yığın soru sordum.

Bir an sustu. Bu önemliydi. Malko hemen parayı uzattı. Adam bir iç çekerek tekrar konuşmaya başladı:

— Tuhaf, sana güven duyuyorum. Bu nedenle bildiğim her şeyi sana anlatacağım... Olayın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçti. Bir gün, Bay Belgratlı'yı görmeye biri geldi. Paralı biri olduğu giyiminden belliydi. İki saat kadar bir yere kapanıp baş başa konuştular. Ertesi gün, tiyatro başladı. Yirmi yıldır Bay Belgratlı'nın yanında çalışırım, bana güveni vardır. İşte o gün yanıma geldi ve bana şöyle dedi: "Haso - bana Haso derdi - senin dışında herkese yol vereceğim. Fakat senin de çeneni kapaman gerekecek."

— Peki, bundan önce ne iş yapardı Bay Belgratlı?

— Oh! Hemen hemen her şey. Daha çok hurdacılık yapardık. Hurda demir alır, parçalardık. Öyle büyük işler değildi, ama bir düzineye yakın adam çalışırdı. Ben de onların başında dururdum... Bana öyle deyince ben de ona sordum:

"— Adamlara yol verirsen ben ne işe yarayacağım?"

"— Sen hiçbir iş yapmayacaksın."

"— Nasıl hiçbir iş yapmayacağım? Bana para ödemeyecek misin?"

"— Ödemez olur muyum? Ayda 5.000 lira alacaksın. Burada durup iş aramaya gelenlerle beni soranları sepetleyeceksin. Yeni aldığım işi bitirdiğimde sana 50.000 lira vereceğim. Kendine bir şeyler alırsın."

— Ona ne diyebilirdim ki? Kabul ettim tabii. Hafta sonunda herkese yol verdim. Belgratlı'nın bana verdiği paralarla haftalıklarını ödedim. Çok

iyi hatırlıyorum, paralar gıcır gıcırdı... Hafta başında, Belgratlı ile konuşan adam yanında başka bir herifle çıkageldi. Belki inanmazsın, o günden sonra Belgratlı ile hiç konuşmadım.

— Nasıl olur? Kendisini hiç görmediniz mi?

— Elbette gördüm. Ama, yanında hep bir ya da iki kişi vardı. Sabahları iş yerine onlarla birlikte gelir, bir iki saat kalıp sağa sola telefon eder, sonra da yine hep birlikte siyah bir arabaya binip giderlerdi.

— Nasıl bir arabaydı bu?

— Bilmem ki, siyah bir araba işte. Büyükçe bir şey. Arabadan anlamam ben. Ne zaman Belgratlı'ya "Yahu, sen ne haltlar karıştırıyorsun?" diye soracak olsam, "Sana sonra anlatırım" der işin içinden çıkardı. Hatta bir seferinde, yanındaki adam gırtlağımı kesecekmiş gibi bana baktı. Ben de sesimi kestim.

Haso, kirli eliyle boğazını keser gibi bir hareket yaptı. Şişteki et iyice yanmış, kapkara pis bir duman çıkmaya başlamıştı. Masanın üzerindeki paralara bakarak yeniden konuşmaya devam etti:

— Ne olup bittiğinden haberim yoktu. Tek başıma olduğum bir gün telefon çaldı. "Belgratlı Firması"nın, kiraladığı deniz dibi tarağını daha ne kadar süre kullanacağı soruluyordu. "Ne tarağı?" dedim. Herif acayip şaşırdı. "Boğazdaki tankeri yüzdürmek için kullandığınız dip tarağından söz ediyorum" dedi, ardından da ekledi: "İki aya yakın bir zamandır sizde. Artık ona bizim ihtiyacımız var. Patrona söyleyin, bizi arasın". Akşam Bay Belgratlı geldiğinde durumu kendisine anlattım. Bana göz kırparak "Şu anda bu işle uğraşıyorum. Bir gemiyi kurtarmaya çalışıyorlar. Ben de o Bay'ın teknik danışmanıyım" dedi. İşte, o zaman ağzım bir karış açık kaldı! Bay Belgratlı teknik

danışman ha! Adını bile zor yazardı. Gemi konusuna gelince, ben bile o konuda ondan daha bilgili sayılırdım. Tabii hiçbir şey demedim. Gülecek olsam, Bay Belgratlı ağzımı burnumu kırardı. Öylece sustum. İşin tuhafı geminin yanına bile gitmiyordu. Bütün gününü burada, o yanındaki herifle geçirirdi. Ya da evinde arkadaşlarıyla toplanırdı. Bu hayat tarzı bana tuhaf geliyordu. Fakat, Bay Belgratlı'nın hiç de mutsuz bir hali yoktu. Hatta bir gün bana "Bir iki aya kalmaz büyük bir depo, iki de kamyon satın alır, Ankara'dan hurda araba toplar geliriz" dedi... Ama hiçbir zaman kamyon satın alamadı. Kamyon sahibi olacağı yerde, kamyon altında kaldı.

— Kaza ne zaman oldu?

— Oh! İş bitip de diğerleriyle ayrıldıktan sonra. Anladığım kadarıyla gemiyi yüzdürememişler ve bu işten vazgeçmişlerdi. Ama buna aldırdıkları yoktu. Bir akşam Belgratlı bizim işyerine tek başına geldi. Bana "Haso, söz verdiğim gibi al 50.000 liranı. Pazartesiye dört, beş adam bul, çalışmaya başlıyoruz. İlk fırsatta bir hurda gemi bulup parçalayacağız" dedi.

Haso sustu. Kırpıştırdığı gözlerinde bir damla yaş belirmişti.

— Ve ertesi gün de öldü.

— O akşam nereye gittiğini biliyor musunuz?

— Hayır.

— Akşamları sık sık çıkar mıydı?

— Asla. Akşamları erken yatardı.

Kısa bir sessizlik oldu. Malko düşünüyordu. Öğreneceğini öğrenmişti. Daha fazla zaman kaybetmeye gerek yoktu. Hafifçe öksürerek Haso'ya döndü:

— Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. İşte, Bay Belgratlı'ya olan borcum; 7.500 lira.

Haso paraları alıp masanın üstüne koydu. Merakla Malko'ya bakıyordu.

— Belgratlı'nın senden hiç söz etmemesi çok tuhaf, dedi. Hem sonra, niye bana bu soruları sordun?.. Yoksa polis misin?

Malko başını salladı.

— Hayır. Aslında ben fazla soru sormadım ki... Siz çok konuştunuz...

Türkün şaşkınlığından yararlanan Malko geri döndü ve çıktı. Haso arkasından bağırdıysa da duymamazlıktan gelerek yoluna devam etti.

Yol boştu.

Taksi bulana kadar beş yüz metre yürüdü. Hilton'a döndüğünde odasına çıkıp bir şişe votkayla tonik ısmarladı. Leyla üç kez aramıştı. Odasının numarasını çevirdi. Duyduğu çığlıkla neredeyse elindeki ahizeyi fırlatıyordu.

— Ne halt yemeye bu iki herifi başıma tebelleş ettin, diye bas bas bağırıyordu Leyla. Biri yatağımda, diğeri banyoda!

Birtakım gürültüler geldi, ardından Jones'un sesi duyuldu:

— Her şey yolunda, patron. Fakat bize ne yaptı biliyor musunuz?

— ...

— Bir saat aralıksız göbek attı... Eğer böyle giderse, karışmam sonra...

— Sersem, canavar! diye bağırdı Leyla.

Malko telefonu kapadı. Hiç değilse, kadını iyi korumuşlardı. Votkasını yudumlayarak, olduğu yerde bırakıp yüzdürmemek için elden ne gelirse yapılan şu esrarengiz tankeri düşünmeye başladı.

XIII. BÖLÜM

Elindeki kurşun kalemle oynamakta olan konsolos son derece canı sıkkın görünüyordu. Olaylar onu aşmaya başlamıştı.

— Belgratlı hakkında Türklerden bilgi istedim, dedi Malko'ya. Ezilerek ölmüş. Bir kazaymış. Soruşturma açılmamış. Bunun dışında bir şey bilmiyorlar.

— Ya Arkhangelsk?

— Onun hakkında da bir şey yok. Ruslar gemiyi kurtarmak için izin istemişler. İzin verilmiş. Üç ay sonra, gemiyi yüzdürmenin imkânsız olduğunu haber vermişler ve olduğu gibi hurda fiyatına satacaklarını söylemişler. O günden bu yana da hiçbir hareket olmamış.

— Peki, Arkhangelsk satılmış mı, satılmamış mı?

— Satılmamışa benzer. Fakat kimsenin gemiden şikâyet ettiği yok. Ha orada, ha burada, kimseyi rahatsız etmiyor. Günün birinde bir yetkili çıkıp işi ele alır ve olayı bir haftada çözümler.

— Türk haberalma servisleri ya da bizimkiler Arkhangelsk ile hiç ilgilenmemişler mi?

Konsolos ellerini havaya kaldırdı.

— Niye ilgilensinler, dostum? Bu işin esrarengiz bir yanı yok ki! Hemen hemen her gün bir tan-

ker kazası oluyor. Bu da beş yüz kişinin gözü önünde güpegündüz olmuş bir kaza işte.

Malko kuşkulu biçimde gülümsedi.

— Peki, son derece ciddi olarak bilinen Rusların denizciliğin "d" sinden anlamayan bir hurdacıya başvurmalarını siz normal mi karşılıyorsunuz?

Malko acımasızca devam etti:

— Sonra, harcamalarında tek kuruşun hesabını yapan Rusların, yüzdürmeyi başaramadıkları bir tankeri hurda demir fiyatına satmaya kalkmaları da mı normal? Ayrıca, geminin kurtarılmasından sorumlu kişi gece vakti bir kamyon altında kalıveriyor, üstelik görgü tanığı da yok. Bu da mı normal?

— Rastlantı...

— Biraz fazla rastlantı.

— Peki, Memphis'in batışıyla bu anahın cezası tankerin ne ilgisi var?

— Benim de öğrenmek istediğim bu işte. Ama bir ilgisi olduğuna eminim. Özellikle iki gündür.

— Niye iki gündür?

— Çünkü beni öldürmeye kalktılar. Bu da doğru iz üzerinde olduğumu gösteriyor. Bana yardım etmeniz gerekiyor.

— Aman tanrım! dedi diplomat.

Malko yatıştırıcı bir hareket yaptı.

— Hayır, hayır... Cinayet işleyecek değiliz. O tür işleri ben üstleniyorum, diye ekledi bıyık altından gülerek.

Konsolos da ister istemez güldü. Malko devam etti:

— Şu tankeri ziyaret etmek istiyorum. Olabildiğince gizli bir biçimde.

— Pek kolay olmayacak bu. Tanker henüz satılmadığı için Rusların malı sayılır. Yasal tek yol - sözcükleri üzerine basa basa söyledi-Sovyet Elçiliği'nden izin almaktır.

— Anlıyorum... Pekâlâ, ben bu işi başka türlü halledeceğim.

— Rica ederim, dikkatli olun! dedi konsolos. Kendinizi tehlikeye atmayın ve hayat dolu Watson'u da sakın aklınızdan çıkarmayın.

— Teşekkür ederim, diye karşılık verdi Malko. Aklımdan çıkarmam. Zaten aksini istesem de yapamam.

Malko izin istedi. Konsolosun el sıkışı, bir idam mahkûmunu yüreklendirmeyi amaçlar biçimdeydi. "Aslında durumum hiç de bundan farklı değil", diye düşündü Malko. "Yalnız ip henüz boynuma geçirilmedi".

Asansöre bindi. Krizantem Buick'ın direksiyonunda uyukluyordu. Telefon edecek zaman bulabildiği için vicdanı rahattı. Otele döndüler. Malko telefon rehberini alarak bir çeyrek saat kadar odasına kapandı. Rehberden beş kişilik bir liste çıkardı.

Ardından Amiral Cooper'ı aradı. Kendisi yoktu; yerine bakan çok kibar bir yüzbaşı Malko'nun adını ve telefon numarasını alarak daha sonra arayacaklarına söz verdi. Avusturyalı, durumun çok önemli olduğunu belirttikten sonra telefonu kapadı. Bu arada, Viyana'dan gelen bir faturayı incelemeye koyuldu. Şatonun kütüphanesindeki ağaç süslemelerle ilgiliydi. Elbette ki süslemelerin yeniden yapılmasını kabul edecekti... Bu da masraf demekti.

Yarım saat kadar sonra telefon çaldı. Arayan Cooper idi:

— Gemiden arıyorum sizi, dedi. Ne var, ne yok?

Sesi gür ve netti; sanki odanın içinde konuşuyor gibiydi. Malko kendisinden ne istediğini anlat-

tı.

— Bir zorluğu yok bunun, dedi Cooper. Yalnız, yirmi dört saate ihtiyacım olacak. Adamlarımdan birini hazırlamam gerekiyor.

— Kabul. İşi bitirdiğinizde lütfen bana haber verin.

Malko telefonu kapadıktan sonra bir süre daha şatonun ağaç süslemelerini düşündü ve rehberden çıkardığı beş isimlik listeyi yanına alarak aşağı indi. Krizantem'i atlatarak servis kapılarının birinden çıktı ve bir taksi çevirdi. Biraz sonra, Teknik Üniversite'nin yanındaki büyük binalardan birinin önündeydi.

Asansörle altıncı kata çıktı. Bir kapının zilini çaldı. Kapının üzerinde bakır bir levha vardı: "Gülendam ve Ort. Gemi Yapımı ve Onarımı".

Kapıyı bir odacı açtı. Üzerinde, Parisli serserilerin bile kabullenmeyeceği türden bir takım elbise ve yakasız bir gömlek vardı. Aylardan beri hiç tıraş olmadığı belliydi. Malko'yu küçük, fakat çok temiz bir bekleme salonuna aldı ve hemen sıcak bir çay getirdi.

Malko on dakika kadar bekledi. Aynı odacı kendisini şiş kebap kokan çok geniş bir büroya soktu.

Çalışma masasının arkasında oturan güleç yüzlü şişman adam, yapısından beklenmedik bir çeviklikle yerinden fırlayarak yaklaştı ve Malko'nun sağ elini yüzüklerle donanmış iri pençelerinin arasına adeta hapsetti. Konuğuna sarılmamak için kendisini zor tuttuğu belliydi. Sarılıp öpüşmek doğuya özgü bir âdetti.

— Bay Linge, dedi hoş geldiniz! İnanın ziyaretiniz beni çok mutlu...

Malko sözünü kesti. Üzerinde kendi adını ve göstermelik olarak da, ABD'nin gemi inşa ve çelik

üretimi konusunda en büyük firmalarından biri olan "Bethlehem Stoel Company"nin görevlisi olduğunu belirten kartvizit etkisini göstermişti. Bazı anlaşmalar nedeniyle, "Bethlehem" CIA'ya hiçbir zaman hayır diyemezdi. Karşısındaki şişko ise, doların kokusunu aldığından yelkenleri suya indirmişti bile.

Malko ziyaretinin nedenini bir işadamı havasında kısaca açıkladı. Yapılan teklif, hurda satın alımında "Gülendam" firmasını paraca desteklemekten başka bir şey değildi. Karşısındaki adamın sevinçten bir el çırpmadığı kaldı. Malko devam etti:

— Yapacağımız işbirliği için ilk hedefimizi seçtim bile. İlk işimiz bir süre önce yanan bir Rus tankeri. Gemiyi eksperlere incelettim. Uğraşmaya değer bir iş. Bazı güçlükleri ortadan kaldırmak için Rus yetkililerle siz pazarlık edeceksiniz. Pazarlığa zemin hazırlamak amacıyla da çok düşük bir fiyat teklif edin. İşte, bu anlaşmamızın geçerliliği için küçük bir avans.

Cebinden çek defterini çıkararak "Gülendam" firması adına, Los Angeles, Bank of America hesabından 20.000 dolar yazdı.

— Şimdilik küçük bir miktar yazmak zorundayım, dedi gösterişsizce. Türk yetkililerin güçlük çıkarmasını istemiyorum. Büyük tutarları hesabınıza geçirmekte zorluklarla karşılaşırsınız. En azından birkaç hafta sürer.

Gülendam, gözlerinde minnet ifadesi, iki kat olarak elinden geleni yapacağına söz verdi. Dolar, Türk Lirası karşısında değer kaybetmedikçe, adamın dostluğuna güven duyulabilirdi. 20.000 dolarla kumara atılmasının nedeni de buydu: Adamın gözünü boyamak. Artık, Türkün ne yapıp yapıp Rusların gırtlağına basacağından emindi.

— Herhangi bir sonuç elde ettiğinizde beni Hilton'dan arayın. Ayrıca ziyaretimden hiç kimseye söz etmeyin. Bilirsiniz, yabancı ülkelerde Amerikan sermayesinden pek hoşlanmazlar...

Türk işadamı aklının ermediğini belirten el hareketleri yaptı. Nasıl olur da paradan hoşlanmazlardı?

Asansörde; Malko kendi kendine güldü. Washington'daki kalem efendileri masraf faturasını görünce çıldıracaklardı: Bir Rus tankerinin satın alımı: 20.000 dolar. Üstelik, tankerlerini de hiçbir zaman göremeyeceklerdi.

Otele dönmeden önce biraz dolaştı. İstanbul'un çöp, benzin ve fıstık karışımı kokusuna bir türlü alışamıyordu. Önüne çıkan bir dizi çığırtkan satıcıyı atlatarak, aslında taksi olması gereken Ford marka bir döküntüye bindi.

Telefon cihazının üzerindeki kırmızı ışık sürekli yanıp sönüyordu. Ahizeyi kaldırıp santral memuresini aradı.

— Size bir mesaj var, dedi kız. Bayan Leyla'yı hemen arayın.

Arayacak zamanı olmadı. Kapı çalınıyordu. Gitti kapıyı açtı ve açmasıyla birlikte de güzel kokulu simsiyah bir kütle tarafından salonun ortasına doğru itildi.

— Nerede o yosma? dedi bas bas bağırıyordu Leyla. Nerede olduğunu söyle de gözlerini oyayım.

Dizlerinin üzerine çömelip yatakların altına baktı. Malko'nun ağzı bir karış açık kalmıştı. Üzerinde, en namuslu adamı bile baştan çıkaracak kalçalarını ortaya koyan, vücuduna sımsıkı yapışmış siyah lame bir elbise vardı.

Leyla ayağa kalkıp Malko'nun karşısına dikildi. Giysisi insanın aklını başından alacak derecede dekolteydi. Göğüsleri elbiseyi yırtıp dışarı fırlayacakmış gibi dipdiri duruyordu. Dansöz birdenbire taktik değiştirdi. Malko'ya sarılarak dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Avusturyalı, bir parfüm havuzuna düşmüş gibi hissetti kendini.

— Beni beğenmiyor musun artık? diye sordu Leyla.

Bir yandan da vücudunu hafif hafif Malko'ya sürtüyordu. Kıvrak dili Avusturyalının dişlerinde dolandı.

Malko el yordamıyla sırtında fermuar aradı.

— Hayır, diye fısıldadı genç kadın. Onu bana bırak.

Az sonra, üzerindeki giysiyi sıyırdı. Çıplak haliyle, Malko'ya elini arı kovanına sokturtacak kadar nefisti. Kollarını boynuna dolayarak sordu:

— Söyle bakalım, gitti mi?

— Kim gitti mi?

— Kim olacak? Sarışın orospularından biri.

— Delisin sen. Buraya kimse gelmedi.

— Öyleyse o iki adamını niye başıma diktin?

— Çünkü başına bir şey gelmesinden korkuyordum.

Leyla bir kahkaha attı.

— Yani, onlar beni korumaya mı geldiler?

— Evet. Sahi söylesene, nasıl oldu da seni bıraktılar?

Leyla yine güldü.

— Ne bırakması? Hayatım, ben elimi kolumu sallaya sallaya çıktım. Seninkiler banyoda.

— Ne?

Malko çırılçıplak ayağa fırladı. Pantolonunu giyerken Leyla anlatmaya devam etti:

— Çok sinirli görünüyorlardı. Ben de kendilerine dans etmeye söz verdim. Fakat sürpriz olması

için üstümü değiştirmem gerekiyordu. Beni yalnız bırakmalarını rica edip kaçmayacağıma dair İncil'in üzerine yemin ettim.

— İncil'in üzerine mi? Ama sen müslümansın.

— Onlar bunu bilmiyorlardı. Banyoya girdiklerinde hemen giyindim ve kokular sürdüm, hatta sabırsızlanmaları için parfüm şişesini de onlara attım. Sonra, kapıyı üzerlerinden kilitleyip çıktım.

Malko giyinmişti.

— Giy elbiseni ve gel.

Genç kadın uysalca baş eğdi ve fermuarı çekmesi için arkasını döndü.

Asansöre binip altıncı kata çıktılar. Leyla anahtarı kilide sokup kapıyı açtı. Oda bomboştu. Fakat banyo kapısı peş peşe darbelerle sarsılıp duruyordu.

Leyla anahtarı iki kez çevirdi.

Kapı menteşelerinden atmış gibi açıldı. Chris Jones ile Milton Brabeck, tabancaları ellerinde, öfkeden kudurmuş gibi dışarı fırladılar. Malko'yu gördükleri anda oldukları yerde kaldılar ve bir ağızdan bağırdılar:

— Bu, bu...

— .... dansöz, diye tamamladı Leyla.

— Tamam, tamam, diye söze karıştı Malko. Anladım. Size korumanız için kadın bırakmamak gerekiyor. CIA'nın gorillerine uygun bir iş değil bu. Haydi, yemeğe gidiyoruz.

Dördü birlikte, Watson'un düşüp öldüğü terasa yemeğe indiler. Masaya alevler içinde şiş kebap getirdiler. Kahveden sonra, iki ajan Malko ile Leyla'nın asansöre binişlerini izlediler.

— Sinemaya gidelim mi? diye sordu Milton.

Chris tersledi:

— Bugünkü olaylar yetmedi mi? Ben gidip yatacağım.

Ertesi gün çok sakin geçti. Malko meşguldü. Amerikan Hükümeti'nden, Memphis olayını aydınlığa kavuşturmak için elden gelenin yapılmasını isteyen bir telgraf aldı. Bunun hayati önem taşıdığını söylüyorlardı.

Malko'nun da bunun aksini iddia ettiği yoktu zaten! Gece deniz kenarında bir lokantaya gittiler. Leyla hayatından memnundu. Yan masalardan birine yerleşen ajanların pek keyifleri yoktu. Önlerine getirilen her yiyeceğe vitamin ve antibiyotik karışımı bir toz serpiyorlar, biralarda tuhaf bir tat buluyorlardı.

Daha sonra, Leyla'nın numarasını seyretmeye gittiler. Gösterinin tadı damaklarında kaldığı gibi, Malko'nun değeri ajanların gözünde daha da arttı.

Ertesi sabah, Amiral Cooper Malko'yu telefonla aradı:

— İstediğiniz işi bitirdik. Bilgi vermesi için birini size gönderiyorum. Bir saat sonra orada olacak ve dosdoğru odanıza gelecek.

Bir saat sonra kapı çaldı. Malko karşısında, boyunu yirmi santim aşan, kafası kazınmış, esmer tenli bir dev buldu. Adam hemen kendini tanıttı: "Deniz Kuvvetleri'nden Üsteğmen Hill." Konuğu koltuklardan birinin kenarına ilişir ilişmez Malko sordu:

— Ne oldu?

— Dün, adamlarımdan ikisiyle bizzat oraya gittim. Balıkadam takımlarımızla tabii. Üç kez daldık.

— Sonra?

Hill yanağını kaşıdı.

— Tankeri yüzdürmenin imkânsız olduğunu her kim söylemişse, yalan söylemiş.

— Neden o?

— Çünkü bu tankeri size ben üç gün içinde çı-

karırım. Bunun için de bana, iki pompalama gemisiyle baş taraftaki deliği kapatacak bir ekip yeter. Tekne kuma oturmamış. O kesimde deniz dibi kayalık ve tankerin omurgası iki kayanın ortasına yerleşmiş.

Malko düşünceliydi. Hill'e döndü:

— Fakat orada bir dip tarağı haftalarca çalıştı ve tonlarca toprak çıkardı. Toprağı gördüm. Kayalık bir çukuru doldurmuş.

Hill başını salladı.

— Toprağın, tankerin altından çıkarılmadığı kesin. Zaten bu tür bir işle uğraşmaya değmez, çünkü o hurda yığınına bir yumruk atsanız eliniz öteki tarafa geçer. Yani, öylesine çürümüş. Böyle bir tekneyle Marmara'da bile dolaşmam. Durum bu.

Subay ayağa kalktı. Malko da kalktı. Düşünceli bir tavırla konuğunu uğurladı. Esrar perdesi gitgide kalınlaşıyordu. Arkhangelsk'in asıl Arkhangelsk olmadığı bir yana, karaya oturmadığı ve uğraşmaya değmeyecek derecede çürük olduğu da ortaya çıkmıştı! Bu işin altında bir iş olduğu su götürmez bir gerçekti.

Ne pahasına olursa olsun, gidip o tankeri görmek gerekiyordu. Fakat, daha önce kullanılacak bir şans daha vardı. Leyla ile görüştükten sonra ajanları yanına koruyucu olarak bırakıp çıktı.

Bir kez daha servis kapısından çıkıyordu. Dışarda nefis bir güneş vardı ve Boğaziçi kartpostalları aratmayacak derecede güzeldi.

Sakallı ve suratsız odacı Malko'yu bekleme salonuna aldı ve hemen sıcak bir çay getirdi. Fakat bu kez, Malko fazla beklemedi.

Bay Gülendam, o eski Bay Gülendam değildi.

Yüzü çökmüş, iri elleri bedeninin iki yanında sarkmış durumda hareketsiz kalmıştı. Cansız bir sesle:

— Oturun, dedi.

— Bir haber var mı? diye sordu Malko.

Gülendam kollarını havaya kaldırdı. Cesaretini yitirmiş gibiydi.

— Çok kötü, berbat! Bu Ruslara hiç aklım ermiyor. Ticaret ataşesiyle görüştüm. Çok kibar bir adam. Fakat Arkhangelsk'ten söz açtığım anda, sanki bir duvarla karşılaştım. Tanker satılık değilmiş. Ait olduğu Sovyet Deniz Bakanlığı tarafından kurtarılıp yüzdürülecekmiş.

— Israr ettiniz mi?

— Elbette ettim! Hem de öylesine ısrar ettim ki, neredeyse beni kapı dışarı edecekti. Ortaklaşa çalışacağımız şu ilk işi gerçekleştirebilmek için kendilerine kimsenin veremeyeceği bir fiyat teklif ettim... Bütün kozlarımı kullandım. Tankeri ziyaret ettiğimi, teknenin çok kötü durumda olduğunu, tamir edilemeyeceğini, her yanının çürüdüğünü söyledim. Herif dinlemedi bile.

— Gerçekten tankeri gidip gördünüz mü?

— Oh! Sadece iki adamımla güvertesine çıktık, o kadar. Aslında durumu pek parlak değil. Fakat biraz tamir görürse Yunanlılara iyi fiyata satarız. Onlar ne bulsalar alırlar. Ayrıca, yangının fazla zararı olmamış. Gördüğüm kadarıyla...

O sırada telefon çaldı. Bay Gülendam, şu sıra yüzmeyen, fakat yüzdürülmesi gereken bir yüzer vinç konusunda bitmek tükenmek bilmez bir tartışmaya girdi. Battığı yerden çıkmamakta ısrar eden bu vince karşı yapabileceği bir şey bulunmadığını söylüyordu. Ama su seviyesi işçilerin beline geldiği için, yine de umutlar kaybolmuş sayılmazdı.

Sonunda Gülendam bitkin bir halde telefonu

kapadı. Konuştuğu kişiyi kandırmış olmalıydı, çünkü yüzünde hafif bir gülümseme belirmişti. Fakat Malko'nun kaybedecek zamanı yoktu.

— Şansınızı bir kez daha denemelisiniz, dedi. Doğrudan doğruya, Moskova'ya, Sovyet Deniz Bakanlığı'na yazın. Size cevap veren kişi, kaçamak yapan, yetkisiz, küçük bir memurdan başka bir şey değildir.

Türk işadamı bu fırsatı kaçırmadı ve mektubu derhal göndereceğine yemin etti. 20.000 doları kurtarmak için yeni bir şans doğmuştu.

Biraz canı sıkılan Malko izin isteyip ayrıldı. Bu işin tek çözüm yolu vardı. Beş para etmez, ama herkesin son derece ilgilendiği şu adamın cezası tankeri ziyarete gitmek. Asansörden çıkarken binanın holünde dikkatini çeken biriyle karşılaştı. Kibar görünümlü biriyle. Elinde bir çanta bulunan adam ikinci asansörü bekliyordu.

Malko kafasını kurcalayan tipi bir kenara bıraktı. Yapacağı başka işler vardı. En başta, Arkhangelsk'e bir keşif düzenlemek gerekiyordu. Bir taksiye atlayıp Hilton'a döndü. Buick'ı cilalamakta olan Krizantem, kendisine karşı güvenini ve parasını sakınan Malko'ya bozuk bir tavırla baktı.

İki ajan Leyla'nınkine bitişik odada, kolları sıvamışlar kâğıt oynuyorlardı. Yatağın üzerinde, sökülmüş bir Colt vardı. Malko yanlarına oturdu.

— Beyler, size ihtiyacım var.

Jones ile Brabeck, adaletin kılıcı gibi bir anda ayağa dikildiler.

Malko devam etti:

— Yarın akşam Arkhangelsk'e keşfe gidiyoruz. Durumdan emin olmak istiyorum. Bana bir tekne, ip merdiven, ucu kancalı ip, el fenerleri ve tabii ki sizin yardımınız gerekiyor. Türkleri huylandırmak istemiyorum. Tankerle ilgilenmeyi ben

üstleniyorum. Gerisi size ait.

Sonra Leyla'nın yanına geçti. Genç kadın hâlâ yataktaydı. Malko ona ne istediğini anlattı. Leyla merakla Avusturyalıya baktı.

— Gerçekten çok tuhaf şeyler yapıyorsun, sevgilim.

Malko gülümseyerek parmağını genç kadının dudaklarına koydu.

— Ne kadar az şey bilirsen senin için o kadar iyi olur.

— Pekâlâ, yarın sana bir tekneyle üç adam temin edeceğim. Esaslı adamlardır. Hepsi de profesyonel soyguncudur. Boğaz'a demir atan her gemiyi soymuşlardır. Ama onlara güvenebilirsin.

— Emin misin?

— Elbette! Biri yeğenim olur. Benim için yapmayacağı şey yoktur.

— Harika! Demek sen de...

— Yo, hayır... Demek istediğim, şimdiye kadar hep yardım etmek için fırsat kollamıştır.

Dudağına sıkı bir öpücük kondurup genç kadının yanından ayrıldı ve Washington'a işlerin ne merkezde olduğunu açıklayan uzunca bir telgraf hazırlamak üzere odasına döndü. İşini bitirdikten sonra da yatağa uzanıp uyudu.

Birden telefonun ziliyle gözlerini açtı. Arayan Ann'di. Canı sıkılıyordu.

— Beni hiç aramadınız, diye yakındı. Ne oluyor böyle? Hani şu... yaratık hâlâ sizinle beraber mi?

Yaratığın çok iyi olduğunu belirttikten sonra, genç mankeni neşelendirmek için iltifatlar yağdırmaya başladı. Ardından çocuksu bir ses tonuyla:

— Yanınıza gelebilir miyim? diye sordu.

— Oh, Malko! diye iç çekti Ann. Şu an giyinik

bile değilim. Üzerimde sadece bir kombinezonla çoraplarım var. Yatmaya hazırlanıyordum.

— Daha iyi ya...

Ann'in şakıyan sesini dinlemeye koyulan Malko gözlerini yumarak genç kızın uzun bacaklarını hayal etmeye başladı. Birden aklına bir sahne takıldı. Asansör beklemekte olan o çantalı adam! Ömer'i vuran katilin kaçmasına yardım eden Rus papazdı bu.

— Vay canına, o papaz! dedi Malko.

— Anlayamadım, diye karşılık verdi Ann.

— Bağışlayın, sizi daha sonra ararım, dedi Malko.

Ve telefonu kapadı.

Hemen telefon rehberini açtı. Belki de geç kalmıştı. Şans eseri, rehberde bir tek Gülendam vardı. Adresini kafasına not edip ajanların odasını aradı. Cevap alamadı.

Ajanları kafeteryada, hamburgerlerine antibiyotik tozu serperken buldu.

— Gidiyoruz, dedi. Çabuk!

Nereye diye sormadılar bile. Taburelerinden atlayıp Malko'nun peşine takıldılar.

Krizantem oradaydı. Malko adresi verdi ve arabaya atladılar.

— Çabuk! diye uyardı Krizantem'i.

Ev fazla uzak sayılmazdı. Şişli'nin arka taraflarında, çevre yoluna çıkan sokaklardan birinde, bahçe içinde iki katlı bir evdi. Jones'un el feneri olmasa numarayı bulmak üç saatlerini alırdı.

Evde ışık yoktu. Malko Gülendam'ın evli olup olmadığını bilmiyordu. Parmağında yüzük yoktu, ama bu bir anlam taşımazdı. Saat onu beş geçiyordu.

— Ben tek başıma gidiyorum, dedi Malko. Siz ikiniz bahçede kalın. Kaçmak isteyen olursa ba-

caklarına nişan alın. Belki de buna gerek bile kalmaz.

Bahçe kapısını itip içeri girdi. Eve uzanan yolun çakılları her adım atışta ses çıkarıyordu. Krizantem'e ürkütücü bir biçimde baktıktan sonra arabadan peşi sıra çıkan Brabeck ile Jones'u göremiyordu artık.

Zil çalmıyordu. Kulağına içerden hiçbir gürültü gelmedi. Kapıya vurdu. Cevap yok. Bir daha vurdu. Yine cevap yok. Kapının kolunu çevirdi. Kapı gıcırdayarak açıldı. Ekşimsi bir küf kokusuyla yüzünü buruşturdu. Gülendam bekâr olmalıydı.

— Bay Gülendam?

Sesine cevap veren olmadı. El yordamıyla elektrik düğmesini arayıp buldu ve çevirdi. Hol aydınlanıverdi. Portmantodan başka eşya yoktu.

Hole açılan üç kapı vardı. Biri yarı aralıktı. Malko kapıyı itip karanlık bir odaya girdi. Birden genzine, çok iyi tanıdığı tatsız bir koku doldu.

Elektrik düğmesi kapının yanındaydı. Işığı yaktı. Burası bir çalışma odasıydı. Geniş duvarın önünde, bir şark halısının hemen arkasında, üstü kâğıtlarla dolu geniş bir çalışma masası bulunuyordu.

Bay Gülendam, arkası yüksek bir koltukta oturuyordu. Başı, uyur gibi masaya düşmüştü. Belden yukarısı çıplaktı ve başının altında, masada kırmızı, geniş bir leke oluşmuştu. Ölmüş olduğu belliydi.

Malko hole dönüp hafifçe ıslık çaldı. Karanlıkların içinden, elinde tabancası olduğu halde Jones fırladı. Malko gelmesini işaret etti.

İkisi birlikte tekrar çalışma odasına döndüler. Malko elinin tersini Gülendam'ın omuzuna değdirdi. Öleli bir saat olmamıştı.

Koltuğuna, elektrikli iskemleye bağlanır gibi bağlanmıştı. Ayaklarını koltuğun ayaklarına kabloyla sımsıkı tutturmuşlar, bedenini de aynı malzemeyle arkalığa bağlamışlardı. Kolunun biri hâlâ kabloların arasındaydı, diğeri ise masanın üzerinde.

Jones saçlarından tutup başını kaldırmak istedi. Cesedin başı önce direndi, sonra yavaşça arkaya doğru kalktı. Yanağı kuruyan kanla masaya yapışmıştı. Boğazında, başını hemen hemen gövdeden ayıran geniş bir kesik vardı. Adam tavuk gibi boğazlanmıştı. Masadan akan kan halıya yayılmıştı. Gülendam'a ölmeden önce de rahat vermemişlerdi.

— Şuraya bakın, dedi Malko buz gibi bir sesle.

— Ellerinin üstünde, omuzlarında, göğsünde, her yerinde küçük, siyah noktalar var. Kül tablasında da söndürülmüş üç izmarit duruyor. Bir şey itiraf ettirmek istemişler. Zavallı adam!

Türkün gözlerini kapadı.

— Gidelim, dedi Malko.

Altın rengi gözleri çizgi gibiydi. Gülendam'a niçin işkence yaptıklarını biliyordu. Çünkü Arkhangelsk'e gitmişti...

Karşılarındaki adamlar bu uğursuz gemiye el sürenleri temizlemekte bir an bile tereddüt etmiyorlardı.

XIV. BÖLÜM

İpin ucundaki çıpaya benzer küçük kanca korkunç bir gürültüyle madene çarptı ve dönüp suya düştü. Türk, ipi dirseğinin çevresinde sararak topladı, kancayı yakaladı ve nefesini tutarak tekrar fırlattı.

Bu kez kanca büyük bir olasılıkla güverte korkuluğu gibi sağlam bir yere takılmış olmalı ki, düşmedi. Türk, birkaç kez ipe asıldıktan sonra, dişlerinin tümünü ortaya çıkaran bir gülüşle Malko'ya baktı. İp merdiveni beline sarmıştı. Yukarıya takılı ipe asılıp tırmanmak için ilk hamleyi yaptığında, altlarındaki sandal neredeyse devriliyordu.

Sandal, Arkhangelsk'in Boğaz'a bakan yanına yanaşmıştı ve karadan görülmesi imkânsızdı. Fakat deniz polisinin de tam görüş alanının içinde kalıyorlardı.

— Çabuk olun! diye fısıldadı Malko.

Kancayı atan Türk çevik hareketlerle tırmanarak karanlıkta gözden kayboldu. Naylon ipte doğrudan doğruya bilek gücüyle ilerliyordu. Malko'nun yanında, o ana dek tek kelime etmeyen diğer iki Türkle Chris Jones vardı. Jones, tabancasının yanı sıra bir de telsiz edinmişti. Bununla, karşı kıyıda erkete duran Brabeck ile haberleşiyordu.

İşlerin aksi gidebileceğini hesaba katmak gerekiyordu.

Gömleklerindeki kabarıklıklara bakılacak olursa Türkler de silahlıydı. Ya da, oraları buraları şiş acubelerdi.

İp merdiven sarkıtıldı. Demek ki, diğeri yukarı ulaşmıştı ve her şey yolundaydı. Malko merdivenin yan iplerine tutunarak kendini yukarı çekti. Neyse ki basamaklar tahtaydı. Fakat, saça değen basamakları Arkhangelsk'ten uzaklaştırmak için çok çaba harcıyordu. Geminin bordası oldukça yüksek görünüyordu. Elindeki eldivenlere rağmen kenar ipleri elini kesiyordu. İki kez ayağı kaydı ve kafasını geminin paslı saclarına vurdu.

Geri dönemezdi artık. Şakaklarından ter akıyor, kasları sancıyordu. Birden, güçlü bir el ona doğru uzandı. Arkhangelsk'in güvertesine çıktığında derin bir soluk aldı.

On beş dakika sonra, küçük grubun tümü tankerin güvertesinde yüzükoyun yerde yatıyordu. Sandalı sımsıkı tankere bağlamışlardı.

Malko yön tayini yaptı. Tankerin ön kısmında, alevlerden mahvolmuş bir boşaltma iskelesinin yanındaydılar. Geminin içine girebilecekleri kıç güverte, arka kısımdaydı. Beş adam döküntüler arasında emekleyerek arkaya doğru ilerlemeye başladılar.

Jones elindeki telsizi kullandı. Brabeck hemen cevap verdi. Her şey yolundaydı.

Gece simsiyahtı ve göz gözü görmüyordu. Malko birkaç kez dizlerini köprüdeki yerinden çıkmış perçinlere çarptı, canı yandı.

Köprüde bulundukları sürece lamba yakılmasını yasaklamıştı.

Sonunda kıç güverteye ulaştılar. Hemen hemen dimdik bir merdivenden peş peşe aşağı kaydılar. İndikleri karanlık delik, dört bir yanı madeni duvarlarla çevrili bomboş bir koridordu. Ulaştıkları sahanlıktan bir başka merdivenle geminin iç kesimlerine yöneldiler. İniş, makine dairesine kadar devam etti. Bu bölümde lomboz deliği bulunmadığını gören Jones lambasını yaktı.

Makineler kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış; yangından geriye, kararmış demir yığınlarıyla erimiş plastikler kalmıştı. Malko yarım saate yakın bir süre içinde Arkhangelsk'in içini baştan aşağı dolaştı. Merdivenlerden inip çıktı, madeni dar köprüleri katetti, teknenin omurga takozlarına kadar göz attı. Sonra hep birlikte, bir patlamayla delinmiş petrol depolarından birine girdiler. Her taraf simsiyah bir is tabakasıyla örtülüydü.

Bunun kaza geçirmiş bir gemi olduğu düşünülürse, her şey akıl almaz biçimde normal görünüyordu.

Anormalliği keşfeden Jones oldu. El fenerinin ışığını duvarlarda gezdirirken birden duruverdi. Duvar boyunca ilerleyen bir kablo farketmişti. Her taraf is içindeyken bu kablo pırıl pırıl ve yepyeniydi. Jones Malko'ya seslendi:

— Şuraya bakın.

Birlikte kabloyu incelediler. Bunun yangından sonra takıldığı ortadaydı. Kablo bir süre ilerledikten sonra doksan derecelik bir açı yaparak teknenin dibine doğru karanlıklarda kayboluyordu. Malko ile Jones kabloyu izlemeye başladılar.

Kablo Malko ile Jones'u bir kapının önüne getirdi. Kapı, az önce girdikleri petrol deposunun kapısına benziyordu ve kapalıydı. Çevresinden farksız bir pislik içindeydi. Birlikte kapıyı incelediler. Üzerinde ne tokmak vardı, ne de bir kol. Daha çok bir kamara kapısını andırıyordu.

Jones birkaç kez kapıya yüklendi. Hiçbir so-

nuç alamadı.

— Kablonun öbür ucunu takip edelim, dedi Malko. Bakalım nereye gidiyor.

Kıç güvertesinin altındaki salona kadar gittiler. Kablo, duvardaki bir oyukta kayboluyordu. Malko elini soktu. Parmaklarına birkaç düğme geldi. Birine bastı; düğme oynamadı. İkincisine bastığında düğme içeri girdi ve girerken de basık olan bir diğerini dışarı attırdı.

Dikkat çeken bir şey olmamıştı.

Sonunda düğmeyi basık bıraktılar. Malko Jones'a döndü:

— Aşağı inelim. Bakarsınız bir değişiklik olmuştur.

Üç Türk şaşkınlıkla onları izliyordu. Malko biraz daha beklemelerini söyledi.

İki, üç kez yollarını kaybettikten sonra, nihayet kapıyı buldular. Kapı açılmıştı.

Malko yakından inceledi. Kapının dört bir yanı yepyeni bir kauçukla beslenmişti. İç tarafının yüzeyi ise boyalı ve pırıl pırıldı.

Jones'un el feneri bir elektrik düğmesini aydınlattı. Çevirdiler, ışık yandı. Griye boyanmış tertemiz bir odada bulunuyorlardı. Bir köşede, yerde, yüksek amperli bir akümülatör vardı. Hemen yanında bir elektrojen grubu duruyordu. Odanın dibinde açık bir kapı daha vardı.

— Kapıya dikkat edin, dedi Jones.

— Tehlikeli değil, diye karşılık verdi Malko. Bastığım düğmeye bağlı olarak açılıp kapanıyor.

Böylece keşiflerine devam ettiler.

— İnanılacak gibi değil! diye mırıldandı Malko.

Bir köşeye, çok düzgün biçimde üst üste balıkadam elbiseleri dizilmişti. Odalar kapalı kutular halinde ilerliyordu. Bir sonrakinde torpile benzer

bir şeye rastladılar. Kıç tarafında bir pervane, üstünde de bisikletinkini andırır bir gidon vardı. Yan taraflarında da küçük kanatçıklar bulunuyordu.

Malko düşünmeye başladı. Bunu bir yerlerde görmüştü. Evet, balıkadamların kullandığı bir sualtı taşıtıydı bu. Sualtında hızla ilerlemeye ya da ağır yük taşımaya yarıyordu. Kısacası, gemi kurtarmaya yarayan toprak kazma aleti olmadığı kesindi.

Jones dikkatle araç gereçleri inceliyordu. Elinde kauçuk bir paletle Malko'ya yaklaştı.

— Üzerinde marka yok. Hatta seri numarası bile bulunmuyor.

— Tuhaf! Fakat, daha da tuhafı, burada bir şey eksik.

— Nedir o?

— Çıkış! Burada bulunan bütün malzeme sualtında kullanılır, su üstünde değil. Bu nedenle bir yerlerde, suyla irtibat kurulan bir çıkış bulunmalı. Bir delik, ya da denizaltılardaki gibi bir hücre.

Bunun üzerine, deli gibi sandıkların, malzemelerin yerlerini değiştirmeye başladılar. Beş dakika sonra, aradıklarını bulmuşlardı: Yerde kare şeklinde bir kapak vardı.

Jones kapağın kenarındaki vidalı altı kilit kolunu açtı.

Kapak aşağı doğru açıldı. Ortaya bir merdiven çıktı. Merdiven karanlık bir odaya iniyordu. El fenerini ağzına alan Jones önden indi. Ardından da Malko.

Kenarları dört metre olan küp biçiminde çelikten yapılmış bir odada bulunuyorlardı şimdi. Yükseklik ise, ancak ayakta durmalarına olanak veriyordu. Odaya açılan iki kapak vardı. Biri yukarda, az önce indikleri geçitte, bir ikincisi de onun benze-

ri ve tabandaydı.

Jones'un lambası madeni tabanın kenarlarında, havalandırma girişini andıran kare biçiminde iki delik aydınlattı. Malko onları işaret ederek:

— Alavere deliği bunlar, dedi. Odaya suyun dolması ve boşalması bu deliklerden yapılıyor. Bir yerlerde bir pompa olmalı. Hücre bir kez suyla doldu mu, balıkadamlara sadece kapağı açıp malzemeleriyle birlikte sualtına süzülmek kalıyor. Eski bir tanker için akıl almaz bir donanım.

—İyi ama, bütün bunlar ne işe yarıyor?

Malko ayağını küçük kare deliğe sokarak oynuyordu. Gülümsedi.

— Yavaş yavaş anlıyorum galiba. Bu tanker balıkadamlar için hazırlanmış bir yüzer üs. Yakınında, Boğaz'ın dibine oturup bekleyen bir Rus denizaltısıyla mükemmel bir köprü kurabilir. Belki de bundan çok daha önemli bir şey var.

— Nedir o?

— Bunu araştırmam gerek. Her neyse, artık çıkalım buradan. Şimdi sıra Cooper'da. Sessiz sedasız bütün bu bölgeyi kontrol etmesi gerekecek. Yasal olarak şu an fazla bir şey yapamayız. Haydi, çıkıyoruz.

İster istemez merdivenlerden tırmanıp büyük salona ulaştılar.

Kıç güverteye ulaşmaları on dakikalarını aldı. Üç Türk onları bekliyordu. Malko hareket emri vermeden önce üssün giriş kapısını örten düğmeye bastı. Kartvizitini bırakmasına gerek yoktu. Jones vericiyle Brabeck'i aradı:

— Her şey yolunda, dedi.

Brabeck haberi aldığını belirtti. Peş peşe köprüye ulaştılar. Yıldızlar kalın bir bulut tabakası nın ardına gizlenmişti ve ortalık zifiri karanlıktı.

— İnş[illegible]h sandal yerinde duruyordur!

Malko tam cevap vermek üzereyken kızılca kıyamet koptu. Üç Türk kütük gibi devrildi. Hele içlerinden biri, hedef olduğu makineli tüfeğin mermileriyle hemen hemen ikiye bölündü.

Bir kurşun Jones'un elindeki telsizi parçaladı. Dağılan bakalit parçaları suratına yapıştı.

Malko göğsünde sert bir darbe hissetti ve arkaya doğru savrularak madeni bir perdeye çarptı. Yere kayarak kendinden geçti.

Kurşunlar köprüde sekip durmaya devam ediyordu. En azından iki silahla ateş ediyorlardı.

Bir hava makinesinin ardına sinmiş olan Jones boş yere tabancasının kabzasını sıkıyordu. Üç metre ötesini bile görmesi imkânsızdı. Silahını yerine koyup Malko'ya doğru ilerledi.

Saçlara çarparak korkunç sesler çıkaran bir kurşun yağmuru çevresini sardı. Neyse ki perde görevi gören çelik bir korkuluk boyunca ilerliyordu ve ayağa kalkmadıkça bir tehlike yoktu. Malko'yu ceketinin yakasından tuttu ve sürükleyerek az önce gizlendiği yere çekti.

Avusturyalı soluk alıyordu. fakat baygındı. Üzerinde kan izi yoktu. Jones iki tokat attı. Malko ayılır gibi oldu.

Aynı anda, makineli tüfek üç Türkün yattığı kısmı taradı. İçlerinden biri sarsıldı. O ana kadar canlıydı demek.

— Canım yanıyor, dedi Malko.

Üstünü başını yokladı.

— Yaralı mısınız? diye sordu Jones.

— Göğsümde bir şey hissettim, o kadar. Şimdi daha iyiyim. Buradan çıkmamız gerek. Kanamam yok.

Hava makinesinin arkasına sinen Malko ile Jones karanlıkta bir şeyler görmeye çalışıyorlardı.

— A[illegible]h vere de Milton bu şamatayı duymuş

olsa, dedi Jones. Şimdi buradan kurtulmaya bakalım.

Sürünerek köprüde biraz daha ilerlediler. Kurşunlardan korunabilecekleri ilerdeki madeni korkuluğa ulaşmaları için aradaki on, on beş metrelik açık alanı geçmeleri gerekiyordu.

İlk kurşun başının on santim üstünden geçti. Diğerleri küpeşte demirini tutan elini kıl payı sıyırdı. Bu kez tüfekle ateş ediyorlardı. Jones hemen geri çekildi. Aynı anda bir ıslık sesi duyuldu ve köprüye madeni bir şey çarptı. Ardından, Arkhangelsk'i sarsan müthiş bir patlama oldu. Dört bir yana madeni parçalar uçuştu.

Yere uzanmış olan Malko ile Jones'un çevresine bir yığın madeni kıymık düştü.

— Vay canına! diye homurdandı Jones. Bu resmen savaş yahu!

— Bir el bombası, dedi Malko. Tüfekle atmış olacaklar. Herifler bizi temizlemeye kararlı.

— Peki, nasıl görüyorlar bizi?

— Enfraruj gözlükle atış yapıyorlar.

Malko bir tahta parçası yakalayıp gizlendiği bölmenin üstüne kaldırdı.

Aynı anda bir kurşun yağmuru Malko'nun elindeki tahta parçasını alıp götürdü. Ardından iki el bombası daha patladı. Biri önde, diğeri Türklerin üstünde. İçlerinde şans eseri sağ kalan olduysa o da ölmüştü.

— Buranın havası bozuldu! dedi Jones.

Tam o sırada, duydukları gürültüyle ikisi de donup kaldı: Tankerin yanında bir motor sesi belirmişti.

— Bizi temizlemeye yanımıza geliyorlar. Allah kahretsin! Peki ama bu Milton sersemi ne cehennemde?

Arkalarında, oldukça ötede madeni bir gürültü oldu. Jones başını uzattı; uzatmasıyla birlikte de kulağının dibinden bir kurşun geçti. Bu sırada, yüz metre ötelerinden tüm ışıklarını yakmış bir şilep geçiyordu.

— Dinleyin, diye fısıldadı Jones.

Öndeki boşaltma iskelesinin yanında bir şey hareket etmişti. Jones tekrar başını uzattı. Kimseyi göremedi, ama varlığını hissediyordu.Usulca tabancasını doğrulttu ve geminin burun kısmını nişan alarak iki kez üst üste tetiğe bastı.

Bir çığlık duyuldu. Ardından bir makineli tüfek çevrelerini taradı. Kurşunlar başlarının üstünden geçti. Gemiye arkadan tırmananlarla iki ateş arasında kalıyorlardı. Köprüyü katedip suya atlamaları imkânsızdı. Ön tarafta bulunanlar kuş gibi avlayabilirdi onları.

— İçeriye kaçalım, diye bir öneride bulundu Malko. Biraz zaman kazanırız. Ayrıca, karşımızda sadece gemiye tırmananlar kalmış olur.

Her an sırtlarına bir kurşun yemeyi bekleyerek sürüne sürüne kıç güvertedeki merdiven başına ulaştılar. Bir an soluk alıp kendilerini paslı merdivenden aşağı bıraktılar.

El yordamıyla ikinci bölmeye geçtiler ve duvara yaslandılar.

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Arkasından bir kurşun yağmurunun sesi duyuldu. Adamlar rasgele hareket etmiyorlardı.

Hemen ardından bir el bombası patladı. Bombayı az önce ayrıldıkları köprüye atmışlardı. Arkasından bir bomba daha patladı. Yalnız bunun sesi diğerlerine nazaran daha zayıftı. Patlamayla beraber tuhaf yakıcı bir koku hissettiler.

— Göz yaşartıcı bomba!

Boğulacaklardı.

— Aşağı inelim.

Malko duvardan ayrıldığı an, gidecekleri yönden üzerlerine kurşun yağdı. Hasımlarından biri ön taraftan inmiş ve aşağıdan ateş etmeye başlamıştı.

— Dinleyin, dedi Jones. Ben bu herifin üstüne gideceğim. Ateş açsa bile ben onu daha önce vururum. Siz de bu arada inersiniz. Makine dairesine girin. Peşinizden geliyorum. Bizi orada bulmaları uzun sürer.

— Öneri yok, dedi Malko. Ya birlikte dövüşürüz, ya hiç.

İçinden bu tuzağa düştüğü için kendi kendine küfrediyordu. Karşı taraftakiler de böylesine bir tehlikeyi göze aldıklarına göre, tankere büyük önem veriyor olmalıydılar. Birden yukardan Türkçe bir ses duyuldu:

— Ellerinizi kaldırıp dışarı çıkın. Sizi polise teslim edeceğiz. Aksi halde öldürüleceksiniz.

Sonra hemen ardından bir makineli tüfek atışı oldu. Üst üste iki şarjör atış yaptı ve sustu. Malko yan bölmede hafif bir ses duydu. İçlerinden biri az önceki atışın koruması altında aşağı inmişti. Ve bir el bombasıyla işlerini bitirecekti.

— Canları cehenneme, ben gidiyorum, dedi Jones.

— Bekleyin.

Malko, çok uzaklardan rüzgârın getirdiği bir ses duyar gibi olmuştu.

Kulak kabarttı. Hiçbir ses alamadı. Yan tarafta bir çıtırdı oldu. Derken o ses daha güçlü duyuldu.

Bir polis sireniydi bu! Sonra bir başkası ve arkasından bir diğeri! Sirenlerin gürültüsü gitgide belirginleşerek aralıksız devam ediyordu. Bir araba konvoyu bulundukları tarafta bir tepeye tırmanıyordu.

Bu sırada biri Türkçe bağırdı. Köprünün üstünde koşuşmalar oldu. Biri merdivenlerden tırmandı. Jones fırlayacak oldu, fakat Malko onu durdurdu.

— Şu anda pisi pisine vurulmanın gereği yok.

Yaslandıkları duvarda beş dakika daha beklediler. Sonra köprünün üstünden metalik bir hoparlör sesi geldi.

— Elleriniz başınızın üstünde tek tek çıkın!

Aynı anda beyaz, parlak bir ışık köprüyü taradı. Malko ile Jones ağır ağır merdivenlerden çıktılar. Merdivenin çıkışına çevrili projektör ışığıyla önce Malko'nun gözleri kamaştı. Geminin baş tarafına, sahil yönüne doğru ilerledi. Onu Jones izledi.

— Merdivenden inin! diye emredildi hoparlörden.

Beş dakika sonra, elinde makineli tüfeğiyle kendilerini karşılayan Brabeck'in yanındaydılar.

— Tam zamanında geldik, değil mi? dedi. Fakat bu Türkleri harekete geçirmek çok zor oldu. Neyse ki, albayımız vardı!

— Zaman kaybetmeyelim, dedi Malko. Herifler kaçtı. Köprüde üç ölü var.

Albay otele dönmeleri için bir araba verdi onlara.

— Telsizden haberi aldığım anda, bunun önemli olduğunu anlamıştım, dedi albay.

— Neyse ki anlayışlı biri varmış, diye mırıldandı Jones.

Malko cüzdanını aradı ve cebinden çıkardı. Kendisini rahatsız eden bir şey vardı. Bulmakta da gecikmedi. Kurşun cüzdanın derisine girmiş ve içindeki kalın kâğıt destesine takılıp kalmıştı. Kendisini bayıltan bu kurşun az daha ölümüne neden oluyordu.

XV. BÖLÜM

Güneşin ilk ışıklarıyla beraber Boğaziçi kızılımsı bir renge bürünmüştü. Jones ile Brabeck üzerlerindeki elbiselerle yan yana aynı yatağa uzanmışlardı. Yaka bağır açık ve tıraşsız bir durumdaydılar. Sivil giyimli olan Amiral Cooper mide bulandıran bir puro içerek odada dolanıp duruyordu. Öfkeliydi.

Malko, Jones'tan da pis bir durumdaydı. Yüzü gözü is ve pas içinde kalmış, ellerinin derileri soyulmuştu. Üzerindeki elbiseler acınacak durumdaydı.

— Hata bende oldu, dedi. Sualtında bir şeyler olup bittiğinden kuşkulandığıma göre, oraya balıkadamlarla birlikte gitmem gerekirdi. Böylece adamları uyandırmış olduk.

— Kimleri? diye sordu Cooper.

— Basit bir tankeri modern araç ve gereçle bir balıkadam üssü haline çevirenleri. Bu üssü Boğaz'ın dibinde balık avlamak için kurmadılar herhalde. Gerçeği gizlemek için defalarca adam öldürdüler. Bana kalırsa, Hurdacı Belgratlı da cinayete kurban gitti.

— Yani, demek istediğiniz... diye söze başlayacak oldu Cooper.

— Kaybedecek bir dakikamız bile yok, amiralim. Adamlarınızı bir an önce oraya gönderip Arkhangelsk'in altını ve çevresini kontrol ettirmelisiniz. Adamlara kurdukları düzeni bozmalarına fırsat vermeden harekete geçmeliyiz.

— Peki, ne bulacağımızı umuyorsunuz?

— Bilemiyorum. Durumu benim kadar siz de biliyorsunuz. Arkhangelsk'in içinde balıkadamların sualtında ilişkilerini sağlayan özel bir hücre var. Bu adamların nereye gittiklerini ve ne yaptıklarını bulmak gerekiyor. Böylece Memphis'in başına neler geldiğini de öğrenmiş olacağız.

— Pekâlâ, dedi Cooper. Hemen işe koyuluyorum. İnşallah bir şeyler buluruz. Şu an Ruslarla savaş halinde olmadığımıza göre, bu iş başımıza dert açabilir.

Malko sıkıntılı bir biçimde soludu.

— Belgratlı'nın kiraladığı dip tarağıyla haftalar boyunca çıkardığı tonlarca toprağın nereden geldiğini hiç merak etmediniz mi? Hele Arkhangelsk'in kayalara oturduğunu öğrendikten sonra... Sanırım karşılaşacağınız şey çok şaşırtıcı olacak...

Amiral şaşkın şaşkın ona baktı. Malko devam etti:

— Bizi bu gece nasıl farkettiklerini de sanırım biliyorum. Arkhangelsk'teki gizli bölmenin kapısına komuta eden düğme kullanıldığı takdirde kısa dalga bir sistemle uzakta bir yere tehlike işareti gönderiyor olmalı. Eğer dostumuz Brabeck hemen harekete geçmemiş olsaydı, bizi bir daha göremeyecektiniz.

Yorgun düşen Malko sustu. Brabeck ile Jones horluyorlardı. Cooper elini Malko'ya uzattı.

— Hoşça kalın! Durumdan sizi haberdar ederim.

Malko kapıyı kapatır kapatmaz kendini yatağa atıp uyumaya başladı.

Elko Krizantem de uyumuştu, ama uykusunu pek alamamıştı. Erkenden uyandırmışlardı onu. Rusla yaptığı görüşme çok kısa ve çok acımasızca geçmişti. Hemen oracıkta, son derece tatsız bir görevle, midesine boşaltılacak bir şarjör kurşun arasında seçim yapması gerekmişti.

Sonunda korku ağır bastı. Hemen giyinip Hilton'un yolunu tuttu. Arkhangelsk'teki çatışmadan henüz haberi yoktu. Bildiği tek şey, Bay Doneşka'nın ne pahasına olursa olsun bir an önce Malko'dan kurtulmak istediğiydi. Ve bu görev de Krizantem'e verilmişti...

Bu sırada Malko derin bir uykudaydı. Saat tam sekizde kendiliğinden uyandı, çünkü perdeleri açık bırakmıştı. İki ajan birbirlerine şefkatle sarılmış bir durumda hâlâ uyuyorlardı.

Kapı vuruldu.

Malko cevap vermedi. Oda temizlikçileri genellikle odanın boş olup olmadığını böyle anlarlardı. Fakat kapıya tekrar vuruldu: ısrarlı dört kısa vuruş.

— Ne var? diye bağırdı Malko.

— Benim... Krizantem...

— Ne istiyorsunuz?

Kapının ardındaki ses gergin ve telaşlıydı. Krizantem'in cevabı Malko'nun tuhaf bir duyguya kapılmasına yol açtı.

— Bayan Leyla... Size ihtiyacı var.

— Hay a[illegible]!

Ajanlar hâlâ horluyorlardı. Genç kadını kaçırmış olmalıydılar. Malko yerinden fırlayıp kapıyı açtı.

Açmasıyla da Krizantem'in emektar tabancasıyla burun buruna geldi. Namlu midesine çevrilmişti ve Krizantem'in parmağı tetiğin üzerinde gergin bekliyordu.

Namluyla midesi arasında yirmi santim ya var, ya yoktu. Tabancayı ayrıntılarıyla seçebiliyordu: Kurşunların yerleştirildiği oyuklu yapısıyla silindir biçimindeki topu, yarım ay biçimindeki horozu ve sağ tarafta emniyet mandalı.

Malko'nun beyni delice çalışıyordu. Bu kez belleği bir yanılırsa, sonu geldi demekti. Namlunun siyah deliği onu gözlüyordu. Tetiğin boşluğu alınmıştı. Saniyenin bir bölümünde 9'luk kurşun midesini parçalayıp geçerdi.

Krizantem yapılan hareketi farketmedi bile. Malko'nun sol eli tabancanın üstüne konarken parmağı emniyet mandalını geriye itti. Krizantem var gücüyle tetiğe asıldı.

Geç kalmıştı. Tetik oynamadı bile.

Malko'nun altın sarısı gözleri Krizantem'in şaşkın bakışlarını buldu. Avusturyalı 9 mm. lik eski Astra'ların nasıl çalıştıklarını unutmamıştı.

Silahı bükerek kendine doğru çekti. Krizantem acıyla bağırarak tabancayı bıraktı. Bulundukları koridor dövüşmeyi engelleyecek kadar dardı. Krizantem Malko'yu boğmak için geniş bir yere ihtiyacı olduğunu düşündü. Gücünü ancak öyle bir ortamda kullanabilirdi.

Güçlü bir itişle Malko'yu odaya doğru fırlatırken elini cebine atıp boğma telini yakaladı.

Sendeleyerek gerileyen Malko ajanların yatağına takıldı. Üçü birden yere yuvarlandılar. Bu kargaşa içinde Krizantem'in boğma teli hedefi ıskaladı. Krizantem şanssızlığına küfretti. Kibar bir beyin odasını böylesine kaba iki adamla paylaşacağı hiç aklına gelmemişti.

Aynı anda iki ajan ayağa fırladı.

Çabuk uyanmışlardı. Krizantem kaçmaya karar verdi.

— Dur! diye gürledi Brabeck.

Jones tam olarak kendine gelememişti. Bu nedenle hiçbir şey diyemedi, ağzı pas içindeydi. Fakat 357 Magnum'unun kurşunu, Krizantem'in içgüdüyle bıraktığı kapı tokmağının iki santim yanına saplandı.

— Onu öldürmeyin! diye bağırdı Malko.

Krizantem başını geriye çevirdi ve aynı anda Brabeck'in tabanca kabzası şakağına indi. Ajan işi sağlama bağlamak için aynı hızla bir de çenesine bir darbe indirdi. Krizantem, kafasına bir sandık yemiş gibi oldu. Ayrıca, ön dişlerini de bir anda söküp aldıklarını sandı. Bir hareket yapmak istedi, sonra kapının dibine yığıldı. Görebildiği son şey, Brabeck'in bağları çözülmüş ayakkabısıydı.

Kendine geldiğinde bir yataktaydı. El ve ayak bileklerinden kelepçeyle karyolaya bağlanmıştı. Tepesinde duran Jones arada bir tokat atıyor ve her tokatta parmağındaki şövalye yüzüğün Krizantem'in çenesindeki yaraya rastlamasına dikkat ediyordu.

Krizantem başını çevirmeyi denedi ve aynı anda acıyla bağırdı. Brabeck gülümseyerek Malko'ya döndü.

— Bunu ne yapıyoruz, patron? Pencereden aşağı hemen atalım mı, yoksa daha önce biraz dalgamızı mı geçelim?

Krizantem korkuyla onlara baktı.

— Birazdan başına bir kaza gelecek, diye devam etti Brabeck. Watson'un başına gelen kazanın aynısı. Pencereden aşağı attığın Watson'u hatırlıyorsun, değil mi?

Krizantem "kaza" ile hiçbir ilişkisi olmadığını söylemek istedi, fakat başını kımıldatmak bile müthiş acı veriyordu. Sonunda kadere boyun eğip pencereden atılmayı ya da kafasına bir kurşun sıkılmasını beklemeye başladı.

Oysa Malko başka şeye karar vermişti. Geldi, Krizantem'in yanına oturdu. Tıraş olup üzerine temiz gömlek geçirecek zamanı olmuştu. Gözlerini karşısındaki tutsağa dikti.

— Sizi öldürmeye ya da Gizli Emniyet'teki albay dostumuza teslim etmeye hakkım olduğunu biliyorsunuz.

— Size son bir şans tanıyorum, diye konuşmasını sürdürdü Malko. Yalnız iki şartım var. Önce, bu hikâyedeki rolünüzü baştan sona anlatacaksınız. Hem de tek bir ayrıntıyı bile atlamadan...

Krizantem başıyla "olur" anlamına bir işaret yaptı. Malko devam etti:

— ... İkincisi, şu andan itibaren bizimle çalışacaksınız. Yani, eski efendinize ihanet edeceksiniz. Fakat bunu ona hiç sezdirmeyeceksiniz. Kendi çıkarınız için tabii...

— Bana sorarsanız, dedi Brabeck, şunun sevimsiz suratına bir kurşun sıkalım derim. Bu işe de gönüllüyüm.

— Haydi, haydi, bırakın biraz düşünsün, dedi Malko. Hâlâ işe yarar durumda.

Krizantem kararını vermişti bile. Elinden geldiğince başını salladı.

— Güzel, şimdi sizi dinliyorum, dedi Malko. Yalnız unuttuğunuz bir şey olmasın.

Bir bardak suyla kendine gelen Krizantem bir saate yakın konuştu. Malko anlatılanları teyp gibi kaydediyordu. Konuşması bittiğinde Malko emretti:

— Çözün onu!

Sonra Krizantem'e döndü:

— Patronunuza beni temizleyemediğinizi, çünkü yalnız olmadığımı söylersiniz. Hiçbir şeyden kuşkulanmaması gerek. Ayrıca, şoförlüğümü yapmaya devam edeceğinize göre haberleşmemiz ko-

lay olacak.

Krizantem bileklerini ovalarken Malko Jones'a döndü:

— Silahını geri verin. Onu hırpalamaktan da vazgeçin. Böyle daha çok işimize yarayacaktır. Yalnız gözünüzü üstünden ayırmayın.

— Ama...

Krizantem, emniyet mandalını açmaksızın silahını cebine attı. Biraz gergin bir tavırla selam verdi ve çıktı. Camlara vuran güneş yakıcılığını hissettirmeye başlamıştı. Malko çay ısmarlamak için telefonu açtı.

Tam bu sırada kapı vuruldu. Jones ile Brabeck aynı anda tabancalarını çektiler. Kapıyı aniden açmalarıyla birlikte, üzerine çevrili tabancaları gören Amiral Cooper sıçradı. Sonra üçünü birden sert bakışlarla süzdü.

— Delirmişsiniz siz.

Utanan ajanlar, tabancalarını kılıflarına soktular. Cooper pek neşeli görünmüyordu. Malko birkaç kelimeyle özür diledi.

Cooper bir koltuğa çöküp:

— Çok ilginç bir keşifte bulunduk! dedi.

XVI. BÖLÜM

— Memphis'le mi ilgili? diye sordu Malko.

Cooper başını eğdi.

— Artık Memphis'in kimler tarafından ve ne nedenle batırıldığını biliyorum.

— Nasıl?

Malko merak içindeydi.

— Durum şu: Adamlarım bir geçit keşfetti.

— Bir geçit mi?

— Buna tünel de diyebilirsiniz. Ruslar Boğaz'ın dibinde, ağların bulunduğu bölgede bir tünel kazmışlar. Tünelin öbür ucu Karadeniz'e çıkıyor. Oraya bir ulaştın mı, ver elini Sivastopol. Çok büyük bir çalışma bu. Tünelin uzunluğu yüz metreden fazla. Her iki ucu da yirmi metre derinlikte. Tünelin yüksekliği on sekiz metre civarında... Bu da yeterli sanırım. Genişliği ise on metre kadar. 20.000 metre küp toprağın nereden geldiği ortaya çıktı işte.

Malko büyülenmiş gibi başını salladı.

— İnanılmaz bir şey, dedi. Oysa ben, Rusların Akdeniz'deki gemilerini beslemek amacıyla Boğaz'ın bu kısmına basit bir üs kurduklarını sanıyordum. Şimdi durum daha da ciddileşti. Bir savaş çıkacak olsa, atom başlıklı füzelerle donanmış denizaltıları bir anda Akdeniz'e iniverecek. Biz

de kendilerini saf saf Vladivostok ya da Kuzey Buz Denizi'nden gelecekler diye bekleyeceğiz...

Cooper sözünü kesti.

— Durumu hemen Başkan'a bildirdim. Ülkemiz için çok önemli bir sorun bu. Ben bile şaşırdım kaldım. Üstelik bütün bunlar dost ve güvenilir bir ülkede olup bitiyor!

— Fakat amiralim, tünelle ilgili verdiğiniz boyutlar bir atom denizaltısı için bana biraz yetersiz görünüyor. Örneğin Memphis geçecek olsa, sıkışıp kalırdı orada. Öyle değil mi?

— Haklısınız, diye karşılık verdi Cooper. Fakat bir yıldır Rusların, atom denizaltılarının boyutlarını küçülttüklerini, birer "cep denizaltısı" haline soktuklarını biliyoruz. Bu küçücük gemilerde bile uzun menzilli füzeler bulunuyor. Bu tür denizaltılardan altı adedi 6. Filo'nun tümünü on beş dakikada imha eder.

— Peki, tüneli nasıl keşfettiniz? Tünelin girişi, kıyıda bulunan Arkhangelsk'ten hayli uzaktaymış.

— Tamamen şans eseri oldu. Adamlarım tankerin bulunduğu bölgede dibi araştırmaya başladılar. Teknedeki balıkadam hücresinin Boğaz'a açılan kapağını bulmakta gecikmediler. Fakat onun dışında ilgi çekici bir şeye rastlamadılar. Bir saate yakın bir süre, hiçbir sonuç almaksızın her yanı karış karış aradılar. Sadece, Arkhangelsk'in arkasında çok daha büyük bir kapağa rastlamışlar. Gemideki hücreyi çeviren ve tünelin tavanında bulunan hafif alaşımlı malzemeleri buradan geçirmiş olmalılar... Ama asıl keşif tamamen rastlantı sonucu oldu. Ekipteki adamlarımızdan biri fenalık geçirip dibe sürüklenmiş ve kayalara sıkışmış. Onu kurtarırlarken Arkhangelsk'in hücre kapağından on, on beş metre ötede, kayalara tutturulmuş bir çıpaya bağlı çelik bir kablo farketmişler. Kabloyu izlemek yeterli oldu. Bizi dosdoğru Türk tarafındaki çıkışa götürdü. Bu kabloyu balıkadamların işlerini kolaylaştırmak için yerleştirdiklerini sanıyoruz. Bildiğiniz gibi Boğaz'da müthiş bir akıntı var. Ayrıca, suyun zaman zaman pislendiğini ve gece çalışmalarını da hesaba katarsanız kablonun önemi daha iyi anlaşılır.

— Peki, balıkadamlara ne gerek var?

— Söz konusu cep denizaltısı da olsa, tünel çok dar. En ufak bir hatada denizaltı kazaya uğrayabilir. Tünelden geçen denizaltılar balıkadamların yardımıyla manevra yapıyor olmalı. Aralarındaki işaretleşme de, kuşkusuz balıkadamların teknenin bordasına vurmalarıyla sağlanmakta.

Malko bir kadeh viski doldurdu. Bütün bunlar akıl almaz şeylerdi. Kafasında cevap arayan birçok soru vardı.

— Bu tüneli nasıl kazmışlar?

— Buzulları delmek için kullandığımız deliciemicilere benzer bir makine kullanmış olmalılar. Tünelden çıkan toprağı da dip tarağıyla almışlardır. Bu yöntemle günde kolaylıkla beş altı metre kazabilirler. O bölgede kaya tabakası yok...

İyice ayılmış olan ajanlar kulaklarını dikmiş pür dikkat dinliyorlardı. Böylesine büyük bir operasyonda silahlarının değeri, oyuncaktan farksız bir düzeye inmişti.

Telefon çaldı. Malko açtı, sonra Cooper'a uzattı.

— Sizi arıyorlar, amiralim.

Görüşme fazla uzun sürmedi. Cooper iki dakika kadar dinledi, sonra "ne zaman?" diye sordu ve telefonu kapadı. Yüzünde karamsar bir ifade belirmişti.

— Arkhangelsk'te müthiş bir patlama olmuş.

Fakat yangın çıkmamış. Gemi üç metre kadar suya gömülmüş. Türk subaylar olay yerindeymiş, fakat Ruslar daha önce gelmiş. Sovyet deniz ataşesi gemi enkazına çıkıp küçük bir bayrak asmış. Aklı sıra tankerin sabotaja uğradığını göstermek istiyor...

— Sabotaj ha!.. Doğrusu ellerini çabuk tuttular. Arkhangelsk'teki özel donanımdan geriye pek bir şey kalmamıştır. Dün gece elimizden kaçırdıklarımız geri dönüp temizlik yaptılar.

— Yine de, bu tünel hikâyesi yeterince gürültü çıkarabilir. 1961'de Ruslar, Berlin'deki dinleme tünelimizi bulduklarında turistlere gezdirmişlerdi. Ne yazık ki aynı şeyi biz yapamayacağız. Bu adamın cezası tüneli bir an önce havaya uçurmak için Türk yetkilileri hemen uyarmalıyım. Bir de basın toplantısı düzenlemek gerekecek...

Cooper kapıya doğru yöneldiğinde Malko seslendi:

— Amiral, unuttuğunuz çok önemli bir şey var.

Amiral gitmekte acele eder bir tavırla döndü.

— Nedir o?

Malko avucunun içiyle sol yanağını ovuşturuyordu. Altın rengi gözleri yarı kapalıydı. Alçak sesle konuşuyordu.

— Tüneli keşfetmemiz çok iyi oldu. Yalnız, denizaltılarını geçirmeleri için Ruslara başka bir şey daha gerekiyordu.

— Başka bir şey mi?

— Boğaz'ın girişinde Türklerin bir dinleme istasyonu var. Tünelde de olsa, denizaltılar gürültü yapar. Her denizaltı geçişinde istasyondakilerden biri gözlerini yumuyor, ya da kulaklarını tıkıyor olmalı.

Cooper şaşırmıştı.

— Yani, dinleme istasyonundaki subaylar ya

da personel arasında bir Rus casusu mu bulunuyor?

— Bir ya da birkaç tane. Öyle de olsa, böyle bir şeyle ilk kez karşılaşmıyoruz. Aynı duruma NATO'da rastlamıştık. Bu nedenle acele etmeyelim derim. Nasıl olsa tünel ayaklanıp kaçacak değil. İstediğimiz an onu havaya uçururuz. Ama acele edersek, arkamızda bir casus bırakmış oluruz.

Cooper kararsızdı.

— İnceden inceye araştırılması gereken elliye yakın personel var orada. Türk gizli servislerinin aynı işi önceden yapıp bir şey bulamadığını varsayacak olursak, bu tarama boş yere haftalarımızı alır. Aradığımız adam çok iyi gizlenmiş olmalı... Bu durumda ne yapmamı istiyorsunuz?

Uzun bir sessizlik oldu. Bir köşeye çekilmiş olan iki ajan bir görevin nelere malolduğunu düşünüyorlardı. Oysa bu işi onlara bıraksalar, bir anda kuzu postuna bürünmüş kurdu bulup çıkarıverirlerdi. Hatta birden fazla casus bulma ihtimalleri de vardı.

Sessizliği Malko bozdu:

— Bize hayli zaman kazandıracak bir fikrim var. Ancak sözümü dinlemeniz ve Türkleri uyandırmamamız gerekiyor.

Cooper canı sıkkın bir tavırla sordu:

— Ne yapmamız gerekecek?

— Türk emniyet teşkilatındaki albayı görün. Ne yapıp yapıp kendisinden dinleme istasyonunda çalışanlarla nöbet saatlerini gösterir listeleri kapın. Ayrıca, bir aydan bu yana izin ya da başka nedenlerle görevi terketmiş olanların adlarını da ele geçirin.

Cooper yerinden sıçradı.

— Bu bana yaptırtmak istediğiniz rezil bir iş. Ben casus değilim. Gidip kendiniz alın.

— Ben gidersem kuşkulanırlar, fakat sizden kimse kuşku duymaz...

— Pekâlâ, dedi Cooper ister istemez. Yardımcılarımdan birini gönderirim. İşi bitirince sizi arayacağım.

Kapının kapanmasıyla birlikte, Malko kendini yatağa attı.

— Gidin uyuyun, dedi ajanlara. Bugün çok yorulacağa benzeriz. Yalnız, biriniz Krizantem'in çevresinde olun da herif çocukça işler yapmaya kalkmasın.

Jones ile Brabeck ayaklarını sürterek çıkıp gittiler. Malko ahizeyi alıp Leyla'nın odasını aradı.

— Aşağı inip yorgunluğumu atmama yardımcı olmalısın. Her yanım dökülüyor, masaja ihtiyacım var.

— Gelirim ama masaj yapmaya değil, diye cevabı yapıştırdı Leyla. Eğer gerçekten çok yorgunsan, geri dönerim.

Telefonu kapadı. Malko hemen banyoya girdi, dişlerini fırçaladı ve kolonya süründü.

Malko'nun kapısına vurulduğunda saat beşti. Yattığı yerden bağırdı:

— Kim o?

— Amiral Cooper.

Neyse ki, Leyla odasına dönmüştü. Cooper içeri girdi ve yatağın üzerine bir dosya attı.

— Benden istediğiniz her şey bunun içinde. Şimdi sıra sizde, sayın Büyücü!

— Teşekkür ederim, amiral.

Malko gülümseyerek dosyayı aldı ve yazı makinesiyle yazılmış listeleri incelemeye koyuldu.

— Şu, dinleme sisteminde görevli olanların listesi. Sadece erbaşlar var. Gece ve gündüz her altı

saatte bir nöbet değişiyor. Yedeklerle beraber hepsi 150 kişi! Umarım düşüncenizde haklı çıkarsınız, aksi halde hapı yutarız.

Sözünü bitiren Cooper bir koltuğa oturup purosunu yaktı. Malko pencereye yaklaşıp Boğaz'dan geçen büyük bir şilebi izledi. Sonra gözlerini elinde tuttuğu kâğıda çevirdi. Kâğıtta bir düzineye yakın isim vardı ve her birinin karşısına bazı notlar alınmıştı: Bir ay içinde göreve devamsızlık yapanların listesiydi bu. Malko dikkatle okudu. Şimdi isimlerin her biri belleğine kazınmıştı. Kâğıdı bıraktı ve gelip amiralin karşısına oturdu.

— Memphis hangi tarihte batmıştı?

Amiral hiç duraksamadan cevap verdi:

— 24 Temmuz, öğleden sonra saat 3'te!

— Güzel. Fakat o gün devamsızlık yapan kimse yok. Sadece bir yer değiştirme olmuş, o da önemsiz. Oysa, 23 Temmuz günü, Onbaşı Beyazıt gece yarısından sabahın altısına dek süren nöbetine son anda gelmemiş. Gelmeyince de nöbeti bir başkası almış. Listedeki nota göre annesi bir kalp krizi geçirmiş, o da bütün gece başında beklemiş.

Cooper gözlerini iri iri açtı.

— Peki, ne var bunda?

— Beni iyi izleyin, amiralim, dedi Malko. Memphis'e Marmara Denizi'nin dibinde hareketsiz yatan ve bizim Rus olduğunu varsaydığımız meçhul bir denizaltı saldırdı. Artık denizaltının oraya nasıl geldiğini hepimiz biliyoruz. Fakat tuhaf bir şey var: Tünelden geçen denizaltılar Boğaz'ın ya da Marmara'nın dibine oturup yıllarca bekleyemezler. Bu sular bir karış yer zaten. Türk Deniz Kuvvetleri'nden herhangi bir gemi varlıklarını kolaylıkla saptayabilirdi.

— Belki de bu bozulduğu için dibe oturdu, de-

di Cooper.

— Zayıf bir ihtimal. Hatırlarsanız Memphis'i torpilledikten sonra ok gibi yerinden fırladı. Bu durumda bozulduğu varsayımını şimdilik bir kenara bırakalım. Bir de, denizaltının tünelden geldiğini değil de, tünele gittiğini düşünün.

— Niye tünele gittiğini düşüneyim?

— Canım, Akdeniz'de küçük bir tur attıktan sonra evine dönemez mi? Dönüş yolundayken kendisine beklemesinin emredildiğini varsayın. Çünkü, Boğaz'dan geçişi için gerekli güvenlik o sırada hazır değildi.

— Bütün bunlar şimdilik bir varsayım sadece.

— Doğru, ama sözümü bitirmedim henüz... 25 Temmuz günü saat 6'dan gece yarısına kadar olan nöbeti Çavuş İsmet'in yerine, Onbaşı Beyazıt devraldı. Çünkü, annesinin rahatsızlığında tutamadığı nöbetini İsmet tutmuştu. Eğer varsayımım doğruysa, bu durumda denizaltının Marmara'nın dibinde yirmi dört saat beklemesi normaldir. Aksi halde Boğaz'dan geçişi tehlikeye düşer. Hatırlarsanız, farkedildiği anda denizaltı Boğaz yönüne doğru hareket etti. Çıkmaz sokaktan farksız olan Boğaz'a yönelmesi de herkesi şaşırtmıştı.

Cesaretini iyiden iyiye kaybeden Cooper başını salladı.

— Diyelim ki haklısınız. Bu durumda, Onbaşı Beyazıt'a gidip kibarca kendisinin bir Rus casusu olup olmadığını sormak kalıyor. Oysa elimizde en ufak bir delil bile yok. Eğer kendisinden emin biriyse, varsayımlarınızın hepsi balon gibi söner. Ayrıca, Türk makamlarıyla başımızı derde sokmamız da cabası olacak. Ankara'nın dinleme istasyonunda görevlendirdiği personelin geçmişini inceden inceye araştırdığı su götürmez bir gerçek. Ha bunu iddia etmişsiniz, ha ABD Başkanı'nın Komünist Partisi'ne üye olduğunu söylemişsiniz, hiç fark yok.

— Başka seçeneğimiz var mı? İleri sürdüğüm düşüncenin bize yararı dokunabilir. Yanılmışsam, kaybedeceğimiz bir şey yok ki!

Amiral kuşkulu bir tavırla omuz silkti:

— Zaten berbat bir durumdayız... Ne istiyorsanız onu yapın!

Malko ahizeyi kaldırıp Jones'u istedi. Ajan hemen cevap verdi:

— Evet?

— Bana hemen Krizantem'i bulun ve buraya getirin.

Üç dakika sonra Krizantem, iki ajanın arasında odaya girdi.

— Arkadaşlarıma kulak asmamakta haklı olup olmadığımı yakında anlayacağım, dedi Malko. Hizmet ettiğiniz kişinin adını biliyor musunuz?

— Evet. Adı Doneşka.

— Güzel. Beyazıt adında birini bulacaksınız, adresini size verecekler ve kendisine Doneşka'nın önümüzdeki günlere ait nöbet listesini istediğini söyleyeceksiniz. Eğer size soru soracak olursa, randevu yerinden başka bir şey bilmediğinizi söylersiniz. Buluşma yeri, Emirgân'da Çınaraltı Kahvesi. Ah, kendisine üniformalı gelmemesini söylemeyi unutmayın.

Krizantem şaşkın şaşkın Malko'ya baktı:

— Hepsi bu kadar mı?

— Şimdilik bu kadar. Sakın yanlış bir şey yapayım demeyin. Bay Jones ile Bay Brabeck her an yakınınızda bir yerde olacak. Tamam mı? Milton, götürün şimdi onu.

Krizantem çıktıktan sonra Malko Jones'a döndü:

— Beyazıt evinden çıktığı andan itibaren kahveye kadar peşini bırakmayın ki, kendisini tanıyabileyim. Kahveye girdiğinizde yanımdaki masalardan birine oturursunuz.

Cooper tek kelime etmeden dinliyordu. Malko'yla yalnız kalınca sordu:

— Kim bu Doneşka?

— Bildiğim kadarıyla, İstanbul'daki Rus şebekesinin patronu. Mantıksal olarak Beyazıt ile denizaltılar arasında köprü görevi görüyor olmalı. Beyazıt'ın, casus oysa tabii, tuzağa düşmesi bizim için büyük bir şans olacak. Profesyonel bir casus olmadığı kesin. Bu işi ya ideal uğruna, ya da intikam için yapıyor olmalı.

— Ya randevuya gelmezse?

— O zaman suçsuz demektir... ya da temkinli. Aslında fazla bir şey beklemememiz gerekir. Sizin de gelip operasyonu uzaktan izlemenizde yarar var...

Malko'nun önündeki kaldırımda hayli kalabalık vardı. Kahvenin kapalı kısmında, hemen pencerenin önünde bir masaya oturmuştu. Böylece hem bahçe kısmını, hem de yolu görebiliyordu. Cooper kaldırımda dolaşıyordu.

Geleli on beş dakikayı geçmişti. Malko'nun hesabına göre, Beyazıt'ın on dakika önce burada olması gerekiyordu. Tabii kendisini evinde bulduларsa, ya da...

Camın önünden Jones'un iri cüssesi geçti. Ajan biraz ilerdeki bir masaya çöktü ve sıcaktan yakınan bir turist gibi şapkasını sallayarak serinlemeye koyuldu. Birkaç saniye sonra peşinden kahveye kısa saçlı esmer biri girdi. Üzerinde koyu renk bir takım vardı. Gitti, Jones'un yanındaki masaya oturdu.

Malko bunun Beyazıt olması gerektiğini düşündü. Emin olmakta fazla gecikmedi. Şapkasını iskemlenin üzerine bırakan Jones, kapalı salona girerek dip tarafa doğru ilerledi. Malko hemen peşine takıldı. İki adam pis kokulu bir tuvalette buluştular.

— Sol tarafında oturan esmer adam mı? diye sordu Malko.

— Evet.

— Güzel. Bir, iki dakika sonra masanıza dönersiniz.

Malko tuvaletten çıkıp doğru onbaşının yanına gitti. Masadaki iskemlelerden birine otururken diğeri sıçradı. Fakat şaşırmasına fırsat bırakmadan konuya girdi:

— Ben Doneşka tarafından geliyorum. Kendisinin işi çıktı. Liste yanımızda mı?

Beyazıt kuşkuyla ona baktı:

— Kimsiniz siz?

— Bu sizi ilgilendirmez.

Malko'nun sesi sert ve otoriterdi. Türkçeyi özellikle yabancı bir aksanla konuşuyordu. Devam etti:

— Listeyi getirdiniz mi, getirmediniz mi? Önümüzdeki günlerde size ihtiyacımız olacak.

Diğeri hâlâ kuşkuluydu.

— Niçin Doneşka gelmedi?

— Güvenlik açısından. Sizinle mümkün olduğu kadar seyrek görülmesinde yarar var. İstediğimiz bilgiler geldi mi?

Beyazıt bir saniye tereddüt etti, sonra:

— Evet, dedi.

— Güzel. Burada vermeniz tehlikeli olabilir. Beni arabama kadar takip edin.

Ayağa kalktı. Krizantem'in Buick'ını uzaktan farketmişti. Krizantem ile Brabeck arabanın ya-

nında çene çalıyorlardı. Malko, Brabeck'e kımıldamamasını işaret ederek arabanın arka koltuğuna geçip oturdu.

Az sonra Beyazıt da yanına oturdu. Oturur oturmaz da cebinden katlı bir kâğıt çıkardı. Malko kâğıdı açtı. İçinde, Beyazıt'ın on beş günlük nöbet saatleri sıralanmıştı. Birden heyecanlandı. Büyük darbeyi indirmeye karar vermişti. Acımasız bir sesle:

— Umarım bu kez anneniz hastalanmaz, dedi.

Onbaşı homurdandı:

— Annemi karıştırmayın. Tanrı uzun ömür versin ona. Ya siz, siz anlaşmamıza sadık kalacak mısınız?

Artık her şey gün ışığına çıkmıştı. Malko elini kaldırarak Brabeck'i çağırdı ve Beyazıt'a döndü:

— Onbaşı Beyazıt, sizi tutuklamak zorunda kaldığım için üzgünüm. Suçunuz, Sovyetler Birliği hesabına casusluk yapmak.

Beyazıt bir an şaşkın bakakaldı, sonra kapıya atıldı. Dışarı çıkmasıyla Brabeck'in tabancasını midesinde bulması bir oldu. Jones da yardıma koşuyordu. Fakat gerek kalmadı. Beyazıt yüzü allak bullak, karşı koymadan arabaya bindi. Direksiyona Krizantem'in geçtiğini farkettiği an yerinde sıçradı ve olanca gücüyle tükürdü. Sonra Malko'ya dönerek sordu:

— Beni o mu sattı?

Malko mutluluğunu gizleyerek başını salladı.

— Pek öyle denemez. Aslında kimse sizi ele vermedi. Ama anneniz olabilir bu. O da elinde olmadan tabii.

XVII. BÖLÜM

— Tüneli havaya uçuralım, dedi konsolos. Türklerin yardımıyla çok kolay olur bu.

Malko'nun bakışları tavanda dolaşıyordu. Başka bir şeyler düşünüyor gibiydi. Sonunda, kendi kendine konuşur gibi söze karıştı:

— Belki çok daha iyi bir şey yapabiliriz.

Amiral Cooper heyecanla atıldı:

— Nedir o?

— Ruslara yaptıklarını ödetmek...

Cooper sakin bir sesle fikrini söylemekten geri kalmadı:

— Eğer bunu başarabilirseniz, Deniz Kuvvetleri sonsuza dek size minnettar kalır.

— Siyasi açıdan belki doğru bir şey olmaz bu, dedi konsolos ama kimse kulak asmadı ona.

Herkes Malko'yu dinliyordu. Avusturyalı planını açıkladı.

— Her şey dostumuz Beyazıt'a bağlı. Onu buraya çağırın.

Albay bir zile bastı. Hemen bir asker belirdi. Albay kısa bir emir verdi. Birkaç dakika sonra içeri Beyazıt girdi. Sivil giyimli dev gibi iki muhafızın arasındaydı. Yüzünde yorgun bir ifade farkediliyordu. Bileklerine arkadan kelepçe takılmıştı. Kelepçelere bağlı zincirin bir ucu muhafızlardan

birinin elindeydi.

Yüzünde, elmacık kemiğinden çenesine kadar uzanan bir yara vardı. Akan kan henüz kurumamıştı. Muhafızlardan biri açıklama yapmak ihtiyacını duydu:

— Yüzünü pencerenin camına çarptı.

Beyazıt sanki yapayalnızmış gibi gözlerini yere dikmişti. Malko yanına gelip sakin bir sesle Türkçe konuştu:

— Kurşuna dizileceksiniz.

Diğeri nefretle yere tükürdü.

— Benim için bir şereftir. Annem öteki oğlu gibi benimle de iftihar edecektir.

— Kardeşinize ne oldu?

— O da kurşuna dizilecek. Birliğindeki iki arkadaşıyla birlikte ölüme mahkûm oldu.

— Suçu nedir?

— Bulunduğu birlikteki siyasi tutukluların kaçmasına yardımcı olurken kazayla üç subayı şehit etmek.

— Ruslara bu nedenle mi yardım ettiniz?

— Elbette.

— Başarıya ulaşmış olsalardı ülkenize ne yapacaklarını da biliyor musunuz?

Beyazıt omuz silkti.

— Bizim onlardan korkumuz yok. Yüzyıllardır onlarla boğuşuruz. Daha da boğuşacağız.

— Sizin yüzünüzden boş yere 129 kişi öldü ve tüneli bulmamış olsaydık savaş sırasında Ruslara büyük bir avantaj sağlanmış olacaktı.

— Bizim önce başımızdaki yönetimden kurtulmamız gerekiyor. Bunun için de bizlere silah ve para yardımı yapacak tek güç Ruslardır. Beni kurşuna dizseniz bile, yerime onlarca, yüzlerce kişi gelecektir.

Genç onbaşının yorgun yüzünde, gözleri pırıl

pırıl parıldıyordu. Zinciri tutan muhafız hızla demir halkalara asıldı. Beyazıt acıyla inledi.

Malko muhafıza Türkçe bağırdı:

— Rahat bırak onu!

Sonra Türk albayına döndü:

— Bu adamla yalnız görüşmek istiyorum. Ayrıca, kelepçelerin çıkarılmasını da rica edeceğim.

Albay yerinden sıçradı.

— İyi ama, bu herifin gözü ya kaçmakta ya da intihar etmekte! İlk fırsatta sizi temizlemeye kalkacaktır.

— Buna inanmıyorum, dedi Malko. Hiçbir şeye teşebbüs etmeyeceğine dair bana şerefi üzerine söz verdi.

— Pekâlâ, çözün bakalım şunu! diye emretti muhafızlara.

Muhafızlar emri yerine getirdikten sonra uzaklaştılar. Beyazıt bileklerini ovuştururken Malko albaya döndü:

— Şimdi bizi yalnız bırakın lütfen... Amiralim, siz kalır mısınız?

Adamlar yerlerinden kalkıp odayı terkettiler. Malko tutukluya yaklaşıp bir Kent sigarası uzattı. Diğeri sigarayı alıp şaşkın şaşkın Malko'ya baktı.

— Kimsiniz siz? Nasıl oluyor da diğerleri emirlerinize boyun eğiyor?

— Bana itimatları var. Tıpkı, benim size olduğu gibi.

— Niçin yalan söylediniz? Size şeref sözü filan vermedim. Şu an pencereden atlayabilirim. Sizden çok daha güçlüyüm.

— Bunu yapmayacaksınız.

— Nedenmiş o?

— Çünkü size yardım edebilirim.

— Hangi konuda?

— Şerefli bir biçimde ölmeniz ve kardeşinize yardım etmeniz konusunda.

— Boşuna yoruluyorsunuz. Onu kurtaramazsınız. Beni de.

— O işi bana bırakın. Teklifimi kabul ederseniz, kardeşinizin hayatı kurtulur. Siz de kurşuna dizilmezsiniz.

— Çok iyilikseversiniz.

— İyiliğimden değil. Size ihtiyacım var.

— Ne yapmam gerekecek?

— Hiçbir şey olmamış gibi dinleme istasyonundaki görevinize devam edeceksiniz. Eğer dostlarınız herhangi bir şeyden kuşkulanırsa, konuşmadığınızı ve soruşturma sonunda aklandığınızı söylersiniz. Tünelden denizaltı geçeceği zaman da normal davranacaksınız. Her zamanki gibi...

— Sonra?

— Ondan sonrası bize ait. Kellenizi kurtarmanız için binde bir şansınız var. Bu şansı kullanın...

— Kısacası, benden ihanet etmemi istiyorsunuz.

— Evet, bir kez daha ihanet edeceksiniz. Ve kardeşiniz kurtulacak. Düşünmeniz için beş dakikanız var.

Onbaşı Malko'nun yüzündeki altın rengi gözlerle büyülenmiş gibiydi. Yoğun bir biçimde kardeşini düşünüyordu. Öte yandan, içinde bir şeyler Avusturyalının teklifine karşı isyan ediyordu.

"Hayır" demek üzere ağzını açtığında, Malko sözünü kesti:

— Bir zamanlar Türkiye tarihiyle ilgili bir kitap okumuştum. Orada, altı yüzyıl önce sizin adınızı taşıyan bir Türk komutanının dilenci kılığına girerek düşmanın arasına karıştığı ve düşman birliğini imha ettiği anlatılıyordu.

Beyazıt şaşkınlık içinde ona baktı.

— Nereden biliyorsunuz bütün bunları? Bunlar önemsiz kahramanlık destanlarıdır. Türkler bile çoğunlukla bilmez bunları.

— Ben çok okurum ve okuduklarımı da aklımda tutarım. Neyse, neye karar verdiniz?

— Kabul ediyorum.

"Kabul ediyorum" sözünü, sanki altı yüzyıl önceki Türk komutanı söylemişti...

— Güzel. Sizi serbest bırakacağız. Eski patronlarınızla karşılaştığınızda... kısa bir süre zorluk çekeceksiniz. Ondan sonra, her şey yoluna girer ve denizaltının geçtiği ana kadar da öyle devam eder.

— Ya başaramazsam? Başarsam da Ruslar bu tuzağı benden bileceklerdir.

— İstediğiniz bir ülkeye uçak bileti vereceğiz size. Ama buna güvenmeyin. İzlenmemeye dikkat edin. Şimdi sizden ayrılıyorum. İki gün sonra beni sabah erken saatte Hilton'dan arayın. Adım, Malko Linge. Oda numaram 707.

Malko yan odaya geçti. Cooper'la göz göze geldiler.

— Kabul etti, dedi Malko.

Ve tutukluyla kardeşi için gerekli emirleri verdi.

Türk albayı bu işten pek hoşlanmamıştı, ama razı oldu.

— Artık, gerekli tedbirleri aldıktan sonra beklemekten başka çare kalmıyor, dedi Malko. Amiral, sizden birkaç uzman isteyeceğim.

— Memnuniyetle.

— Dikkati çekmemek için küçük bir tankerin Boğaz'daki petrol depolarına dolum yapması gerekecek. Orada bir gece kalsa yeter. Tabii, gerekli teçhizat ve adamlarımız içinde olacak.

Cooper gülümsedi.

— Bu iş için, Boğaz'ı tırnaklarıyla kazacak

bir yığın gönüllü bulurum.

Malko herkesi selamladı ve odadan çıktı. Caddeye adımını atmasıyla, kendini korkunç bir kalabalığın ve eski taksilerin arasında bulması bir oldu. Bu çevreden zevk alıyordu. Hatıra eşya satan bir dükkânın önünde durdu. Vitrinde, lüle taşından pipolar vardı.

İçeri girdi. Yarım saatlik bir pazarlıktan sonra 1500 lira ödeyip denizci başı şeklinde oyulmuş lüle taşından bir pipo aldı ve bir taksiye atlayıp Hilton'a döndü.

Krizantem arabasının ön camını siliyordu. Malko'yu görünce, kapıcıdan önce davranarak fırladı ve taksinin kapısını açtı. Malko kibarca gülümsedi ve Krizantem'in iliklerini donduran bir cümle fısıldadı:

— Yakında size ihtiyacım olacak.

Krizantem henüz kendine gelememişti ki, yanında bir başka taksi durdu. İçinden ajanlar indi. Çıngıraklı yılanın bakışlarından farksız bir biçimde Krizantem'i süzdüler.

Ertesi gün öğle üzeri, Amerikan tankeri Marble Head Boğaz'dan yukarı doğru çıkıyordu. Cooper tarafından uyarılan Malko, gemiyi otelin penceresinden izledi. Dış görünüşüne bakılırsa, masum bir tankere benziyordu.

Az sonra aşağı inip Buick'a atladı ve Krizantem'e Sarıyer'e çekmesini söyledi.

— Sarıyer Pazarını görmek istiyorum.

Gerçekten de, pazar görülecek yerdi. Rengârenk tezgâhları, eşek sırtında çevre köylerden gelmiş satıcı ve müşterileriyle çok ilgi çekiciydi. Ama bundan da ilginci, karşı yakada petrol depolarının önüne demir atmış olan gri tankerdi.

Bir süre pazar yerinde oyalanan Malko otele

döndü. Odasına adım attığında telefon çaldı. Arayan, Cooper idi:

— Her şey hazır. Otelden kimseye farkettirmeden çıkmanız gerekiyor. Bizim arabalardan biri sizi Açıkhava Tiyatrosu'nun önünde bekleyecek. Deniz Kuvvetlerimize bağlı gri bir Ford. Size bir üniforma gönderiyorum. Marble Head gözleniyor olabilir.

— Güzel. Yarım saate kadar çıkıyorum. Almam gereken bazı önlemler var.

Telefonu kapadıktan sonra banyoya girip kolonya süründü. Sonra hole inip bara doğru yürüdü.

Bar hemen hemen boştu. Taburelerden birinde bir kadın oturuyordu. Malko yanındaki tabureye tüneyerek kadının okuduğu gazeteye bir göz attı. İsveçliydi.

Büyük numarasına başlamanın tam sırasıydı. Tatlı bir sesle, İsveççe olarak kadına hitap etti:

— Ülkenizden hayli uzaktasınız...

Genç kadın sıçradı.

— İsveçli misiniz siz?

Gerekli açıklamalar yapıldı. İskandinav Hava Yolları'nın hostesiydi. Nefis bir kadındı. Şans eseri o gece boştu. Uçağı kaçırmıştı... Adı, Lisa idi ve insanda tanışma arzusu uyandıran nefis bir ağzı vardı.

— Sizi akşam yemeğine davet ediyorum, dedi Malko. Gidip hazırlanın. Yarım saat sonra holde buluşuruz.

Krizantem holde bir koltuğa oturmuş pinekliyordu. Malko yanına gelmesini işaret etti, sonra koluna girerek dostça bir tavırla:

— Ufak bir sorunum var, dedi. Bir hanımı akşam yemeğine götürmek istiyorum. Fakat Leyla'nın bunu bilmemesi gerekiyor. Çok kıskançtır. Bu hanımı lokantaya siz götüreceksiniz. Ben

de daha sonra arkanızdan geleceğim.

Krizantem rahatladı. Tam ona göre bir işti bu.

— Tarabya'da Kıyı Restoran'da buluşuruz, diye devam etti Malko. Ben bir taksiye atlar gelirim. Sözünü ettiğim hanım on beş dakika sonra burada olacak. Leyla'ya tek kelime etmek yok ha!

Malko asansöre bindi, fakat dördüncü katta indi. Jones, Milton Brabeck'in odasındaydı. Halının üzerine oturmuşlar poker oynuyorlardı. Kapıyı Milton açtı.

— Bu gece size ihtiyacım var. Biraz sonra yaya olarak çıkacağım. Peşime kimsenin takılmadığından emin olmalısınız. Otelden çıkıp Spor Sergi Sarayı'na doğru yürüyeceğim. Spor Sergi'ye gelmeden önce Şehir Tiyatrosu'nun holüne gireceğim. Arkamdan siz de gelin. Tiyatro'nun holünden çıktıktan sonra peşimde kimsenin olup olmadığına dikkat edin.

Ajanları terkettikten sonra odasına çıktı, yakasına bir karanfil takıp aşağı indi.

Lisa holdeydi. Üzerine geçirdiği beyaz elbisesiyle çok nefisti. Genç kadının üzerine biraz eğilerek bronzlaşmış göğüslerine bir göz attı. Bu da sütyen kullanmayanlardandı.

Krizantem'in konuşmaları duyabilecek mesafeye gelmesini bekledikten sonra söze girdi:

— Çok üzgünüm Lisa, önemli bir telefon bekliyorum ve bir süre burada kalmam gerekiyor. Boş yere beni bekleyeceğinize şoförümle önceden çıkmanız daha faydalı olur. Lokantaya gitmeden önce size İstanbul'u gezdirecek. Ben lokantaya geleceğim.

Biraz şaşıran Lisa, teklifi kabul etti ve Krizantem'in peşi sıra yürüdü. Malko, arabaya binmeden önce genç kadının kibarca elini öptü. Arabanın hareket etmesinden sonra hole döndü, resepsiyondan

lokantanın telefonunu aldı ve dışarı çıktı.

Chris Jones ile Milton Brabeck hemen peşine takıldılar. Üzerlerindeki beyaz takımlarla, karda dolaşan kara kedilerden farksızdılar.

Malko bir süre yürüdü. Radyoevi'nin yanından Spor Sergi yönüne saptı ve az ilerde Şehir Tiyatrosu'nun holüne girdi. Hemen ardından Jones ile Brabeck de damladı. Brabeck gülümseyerek yanına yaklaştı.

— Gidebilirsiniz. Bir buradayız.

Malko holden çıkıp küçük alanı katetti. Spor Sergi'nin önündeki bir çöp tenekesinin çevresine toplanmış kedileri ezmemeye dikkat ederek küçük yamaçtan aşağı koşarak indi. Çevrede kimseler yoktu.

Jones ile Brabeck tiyatronun önüne çıkarak birer köşe kapmışlardı. Brabeck'in elinde kocaman otomatik bir Colt sallanıyordu. Jones'un parmakları ise 38'lik uzun namlulu Smith Wesson'un kabzasındaydı. Bir kilometreden bir fili devirecek bir silahtı bu.

Kısacası Malko'yu izleyecek olanın hali haraptı. Zaten kimse de izlemedi.

Gri Ford Açıkhava'nın giriş kapısı önündeydi. Malko doğal bir hareketle arabaya atlayıp koltuğun üzerine yattı. Ford hemen hareket etti. Deniz eri olan şoför Malko'ya bir paket uzattı.

— Üniformanız, efendim.

Malko, iki kırmızı ışık arasında 6. Filo subayı oluverdi. Araba son hızla Mecidiyeköy üzerinden Boğaz Köprüsü'nü geçti, Beylerbeyi kavşağından Kanlıca yönüne döndü. Yarım saat kadar sonra da Beykoz çıkışında bir bölgede durdu. Sahilde derme çatma bir iskele bulunuyordu. İskelede, Marble Head'ın motorlu bir teknesi kendisini bekliyordu. Malko ile şoför binince hemen hareket ettiler.

Amiral Cooper teknedeydi. Motor sahilden uzaklaşır uzaklaşmaz yanındakini göstererek söze girdi:

— SAS, size Albay March'ı tanıtayım. Kendisi Deniz Kuvvetleri gizli servisindendir.

— Memnun oldum.

Tam işinin adamıydı March. Dört köşe suratlıydı. Saçlarını sıfıra vurdurmuştu. Gri gözleri cin gibiydi. El sıkıştıklarında Malko kemiklerinin ezildiğini hissetti.

— March'ın yanında yirmi adam var, dedi Cooper. Hepsi de birinci sınıf balıkadam. Ayrıca, yaptıkları hakkında tek kelime etmezler. Hepsi emrinizde.

Malko başını eğerek teşekkür etti. Tankerin siyah gölgesi gitgide yaklaşıyordu. Işıklı işaretler değişmişti. Tekne geminin iskelesine yanaşır yanaşmaz üç adam hızla gemiye tırmandılar. Cooper kendilerini subay salonuna aldı. Malko içeri girdi. Salonun heyecan verici bir görünümü vardı. Her taraf parıldayan siyah yaratıklarla doluydu. İnsan olduklarını belirleyen tek yanları yüzleriydi.

— İşte balıkadamlarım, dedi March. Amerikanın en iyileridirler. Sualtında ellerinden her iş gelir. Kazak bile örebilirler. Şurada oturan Don Costan California'dan özel olarak geldi. Elimizde bulunan en iyi sualtı bomba uzmanıdır.

Hepsinin belinde, kınlarında duran uzun bıçaklar vardı. Malko, bu işlere girişmelerine yol açan Sovyet balıkadamını düşündü. O da kendini sualtında yenilmez sanıyordu kuşkusuz.

— Ne yapacaklarını biliyorlar, dedi Cooper. Yalnız gerekli ayrıntıları sizin vermeniz gerekiyor. Ayrıca onlara siz rehberlik edeceksiniz. Teknik sorunlar için March'a başvurun. Her konuda bilgi sahibidir. Kara tahta emrinizde.

Malko kalabalığı yararak ilerledi. Bir penguen topluluğunu hatırlatıyorlardı. Kauçuk balıkadam giysileri yalnızca yüzleriyle ellerini açıkta bırakıyordu. Hepsi de birbirine benziyordu: Sert, dikkatli ve ifadesiz. Öldürmek için yetiştirilmişlerdi. Avusturyalı kara tahtaya durumu çizmeye başladı. Aklı, lokantada sabırsızlanmaya başlamış olması gereken Lisa'nın göğüslerindeydi.

Açıklama yarım saat kadar sürdü. March ve adamları birçok soru sormuşlardı. Sonunda March, duygularını gizleyemedi.

— Akıl alır şey değil. Berlin Tüneli'nden* çok daha görkemli.

Cooper March'a döndü.

— Bu operasyonu gerçekleştirebilir misiniz?

— Elbette amiralim! Fakat, bir gece yeterli olmayabilir.

— Olacak! Başka seçeneğimiz yok.

— Öyleyse hemen harekete geçelim.

— Tamam. SAS, siz ilk beş kişilik grupla gidip tünelin ağzını bulacaksınız. Diğerleri peşinizden gelip sizi Arkhangelsk'in kıyıya bakan yanında bekleyecek. Orada bizi kimse göremez.

Karanlıkta seçilmemek için Malko da bir balıkadam giysisi giydi ve March'ın adamlarıyla birlikte kauçuk bir bota bindi.

İki kişi kürek çekiyordu. Boğaz'ın Asya kıyısı boyunca ilerlediler. Malko nirengi noktalarını atlamamak için son derece dikkatliydi. Hareketsiz kara bir gölge gibi duran Arkhangelsk'i geçtiler.

— İşte şurası, diye fısıldadı Malko.

Kontrol istasyonunu oluşturan askeri binaların ışıklarını farketmişti. Tünelin girişi, binaların tam karşısında, Boğaz'ın ortasındaydı.

* Amerikalıların Berlin'deki Rus bölgesinin altına, telefon konuşmalarını dinlemek için kazdıkları tünel.

Alçak sesle March'ın adamlarına durumu açıkladı. Hiç ses çıkarmadan dikkatle dinlediler, sonra teker teker kendilerini suya bıraktılar. En ufak bir gürültü çıkarmamışlardı. Avusturyalı botta tek başına kalmıştı. Küreklere geçerek akıntıya karşı denge sağladı. Etraf sakindi. Arada bir uzaktan ışıklar içinde gemiler geçiyordu. Çok ilerlerde, Rumeli Hisarı'nın projektörlerle aydınlatılmış surları farkediliyordu.

On beş dakika kadar sonra, suda bir hareket oldu. March bota çıktı. Üzerindeki tüpleri çıkararak:

— Tamam, dedi. Tüneli tespit ettik. Yalnız, bu iş pek kolay olmayacak. Aşağıda korkunç bir akıntı var. Gidip diğerlerini bulalım.

March küreklere geçti. Beş dakika sonra Arkhangelsk'teydiler.

Bordasına yanaşık düzende bekleyen beş kauçuk bot vardı. Bir el fenerinin şimşek gibi çakan mavi ışığı bir an gözlerini kamaştırdı, sonra söndü. Bu arada Malko botlardan birinin ağzına kadar tahta sandıklarla dolu olduğunu farketti. March botları çoktan çevresine toplamış ve adamlarına gerekli talimatı vermeye başlamıştı bile.

Kauçuk bot konvoyunun başına geçerek Malko'nun "tamam" dediği noktaya kadar başı çekti. Balıkadamlardan biri botları birbirine bağladı.

Sonra, teker teker hepsi suya atladı. İçlerinden ikisi kauçuk bir sala yüklü tahta sandıkları Boğaz'ın ortasına doğru çekti. Malko bir kez daha karanlık suların ortasında yapayalnız kalmıştı. Kolay heyecanlanan biri olmadığı halde, Sovyet balıkadamlarının şu an tüneli kontrole gelebileceklerini düşünerek kalbinin çarptığını hissediyordu....

Bu kez March ancak bir saat sonra dönebildi.

Yanında dört adam vardı.

— Malzemeye ihtiyacımız var, dedi. Her şey yolunda, fakat kolay olmuyor. Yirmi metre derinlikte çalışıyoruz.

Yanındaki adamlardan her biri botlardan birine çıktı. Sadece biri yeri belirlemek amacıyla orada kaldı.

Kürek çekerek Arkhangelsk'in önünden geçtiler. Bütün bunlardan sonra, Marble Head'in koyu gölgesi Malko'ya son derece sempatik göründü. Tankerde yoğun bir hareket vardı. Herkes savaş giysileri içindeydi.

Güvertede sıra halinde dizilmiş sandıklar bulunuyordu. Işıklar söndürülmüştü... Tüm çalışmalar ay ışığında yapılıyordu. Yüz metre öteden ne olup bittiğini anlamanın imkânı yoktu. Kalabalık bir ekip sandıkları botlara yerleştirmeye başladı.

March Malko'nun yanına geldi.

— Size ihtiyacımız yok artık. Adamlarım tünelin yerini saptadılar. Bütün iş malzemeyi yerleştirmeye kaldı. Aslında kolay bir iş, fakat zaman gerek. Ama canınızın sıkılmaması için bizimle dalmak isterseniz...

— Hayır, hayır, teşekkür ederim, dedi Malko. Dalma konusunda pek antrenmanlı değilim.

Güvertede üç balıkadam tuhaf bir cihazı monte ediyorlardı. Kıç tarafında birer pervane bulunan torpile benzer iki gövdeden meydana gelmiş bir araçtı bu. Aralarında, bisiklet gidonuna benzeyen bir dümen bulunuyordu. Torpilimsi gövdelerin dış yanlarında yüzgeç görevi gören kanatlar vardı.

— Bunlar sualtı araçlarıdır, dedi March. Bu modelleri Rusların "Rebikoff Torpilleri"nden sonra hizmete soktuk. Bir balıkadam tarafından idare edilirler ve sualtında 200 kilo yük taşırlar. Şu an,

tankerle tünel arasında mekik dokuyacak altı aracımız var. Elimizdeki malzemeyi Boğaz'ın ortasında bu araçlar olmaksızın taşımak çok tehlikeli olurdu...

Gördükleriyle büyülenen Malko, araçların hiç ses çıkarmaksızın suya dalışlarını seyretti.

— Su yüzeyinden üç, dört metre aşağı inildiğinde araç motorları çalıştırılır, diye açıkladı March.

Malko üzerindeki balıkadam giysisini çıkarmak üzere subay salonuna giderken tankerin sancak tarafındaki merdiven başında iki nöbetçi farketti. Ellerinde tuhaf silahlar vardı: Tekli korsan dürbünlerini hatırlatıyorlardı. Son derece büyük namluları vardı.

— Ucuna susturucu takılmış enfraruj tüfekleri, diye tanıttı March. Dostlarımızın işimize burunlarını sokmalarına karşı alınmış bir tedbir. Beş yüz metre menzilleri var ve atışların hiçbiri sahilden bile duyulmaz.

Organizasyon nefisti! Malko huzur içinde güverteyi terketti. Operasyon çok iyi yürüyordu. Subay üniformasını tekrar giyerek motorlu tekneye atladı.

— Yarın sabah sizi ararım, dedi March. Eğer işi bitiremezsek, yarın da devam edeceğiz.

Tekne tankerden ayrıldı...

Malko bir süre önce ayrıldığı ıssız iskeleye çıktı. Saatine baktı: On bir buçuğu geçiyordu. Lisa öfkeden deliye dönmüş olmalıydı! Gri Ford hâlâ oradaydı. Şoför direksiyona abanmış uyukluyordu. Malko'nun kapıyı açmasıyla sıçradı.

— Haydi! Karşıya geçiyoruz. En kısa yoldan.

Şoför güldü. En kısa yoldan! Bunun için altında bir sürat teknesi bulunması gerekirdi.

Gecenin karanlığında Malko'nun üstündeki

üniformayı çıkarıp doğru dürüst kendi elbiselerini giymesi hayli güç oldu. Şoför yıldırım gibi gidiyordu. Köprüyü geçip Levent üstünden Ayazağa'ya yöneldiler. On dakika sonra, Ford Tarabya koyundaydı.

— Beni şurada bırakın, dedi Malko.

Aşağı indi. Araba yarım tur yapıp gözden kayboldu. Lokantanın yüz metre ilerdeki açık kısmı tamamen doluydu.

Malko masaya yanaştığında Lisa başını kaldırdı. Genç kadın yemeğini bitirmiş, baklavasını yiyordu. Malko bir iskemle çekip hemen özür dilemeye koyuldu: Beklediği telefon çok geç gelmişti, bunun için son derece üzgündü, lokantanın adresini rehberde bulamamıştı, falan filan...

Lisa tek kelime etmeden dinledi. Krizantem gözlerini yere çevirmiş, ciddi görünmeye çalışıyordu.

— Çok kabasınız, dedi nihayet Lisa. İki saattir burada sizi bekliyorum.

Sonra, sinirlerini yatıştırmak için kocaman bir baklava attı ağzına.

Malko, masaların arasında dolaşarak küçük sepetler içinde dağ çileği satan beş, altı yaşlarında bir çocuk farkedince içi rahatladı.

Çocuğu çağırıp beş yüz lira verdi. Sevinen küçük, elindeki son iki sepeti masaya bıraktı. Bir çingene çocuğuydu bu. Lisa göz ucuyla onları izliyordu. Malko sepetleri önüne doğru itince güldü.

— Bunları beraber yiyeceğiz, dedi Malko. Ceza olarak bunların dışında akşam yemeği yemeyeceğim.

Genç kadının elini tutup öptü. İşler yoluna giriyordu. Şans ondan yanaydı. Bakışları az önceki çingene çocuğuna takıldı. Çocuk biraz ötede, lokantanın bir kıyısına depoladığı sepetlerinin ya-

nında bıraktığı oyuncak ayıyı eline aldı. Az önceki becerikli satıcı şimdi gerçek bir çocuk olmuştu.

— Şuna bakın, dedi Lisa'ya.

Genç kadın başını çevirdi. Malko bundan yararlanıp masanın altından elini Lisa'nın dizine koydu. Genç kadın bacağını çekmedi. Dağ çileklerini yiyerek sohbete koyuldular. Krizantem belli etmeden onları seyrediyordu. Bu adamda şeytan tüyü olmalıydı!

Birden, Lisa'nın bakışları sertleşti. Sert bir tavırla elini Malko'nun elinden çekti. Bakışları kravatına takılı kalmıştı.

Malko kravatına baktı ve lokantanın başına yıkıldığını hissetti. Karanlıkta aceleden ters bağlamıştı ve kravatın sadece astarı görünüyordu.

— Telefon ederken hep soyunur musunuz? diye sordu Lisa.

Ardından da Malko'nun ağzını açmasına fırsat bırakmadan ekledi:

— Her şeyi anlıyorum. Bir gecede iki kuş vurmak istediniz.

Malko elini tutmak istedi.

— Rahat bırakın beni, diye tersledi Lisa. Bağırırım yoksa. (Kadın aklı işte... Bağıracak olsa ancak garson gelirdi!) Düşündükçe çileden çıkıyorum... Beni derhal otele götürün lütfen.

Cevabını beklemeden kalktı, caddeyi geçti ve Buick'a girip oturdu. Malko çaresizlikten kıvranıyordu. İş için soyunduğunu ona nasıl anlatabilirdi ki!

Hesabı ödeyip Lisa'nın yanına gitti. Arabaya bindiğinde genç kadın kenara kaçtı. Yol boyunca da tek kelime etmedi.

Her şey bu kadarla kalsa iyiydi. Otelin holüne girdiklerinde, Malko berbat bir bakışla karşılaştı. Leyla'nın bakışlarıyla. Yanına geleceğini belirtir

bir el işareti yaptığında o da başını çevirdi. Al, bir aksilik daha!

Canı sıkılan Malko anahtarını aldı, asansöre bindi, odasına girdiğinde de iki sinir hapı yuttu. Bazı geceleri fazla uzatmamakta fayda vardır diye düşünerek kendini yatağa attı.

XVIII. BÖLÜM

Elko Krizantem randevusuna giderken çok tedirgindi.

Rus kendisini, evin önüne park ettiği Fiat 132'nin içinde bekliyordu. Yalnızdı. Elko yanına geçip oturdu.

— Ne haber?

— Bana kalırsa bu işten vazgeçiyor.

Sonra, iki kadın arasında kalan Malko'nun başarısız akşamını en ince ayrıntısına kadar anlattı. Rus dikkatle dinliyordu. Sonunda Elko'nun sözünü keserek:

— Kısacası, dedi, dün akşam dostumuz belli bir saate kadar senin gözetiminden kurtulmuş...

— Otelde öbür kızla beraberdi ama...

— Ne biliyorsun? Pekâlâ bir atlatmaca olabilir. Bir daha böyle atlarsan senin için iyi olmaz. Bu adam tehlikeli biri. Şimdiye kadar en iyi adamlarımızın karşısında bile önemli sonuçlar elde etti. Yalnız, elinde sonuca ulaştırılmamış bir iş varken nasıl oluyor da kadınlarla uğraşacak vakti buluyor, anlamıyorum. Şu Boğaz gezisini hatırlasana. Orada da o dansözle beraberdi, ama çalışmaktan da geri kalmadı.

Elko cevap vermedi. Rusun bu konuda son derece haklı olduğunu biliyordu. Fakat geçen akşam,

altın gözlü adamın son derece masum bir hali vardı.

— Otelde bir soruşturma yaparım, dedi Elko. Gerçeği kolaylıkla öğrenirim.

— Elini çabuk tut. Yarın aynı saatte yine burada olacağım.

Krizantem aşağı indi. Araba hemen hareket etti. Rusun kafası öylesine meşgul olmalıydı ki, az daha eski bir taksiye bindiriyordu. Gerçekten de o gün önemli bir ziyareti vardı.

Çevre yolundan dolanıp Haliç Köprüsü'nden geçti ve Fatih'e yöneldi. Ahşap evlerin sıralandığı daracık sokaklardan Fatih'in alt taraflarında fakir bir mahalleye indi. Eski İstanbul'un bir köşesiydi burası. Çevre halkı ufak tefek el işleriyle geçimini sağlardı.

Rus, arabasını dimdik çıkan bir sokağın köşesinde durdurdu. Yoluna yayan devam etti, sonra ekşimiş yoğurt kokan bir apartman aralığına girdi. Bir süre orada bekleyerek önünden gelip geçenleri gözledi. Yol son derece dardı. Herhangi birinin gözden kaçması imkânsızdı.

Sonunda beklediği kişiyi gördü.

Onbaşı Beyazıt, başını önüne eğmiş ağır ağır yürüyordu. Kolunun altında bir paket vardı. Rus birkaç saniye bekledi. Çevrede kuşkulu kimse yoktu. Onbaşı takip edilmiyordu.

Gizlendiği yerden çıkıp hızlı adımlarla ilerledi. Neyse ki onbaşının evini biliyordu, zira asker gözden kaybolmuştu. Biraz sonra tekrar gördü onu. Beyazıt bir kez olsun başını arkaya çevirmemişti.

Anahtarı kilide sokacağı sırada arkasında birinin varlığını hissetti. Döndü ve Rusun bakışlarıyla karşılaştı. İkisi de tek kelime etmedi. Birlikte içeri girdiler. Oda hemen hemen boş gibiydi. Bir yatak, bir masa, iki iskemle ve bir dolap vardı. Ya-

tağın başucunda bir fotoğraf asılıydı. Duvarların kireçleri dökülmüştü. Tavandan çıplak bir ampul sarkıyordu.

Rus yatağın üzerine oturdu, cebinden bir paket sigara çıkardı. Önce Beyazıt'a uzattı, almayınca kendisi bir tane yaktı.

— Sizi merak ettik. Neredeydiniz?

Onbaşı belli belirsiz bir tereddüt geçirdi.

— İzinliydim. Annem hastalandı. Bakacak kimsesi yok; onunla ilgilenmek zorunda kaldım.

— Anneniz burada mı şimdi?

— Hayır, hastaneye kaldırdım. Bir süre de o işlerle uğraştım.

Rus tüm dikkatini vermiş onu inceliyordu. Beyazıt'ın gözlerinin altı mosmor olmuş, yüzünün rengi kaçmıştı. Elini çenesine götürdüğünde hafifçe titrediği farkedildi.

— Hasta mısınız?

— Yok, hayır... Yorgunluk. Çok yorgunum. Üç gündür uyumuyorum. Annem...

— Sakın hastalanmayasınız?

Onbaşı dudak büktü.

— Size ne bundan?

Diğeri sakin bir sesle yanıtladı.

— Göreve son gitmeyişiniz bize pahalıya oturdu.

— Biliyorum. Peki, bizim silahlardan ne haber?

— Örgütünüzün silahları yarın geliyor. Volga gemisiyle. Gemiden alınıp emin bir yere depolanacaklar.

— Nereye?

— Bunu birkaç gün sonra söyleyeceğim.

— Niye?

— Çünkü size ihtiyacımız var.

— Ne zaman?

— Yarın ya da öbür gün. Her şey yolunda mı?

Beyazıt cevap vermeden önce bir an düşündü:

— Evet, fakat Amerikalıların tetikte beklediğini sanırım biliyorsunuz.

— Başka seçeneğimiz yok. Önemli bir görev bu. Ne zaman nöbet alıyorsunuz?

— Yarın akşam. Saat ondan sabah dörde kadar. Ertesi akşam yine aynı saatlerde nöbetçiyim.

— Güzel, size güveniyorum. Bundan sonra, bir süre geçiş yapılmayacak. Bu değerli tüneli çok daha önemli durumlara saklayacağız... Aklıma gelmişken hatırlatayım. Sizden kuşkulandıklarını hissettiğiniz an hiç tereddüt etmeyin... Ülkemize yaptığınız hizmetlere karşılık sizi Sovyet vatandaşlığına kabul etmeye hazırız. Ayrıca, istediğiniz takdirde, Kızılordu'da aynı rütbeyle görev alabilirsiniz.

— Teşekkür ederim. Burada kalmayı tercih ederim.

— Nasıl isterseniz. Haberimi bekleyin ve gözden kaybolmayın. Rus ayağa kalktı. Başı neredeyse tavana değiyordu. Onbaşının haline acımış gibi odayı ve eşyaları süzdükten sonra Beyazıt'a döndü:

— Paraya ihtiyacınız yok mu?

— Hayır, yok.

Cevap açık ve kesindi. Zaten, Beyazıt kapıyı açmıştı bile. İki adam el sıkışmadan ayrıldılar. Rus acele etmeksizin, ağır adımlarla uzaklaştı. Türke güveni vardı.

Rus gittikten sonra, Beyazıt beraberinde getirdiği paketi açtı. Peynir, zeytin, domates ve ekmek çıkardı. Masaya oturup basit yemeğini yedi.

Karnını doyurduktan sonra, ellerini yıkadı, üniformasının üstünü giydi ve dışarı çıktı. Rastladığı ilk telefon kulübesinin önünde durdu. İçerde

telefonla konuşan bir genç kız vardı. On dakika kadar beklemek zorunda kaldı.

Geze geze Aksaray'a, oradan sahil yoluna çıktı. Sahil boyunca uzun süre yürüdü. Asya kıyılarını seyretti. Kenara park etmiş arabaların içinde aşıklar vardı. Hiçbiri Beyazıt'ın yanaklarına süzülen gözyaşlarını farketmedi. Fırsat buldukça dolaştığı bu sahili belki bir daha hiç göremeyecekti.

Doneşka sinirliydi. Her şey en azından yarım saat önce bitmiş olmalıydı. Arabasını, BP yakıt depolarının üstüne düşen bir çiftliğin avlusuna park etmişti. Beraberinde getirdiği iki balıkadamı sahile kendi bırakmış, giyinmelerine yardım etmişti. Tüplerini taktıktan sonra, sessizce Boğaz'ın karanlık sularına dalmışlardı.

Saatine baktı. Sabahın biri olmuştu. Denizaltı Boğaz'a girmek üzere olmalıydı.

Sinirli hareketlerle bir sigara yakıp arabadan çıktı. Gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. İstanbul, Boğaz boyunca ışıl ışıldı. Çevresine kulak kabarttı. Hiç ses yoktu. Emin olunca Fiat'ın arka bagajını açtı, döşemeyi kaldırdı.

Tabana bir telsiz yerleştirilmişti. Doneşka bir düğmeyi çevirdi. Cihazdan hışırtılar yükseldi. Hemen telsizi kapadı. Balıkadamlar döner dönmez, denizaltının geçtiğini bildirir işareti telsizle Karadeniz'de bekleyen masum balıkçı takasına iletecekti. Takadaki en basit tayfa, üsteğmen rütbesindeydi...

Doneşka biraz rahatladı. Nasıl olsa Beyazıt sabah dörde kadar nöbetteydi. Eğer denizaltı önemli bir rötar yapacak olursa, Karadeniz'in dibine çöküp ertesi akşama kadar sessiz sedasız bekleyecekti.

Beyazıt'ın ihanet edebileceğini düşünmüyordu bile. Devrim hayaliyle yaşayan bu bir avuç fanatik için Ruslar, para ve silah demekti. Kapitalistlerin vay haline! Bir taşla iki kuş vurmak buna denirdi işte. Sabırsızlığını gidermek için sahile, balıkadamlar için nirengi noktası olarak bıraktığı sandala kadar gitmeye karar verdi. Arabayı özenle kilitledi ve tepeden aşağı indi.

Kıyıda kimseler yoktu. Fakat bulunduğu yerden, Onbaşı Beyazıt'ın görev yaptığı tesislerin ışıkları seçiliyordu.

Onbaşı Beyazıt'ın yalnız olması gerektiği küçük oda tıklım tıklım doluydu. Onbaşının hemen arkasında, gizli emniyetten iki muhafız vardı. Malko Beyazıt'ın yanında oturuyordu. Önünde buz gibi olmuş bir kahve duruyordu. Bulundukları odayla diğer odalar arasında mekik dokuyan bir sürü Türk subayı vardı.

Amiral Cooper, bir sivilin kullandığı kısa dalgalı telsizin başında bekliyordu. Telsiz operatörü önündeki kâğıda birtakım notlar aldıktan sonra, kâğıdı amirale uzattı.

— Tamam, dedi Cooper. İki Rus balıkadamını yakalamışlar ve icabına bakmışlar. Şimdi denizaltıyı karşılamaya gidiyorlar.

Malko, suyun yirmi metre dibinde "icabına bakmak" teriminin ne anlama geldiğini sormaya cesaret edemedi.

Cooper, heyecandan dudaklarını kemiriyordu.

— SAS, dedi, eğer bu operasyonu başarırsak, şimdiye dek indirilmiş darbelerin en görkemlisi olacak bu!

— Peki, ya bizim adamlar ne olacak? diye sordu Malko.

— Hepsi gönüllü. Ayrıca, yaptığımız hesaplara göre kaçacak zamanları olacak. Kaçamazlarsa...

Odada soğuk bir hava esti. Cooper Beyazıt'a döndü:

— Bir şeyler duyuyor musunuz?

— Şimdilik bir şey yok. Denizaltının yaklaştığını duymuştum. Kılavuz balıkadamları beklemek için dibe oturmuş olmalı. Birazdan harekete geçer.

— Umarım denizaltılarla balıkadamlar arasında saptanmış bir parola yoktur.

— Karşılaşabileceğimiz tek tehlike bu. Fakat adamlarımız her şeye hazırlıklı. Duruma göre davranacaklar. Ayrıca avantaj bizde. Burada, dost bir ülkenin karasularındayız.

Beyazıt elini kaldırdı.

— Dikkat!

Herkes sustu.

— Motorlarını çalıştırdı... İlerliyor!

Sinir gerginliği son sınırına ulaşmıştı. En ufak bir hata, felaket demekti. Boğaz'ın o bölgesi, o gece müthiş kalabalıktı. Sualtında çalışan özel ekibin yanı sıra, su üstünde de on kauçuk bot nöbetteydi. Her botta, alıcı-verici telsiz ve enfrarujlu tüfeklerle donatılmış iki adam bulunuyordu. Bu önlem, denizaltıdan kurtulabileceklere ya da Rusların dışardan yapabilecekleri müdahaleye karşı alınmıştı.

Açık vermemek için Boğaz trafiği engellenmemişti ve en olmadık bir anda bir şilep geçebilirdi.

— Denizaltı şu an çelik ağın hizasına geldi, dedi Beyazıt.

Herkes onbaşının çevresine toplanmıştı. Çünkü dinleme kulaklığı sadece onda vardı.

Birden, sessiz bir patlama binayı temelinden sarstı. Beyazıt hemen kulaklıkları çıkardı. Cooper'ın gözü, kontrol tablosunda hiç durmadan

ileri geri hareket eden ibrelerdeydi. Peş peşe birkaç sessiz patlama daha oldu, sonra derin bir sessizlik çöktü.

Operasyon, teorik olarak, bitmişti.

— Boğaz trafiğini kesin! emrini verdi Türk albay. Gemilere bir dip mayınının kurtulup su yüzüne çıktığını, tehlikenin birkaç saat içinde giderileceğini bildirin.

Subaylardan biri hemen odadan çıktı.

Malko Beyazıt'a döndü:

— Gelmek ister misiniz?

— Hayır.

Patlamadan bu yana, onbaşı hiç kıpırdamamıştı. Önündeki soğumuş kahveyi aldı ve kafasına dikti.

Gece berraktı. Deniz kıyısına inen patikadan peş peşe ilerlediler. Kıyıya yaklaştıkları sırada, yukarı tırmanmakta olan siyah bir gölgeyle neredeyse çarpışıyorlardı: Komutan March'tı bu.

Doğru Cooper'ın yanın... gitti:

— Görev başarılmıştır, amiralim, dedi. Yapılan hesaplara göre, Rus denizaltısı uzaktan komutalı bombalarla ikiye bölünmüş olmalı.

— Ya adamlarımız?

— İki kişi kaybettik.

— Hiç umut yok mu?

— Maalesef yok. Denizaltının kuşkulanıp geri kaçacağını hesaba katarak gövdesine manyetik bomba yerleştirmemiz gerekiyordu. Bu görevi onlar üstlendi. Sonra da teknenin gövdesine vurarak yol gösterip denizaltıyı tünelin ortasına kadar getirdiler. Geri dönecek zamanları kalmamıştı...

— Adlarını biliyor musunuz?

— Killgallen ile Retis. Her ikisi de gönüllüydü. Rütbeleri onbaşıydı.

Cooper yanındaki emir subayına döndü:

— Derhal adlarına eşsiz hizmet karşılığı olarak iki çavuş rütbesi ve Kongre'ye sunulmak üzere iki madalya önerisi hazırlayın. Madalya nedeni: Gizli kalması gereken bir görevuğruna hayatlarını kahramanca feda etmeleri.

Komutan March'a elini uzattı.

— Onlar için elimden ancak bu kadarı gelir, dedi. Ayrıca, geride kalan aileleri de hiçbir zaman açlıktan ölmeyecektir.

Malko, karanlıkta konuşmaya devam eden gruptan ayrılmıştı. Yamacın kenarına geldi. Su ay ışığının altında parıldıyordu. En ufak bir çırpıntı bile yoktu. Oysa birkaç yüz metre ötede, bir sürü insan ölmüştü.

Gruptakiler yanına yaklaştı.

— Projektörleri yakmanın sırası geldi, dedi Cooper. Su yüzüne ne çıktığını görmek gerekiyor.

Bir er koşarak uzaklaştı.

Beş dakika sonra, çelik ağların bulunduğu baraj bölgesi ilk projektörlerin ışıklarıyla aydınlandı. Su üstünde yüzen hiçbir madde yoktu, fakat koyu renkli geniş bir yağ lekesi farkediliyordu.

— Yağ! diye bağırdı Cooper.

Ağ boyunca Boğaz'ın ortasına doğru ilerleyen bir gölge gördüler: Balıkadam komandolarına ait bir bottu bu. Birden, İstanbul yönünden yaklaşan gürültüler gecenin sessizliği bozdu.

Birkaç dakika sonra, yan yana ilerleyen, Türk Deniz Kuvvetleri'ne bağlı dört hücumbot belirdi. Projektörleriyle Boğaz'ı tarıyorlardı. Cooper Malko' ya açıklamada bulundu:

— Hücumbotların her birinde bir adamımız var. Artık bizim yapabileceğimiz bir şey kalmadı. Sadece özel ekiplerimiz, cesetlerin daha sonra su yüzüne çıkmalarını engellemek ve son durumu saptamak için denizaltıya ulaşmayı deneyecekler,

o kadar. Türkler de yarın patlamadan zedelenmiş ağlar varsa, onları tamir edecekler ve bu konu kapanmış olacak. Böylece Memphis'in intikamı da alınmış oldu.

— Rus denizaltısını çıkarmayı denemeyecek misiniz?

— Bu çok tehlikeli olur. Her şeyin aşırısı zarar verir. Savaş sırasında bizim için kötü sonuçlar doğurabilecek olan tünellerini başlarına yıktık ve yaptıklarını burunlarından getirdik. Bu kadarı yeter.

Konuşa konuşa binaya geri döndüler. İçeri girdiler.

Beyazıt yerinden kıpırdamamıştı bile. Malko yanına yaklaştı.

— Artık serbestsiniz. Bizimle birlikte gelmek ister miydiniz?

— Hayır. Kendimden nefret ediyorum. Mücadele gücümü yitirdim. Ben daha sonra hareket edeceğim, saat sekizde.

— Doğru hareket ettiğinize emin misiniz?

— Evet.

— Pekâlâ. Öyleyse bir daha görüşemeyeceğiz. Hoşça kalın!

Elini uzattı. Beyazıt mutsuz bir gülümsemeyle uzatılan eli sıktı.

— Kardeşim için...

— Size söz vermiştim. İdam edilmeyecek. Belki az bir ceza yer.

Türk albay onları dinliyordu. Malko albaya döndü.

— Onbaşının kardeşi için gerekenin yapılmasına emir verir misiniz, albay?

— Elbette. İlgili mercilere durumu bildirir gereğinin yapılmasını sağlarım.

Tek tek odayı terkettiler. Malko, amiralin gri

Ford'una binmek üzereyken Krizantem'i hatırladı. Elko hâlâ Buick'ın direksiyonunda oturuyordu. Jones ile Brabeck de ensesinde nöbet tutuyorlardı. Arka koltuğa kurulmuşlar, silahlarını dizlerine koymuşlar, izin verildiği takdirde Krizantem'in nasıl canına okuyacaklarını konuşarak eğleniyorlardı.

— Arabadan inip onu serbest bırakın, dedi Malko. İstediği yere gidebilir.

Ajanlar, aldıkları emirden hiç hoşlanmadıklarını belirtir bir ifadeyle silahlarını kılıflarına koyup Buick'ı terkettiler.

Malko otelden ayrılırken ne olur, ne olmaz düşüncesiyle Krizantem'i de yanına almış, böylece mümkün olabilecek bir haber kaçağını önlemişti. İşin tuhafı, Malko'nun son emrinden Krizantem de hoşnut olmamıştı. Avusturyalıya dönerek:

— Ben ne olacağım şimdi? diye sordu.

— Gerçeği söylersiniz. Sizi zorla kaçırdığımı anlatın.

— Bana inanmazlar ki!

— İnandırmaya çalışın.

Krizantem başını sallayarak gaza bastı. Arkasından diğer arabalar da hareket etti.

XIX. BÖLÜM

Beklenmedik patlama, yirmi üçüncü sigarasını yakmakta olan Doneşka'yı şaşkına çevirmişti. Yüreği ağzına geldi ve kusmamak için kendini zor tuttu. Deli gibi arabadan fırlayıp yamacın ucuna kadar koştu.

Ufukta hiç ışık yoktu. Patlama sesinin çok uzaklardan geldiğine kendini inandırmaya çalışıyordu; çünkü böylesine boğuk bir patlama ancak sualtından, tünelden gelebilirdi.

Yumruklarını sıktı. İhanete uğramıştı, aptal gibi atlatılmıştı ve bu ihanet ülkesi için çok kötü sonuçlara neden olacaktı. Ölmeden önce beceriksizliğine lanet eden denizaltı mürettebatını düşüneceği yerde, kafasını aptal yerine konulmuş olmasına takmıştı.

Arabasına atladı; alçak sesle, aralıksız küfrederek yola koyuldu. Deli gibi gidiyordu. Boğaz Köprüsü'ne girmeden önce Beylerbeyi kavşağında arabayı sakin bir kenara çekip durdu. İzlenmediğinden emin olmak için beş dakika kadar bekledi.

Sonra, bagajı açıp telsizi çalıştırdı.

Bağlantı hemen kuruldu. Rusça olarak uzun süre aynı tonda konuştu. Hiçbir ayrıntıyı unutmamaya dikkat ediyordu. Konuşma bittiğinde bagajı kapayıp direksiyona geçti. Daha yapacak bir sürü

işi vardı. En azından, görülecek hesapları çözümlemeliydi.

Köprüyü geçtikten sonra Zincirlikuyu kavşağından İstinye yoluna saptı. On beş dakika sonra Krizantem'in evinin önündeydi. Evde ışık yoktu. Buick da orada değildi. Doneşka dişlerini gıcırdattı. Krizantem'in burada bulunmayışı, ihanetinin kanıtıydı.

Rus bir süre çevreyi dinledi ve arabasından dışarı çıktı. Sağ elinde, üzerinde marka ve seri numarası bulunmayan Kafkas yapısı uzun namlulu ve susturuculu bir tabanca tutuyordu.

Bahçe kapısını itti.

Eşik, ayağının altında gıcırdadı, fakat evde hiçbir hareket olmadı. Kararlı bir tavırla uzun uzun zile bastı. Biraz sonra içerden sesler geldi, holün ışığı yandı ve Elko'nun karısının sesi duyuldu:

— Kim o?

— Bir dost. Elko burada mı?

Türkçe konuşmuştu. Buna kanan kadın kapıyı araladı. Fakat Rusun yüzünün ifadesini görünce korktu. Kapıyı kapamak istedi, ama geç kalmıştı. Doneşka bir omuz darbesiyle kapıyı açtı. Tabancayı gören kadın çığlığı bastı.

Doneşka tetiğe dokundu. Kadının boynunda, kulağıyla geceliğinin yakası arasında kırmızı bir leke belirdi. Diğer iki kurşun tam göğsünü buldu. Boğuk hırıltılar çıkararak yatak odasının kapısına kadar geriledi ve oraya yığıldı.

Doneşka,emin olmak için kulağına bir kurşun daha sıktı. Soluk soluğa kalmıştı. Dikkatle kapıyı kapadı ve arabasına atlayıp hareket etti. Krizantem'e gelince, onu nasıl olsa eline geçirirdi.

Sabahın üçüne doğru, Kariye Camii civarında dar sokaklardan birine girdi. Harap bir evin önün-

de durdu. Arabadan inip tahta kapıyı üç kez, sonra iki, ardından yine üç kez çaldı. Kapı hemen açıldı. Çok geçmeden araba, Doneşka ve diğer üç kişiyle hareket etti.

Beş dakika sonra Beyazıt'ın evindeydiler. Doneşka'nın adamlarından biri tek başına ve silahsız olarak gidip kapıyı çaldı. Cevap veren olmadı. Evde ışık yoktu. Diğer üçü yolun alt tarafında arabada kalmışlardı.

Doneşka yolun üst kısmına bir adam bırakmaya karar verdi. Emir çok basitti: Beyazıt görüldüğü yerde vurulacaktı.

Hareket ettiler. Rus öfkesinden kuduruyordu. Nereden baksa, hapı yutmuştu. Ülkesine dönse şefleri onu asla bağışlamazdı, burada kalsa Türkler canına okurlardı. Emniyet binasının taş mahzenlerinde gebermeye niyeti yoktu. En iyisi mücadeleye devam etmekti.

Boğaz Köprüsü'nden geçip Beykoz yönüne saptı. İki saat kadar önce geçtiği yoldan şimdi geri dönüyordu. Arabayı daha önce park ettiği çiftliğin yakınında durdurdu. Beyazıt'ın görev yaptığı binaları anayola bağlayan asfalt önlerinden geçiyordu.

Merak nedeniyle tepeden aşağı inip deniz kıyısına gitti. Sandal hâlâ orada duruyordu ve boştu. İki arkadaşı ölmüştü. Belki de tutsak olmuşlardı.

— Seninkinin geleceğinden emin misin? diye sordu arkadaşı.

Şanslarını denemeleri gerekiyordu.

— Belki de çoktan gitmiştir.

— Olabilir.

Bir sessizlik çöktü. Doneşka gözlerini karanlığa dikmiş, tan yerinin ağarmasını bekler gibi ufka bakıyordu.

Saat sekizi on geçe, uyumakta olan arkadaşla-

rını bir dirsek darbesiyle uyandırdı. Yoldan bir motosiklet yaklaşıyordu. Gelen Beyazıt'tı.

Malko, kapının hafif hafif vurulmasıyla uyandı. Işığı yakıp saatine baktı. Sabahın dördüydü. Ropdöşambrını giydi, kapıya giderek kısık bir sesle sordu:

— Kim o?

Leyla'nın uyuyamamış olabileceğini düşündü bir an. Fakat cevap veren bir erkek sesiydi:

— Benim, Krizantem. Kapıyı açın.

Belki de bir tuzaktı bu. Ama Malko içgüdüsüne güvendi. Buna rağmen önlem almaktan da geri kalmadı. Kapıyı açmadan önce, telefon edip Jones'u uyandırdı.

— Bir ziyaretçim var, dedi alçak sesle. Telefonu açık bırakıyorum. Konuşmaları dinleyin, bir terslik olursa hemen gelirsiniz.

Kapıyı açmaya giderken bir kat yukarda, Jones bir eliyle pantolonunu giymeye, diğeriyle de tabancasına kurşun sürmeye çalışıyordu.

Fakat Krizantem yalnızdı. Hali berbattı; sakalları uzamış, gözleri kanlanmıştı. Elinde küçük bir valiz tutuyordu.

— Karımı öldürdüler, dedi. Beni de öldürmek istiyorlar. Ben de ortadan toz oldum. Bunu yapanın canına okuduktan sonra sizinle birlikte gelmek istiyorum... Valizimi size bırakacağım. Her şeyim bunun içinde. Geri dönmezsem, icabına bakarsınız...

— Yardım ister miydiniz?

Krizantem başını salladı:

— Gereği yok. Kişisel bir mesele bu. Beni öldürecek olurlarsa, karımın intikamını siz alın... Şimdilik hoşça kalın.

Kapıyı sessizce kapayarak gözden kayboldu. Buick'ı otelin arkasına bırakmıştı. Hareket etmeden önce tabancasını kontrol edip beline soktu.

Sonra evinin yolunu tuttu. Nasıl olsa yine geleceklerdi.

Arabayı uzakta bir yerde bıraktı. Yürüyerek evin arkasına dolandı. Bodruma inip saklanmadan önce, kapılara yapıştırdığı küçük kâğıt parçalarını kontrol etti. Kapıyla kasası arasında yapıştırdığı işaretler yerinde duruyordu. Henüz gelen giden olmamıştı. Tabancası elinde, bir fıçının üstünde oturdu. Bu iş zor olacaktı.

Motosiklet yavaşlayarak Fiat'ın yanında durdu. Arabayı farkeden Beyazıt hemen frene basmıştı. Ayağını yere attı, motosikleti yol kenarına çekti ve arabanın yanına geldi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sakin bir sesle:

— Sanırım beni öldürmek istiyorsunuz, dedi.

Doneşka, deli gibi arabadan fırladı.

— Sersem! Ciğerini ellerimle söküp parçalamak isterdim. Bize ihanet ettin! Amerikalıların tüneli keşfettiğini biliyordun. Arkadaşlarım senin yüzünden öldü.

— Canınız cehenneme, pis komünistler! Sizden nefret ediyorum. Kardeşimi ölümden kurtardım ya, bu topunuzun leşine değer.

Doneşka susturucu takılmış silahını çekti. Diğer iki arkadaşı da onu taklit ettiler.

— Burada mı gebertelim? diye sordu yaşlı olanı.

— Burada olmaz. Rahat iş görmek istiyorum. Arkhangelsk'e gidelim. Beni takip edin.

Beyazıt, iki Rusun arasında, Boğaz'a inen yamaçtan aşağı inmeye başladı. Doneşka önden gidi-

yordu. Kıyıya ulaştığında, tam sandala binmek üzereyken birdenbire olduğu yerde sıçradı: Kıyıda, dalgaların etkisiyle hafif hafif salınan kocaman kara bir top vardı.

— Bir mayın!

Patlamanın etkisiyle sualtı barajından çözülmüş olmalıydı.

Ruslardan biri dönüp arabaya doğru koşmaya başladı. Doneşka Beyazıt'ı sandalın içine itti, sonra mayını çevreleyen kulplardan birini yakaladı. Az önce koşarak uzaklaşan elinde uzun bir iple geri döndü. Doneşka ipin bir ucunu mayının kulpuna bağladı, sonra Beyazıt'a döndü:

— Çık üstüne!

Beyazıt kuzu gibi hiç karşı koymaksızın yüzükoyun mayının üzerine yattı ve elleriyle kulpları yakaladı. Doneşka mayını tutarken diğer ikisi Beyazıt'ı el ve ayak bileklerinden mayının kulplarına bağladılar. Sonra, bir tekmede mayını kıyıdan uzaklaştırdılar.

— Atlayın sandala, dedi Doneşka. Bay Beyazıt'ın mayınına Boğaz'ın ortasına kadar eşlik edeceğiz. Böylece karşılaşacağı tekne sayısı daha çok artmış olur.

— Ya onu daha önce görüp kurtarırlarsa?

— Fazla uzakta olmayacağız ki!

Boğaz'ın ortasındaki akıntıya ulaşmaları yarım saatlerini aldı. Mayın çok ağırdı. Neyse ki sabahın bu saatinde Boğaz'da fazla tekne yoktu. Olsaydı, üzerinde adam bulunan bir mayına rastlamak herkese küçük dilini yuttururdu herhalde.

— Durun! dedi Doneşka.

Üç Rus yorgunluktan bitmişlerdi. Şimdi Boğaz'ın tam ortasındaydılar. İlerde, pusların arasında güçlükle farkedilen gemi siluetleri vardı. Birazdan bulundukları yere geleceklerdi. Doneşka,

sandala bağlı olan ipin ucunu çözdü ve suya bıraktı. Mayın yavaşça gemilere doğru kaymaya başladı. Doneşka alaylı bir biçimde bağırdı:

— İyi yolculuklar, Bay Beyazıt!..

Sonra hemen ekledi:

— Canın cehenneme, alçak!

Beyazıt cevap vermedi. Gözlerini yummuş, bir daha hiç göremeyeceği annesini düşünüyordu.

Küreklere asılan üç Rus kıyıya ulaştılar.

Türk şilebi Harun'un serdümeni dalgın dalgın Boğaz'ı seyrediyordu. Birden, ilerde gemiye doğru gelen bir şey farketti. Bir balıkçı sandalı olabileceğini tahmin ederek düdük çalıp tehlikeyi haber verdi.

Sudaki nesne yoluna devam etti.

Serdümen ikinci kez düdük çaldıktan sonra dürbününü aldı. Ve gördüğü şeyle bir an irkildikten sonra dürbünü bir kenara atarak ses borusundan makiniste var gücüyle bağırdı:

— Stop!.. Tam yol tornistan!

Kore'de savaşmıştı ve mayının ne olduğunu iyi bilirdi. Çılgın gibi alarm düdüğünü çalmaya başladı. Mürettebat boşaltma sandallarına koşuştu.

Mayınla Harun arasındaki mesafe yirmi metreye inmişti. Korku içindeki mürettebat mayının üzerine bağlanmış üniformalı bir adam farkettiler. Denizcilerin ne olup bittiğini anlamaya zamanları olmadı.

Korkunç bir patlamayla gemi sarsıldı ve baş tarafta bir su sütunu göğe doğru elli metre yükseldi. Geminin burnunda açılan koca delikten ön ambarlara su dolmaya başladı. Üç dakika içinde Harun Boğaz'ın dibini boyladı. Tekne dibe oturmuş,

vinç direklerinin en üst noktaları su yüzeyinde kalmıştı. Onbaşı Beyazıt'tan ise geriye sadece bir onbaşı rütbesi kaldı. Onu da Boğaz'ın Avrupa yakasında, sahilde simit satan bir satıcı buldu.

Üç Rus, kurbanlarının havaya uçuşunu biraz solmuş bir yüzle izlediler. İçlerinden biri alçak sesle mırıldandı:

— Cesur adammış!

— Daha işimiz bitmedi, dedi Doneşka.

Bir kez daha köprüden geçtiler. Doneşka hakkında isteyen istediğini düşünebilirdi, ama o başladığı işi yarım bırakmaktan hiç hoşlanmazdı.

Üç adam, gizlenmeye bile gerek görmeden bahçe kapısını itip içeri girdiler.

Bodrumun dar penceresinin ardında bekleyen Krizantem, çok sakin bir tavırla sağ elinde tuttuğu tabancasının kabzasını sıktı. Üç Rusdan en önde ilerleyene nişan alarak tetiğe bastı. Türkiye'de savunmasız birini, hele bir kadını öldürmek bağışlanacak olay değildir. Bunun ne demek olduğunu bu herifler anlayamazdı.

Öndeki Rus kurşunu tam göğsünden yedi. Boğuk bir çığlık atarak iki kat oldu ve betona diz çöktü. Kurtulma umudu hemen hiç yok gibiydi. Çünkü Krizantem tabancasındaki kurşunların başlarını çizerek yarmış ve sarmısak sürmüştü. Enfeksiyonu hızlandırmak için bulunmaz bir çareydi bu.

Krizantem zevkle şarjörünü boşaltmaya devam etti. İkinci Rus, göğsüne iki kurşun yiyerek yere yıkıldı. Bahçe kapısından eve uzanan yolun üstüne serilmişti. Krizantem bir üçüncü kurşun daha gönderdi adama; Rusun şakağı paramparça oldu. Sonra tabancasına yeni bir şarjör takıp bekledi. Üçüncü Rus, hani şu tanıdığı, ortadan yok ol-

muştu.

Duyduğu motor sesiyle durumu kavradı. Aynı anda Fiat 132 bahçe kapısının önünden geçti. Krizantem üzerinde durmadı.

Sakin bir halde bodrumdan çıktı. Holden yağmurluğunu aldı, kapıyı kilitleyip bahçe kapısına yöneldi. Cesetler yerde hareketsiz yatıyorlardı. Komşular pencerelere üşüşmeye başlamıştı. Krizantem, Buick'ı sakladığı yere doğru uzaklaştı.

Yarım saat kadar sonra, Malko'nun kapısını çalıyordu.

Avusturyalı hemen kapıyı açtı. Banyodan yüzünü kurulamadan fırlamış, elindeki havluyu bile bırakmamıştı.

— Artık emrinizdeyim, dedi Krizantem. Beni burada tutan hiçbir şey kalmadı. Karımın intikamını aldım sayılır. Yalnız geride bir tane daha kaldı. Burayı terketmeden önce, inşallah onu da nallarım. Sizi rahatsız etmeyeyim, holde buluşuruz.

— Tamam. Saat 11'de holde buluşalım.

Krizantem çıktı. Malko hemen banyonun kapısını açtı ve üzerine Malko'nun gömleklerinden birini geçirmiş olan Leyla'yı dışarı çıkardı. Genç kadın yatağa tekrar uzanırken Malko'yu da beraberinde sürükledi. Kolay kolay gözü doyacak cinsten değildi.

Saat tam 11'de Malko holdeydi. Leyla henüz uyanmamıştı. Milton Brabeck ile Chris Jones Avusturyalının yanında durmuşlar Krizantem'i gözlüyorlardı.

— Gelin gidelim, dedi Malko. Saat tam on bir buçukta Atatürk Köprüsü'nde olmam gerekiyor. Krizantem'in arabasıyla gideceğiz. Ha sahi, aklıma gelmişken söyleyeyim, bugünden itibaren Kri-

zantem bizimle beraberdir. Onu da benmişim gibi koruyacaksınız.

— Peki, dedi Jones ile Brabeck.

Krizantem'in arabasına binmek üzereyken yanlarından Lisa geçti. Malko Tarabya'daki olaylı geceden beri onu görmemişti. Birden içinde bir pişmanlık duydu. Her şeye rağmen, buradan ayrılmadan önce belki de kendini genç kadına affettirebilirdi.

— Lisa! diye bağırdı. Haliç'e gidiyorduk. Bizimle gelmek ister misiniz?

Genç kadın bir an tereddüt etti. Fakat Haliç'i görme arzusu daha ağır bastı. Biraz bozuk bir gülümsemeyle o da Buick'a atladı. Kibarlık göstereceğiz diye arabanın içinde ayağa kalkmak isteyen iki ajan kafalarını tavana vurdular.

Ardından da gözleri genç kadının göğüslerine takıldı. Malko arkaya dönerek Lisa'ya belli etmeden kaşlarını çattı. İki ajan bakışlarını hemen kendi ellerine çevirdiler.

Karaköy'ü Atatürk Köprüsü'ne bağlayan yolda iğne atılsa yere düşmezdi. Silme yüklü eski kamyonların, dolmuşların ve kamyonetlerin arasında ağır ağır ilerliyorlardı. Kaldırımlarda hareketli, yoğun bir kalabalık vardı. Krizantem Atatürk Köprüsü'nden çıkar çıkmaz arabayı sağdaki boş alanda durdurdu. Sonra pencereden başını uzatıp çevrede trafik polisi bulunup bulunmadığını kontrol etti.

Hep birlikte arabadan inip Unkapanı'nın aksi yönünde yirmi beş metre kadar ilerleyip köprünün korkuluklarına dayandılar. Arka taraflarında, köprünün Eminönü tarafına bakan kısmının dibinde birbirine bağlı bir yığın eski, tekne müsveddesi vardı. Yoksullardan oluşma küçük bir topluluk yaşardı buralarda. Önlerinde ise, Eyüp'e doğru uza-

nan kıyıda, denize kadar girmiş, tahtaları çürümüş derme çatma ahşap evler farkediliyordu.

Altlarındaki bu durgun sudan yükselen küf ve çürümüş balık kokusu kırk yıllık denizciyi bile bayıltabilirdi.

İşte, Altın Boynuz dedikleri yer, burasıydı.

Orada niçin bulunduklarını tek bilen kişi, Malko'ydu. Birden Avusturyalının bal rengi gözleri ışıldadı.

— Şuraya bakın! dedi.

Simsiyah dumanı Yeni Cami'ye dek uzanan bir römorkörün çektiği basık, uzun siyah bir yük gemisi kıyıya yakın bir yol izleyerek onlara doğru yaklaşıyordu.

Lisa, ajanlar ve Krizantem, yük gemisine baktılar. Tuna'da sık rastlanan nehir gemilerinden biriydi bu. Pupasında kırmızı Rus bayrağı dalgalanıyordu.

Haliç'in bu kısmında sevimsiz bir manzara vardı. Sağ tarafta ilerde, Kasımpaşa kıyılarında tamire ve bakıma alınmış bir yığın gemi yatıyordu. Aralarında yük boşaltmaya ya da almaya gelenler de vardı.

Bulundukları köprü yönünde peşindeki gemiyi çeken römorkör iskele alabanda yaptığı sırada beklenmedik bir şey oldu.

Kamçı sesini hatırlatan kuru bir gürültü duyuldu. Römorkör sola dönerek Denizyolları Tersanesi yönünde ileri fırlar gibi oldu. Yük gemisi, burnu Haliç'e arkası kıyıya dönük bir durumda yanlamasına sahile doğru kaymaya başladı. Römorkörün ani manevrası sonucu olmalı, çekme halatı kopmuştu.

Römorkörün kaptanı yaptığı hatayı anlamakta gecikmedi. Makineleri hemen stop etti. Fakat geç kalmıştı. Malko ile arkadaşları geminin ağır

ağır kıyıya doğru kayışını izlediler. Kıç güvertede telaş için bağırıp çağıran denizciler farkediliyordu.

Geminin kıç tarafı, dibe oturmasıyla hafifçe yükseldi ve yanlamasına kayarak denize doğru uzanmış ahşap bir binaya bindirdi. Bina toz toprak arasında hemen göçtü. Fakat önündeki iskeleye benzer beton çıkıntıya hiçbir şey olmadı. Beton, bıçağın kâğıdı yırtması gibi, geminin dayanıksız saclarını bir anda parçaladı ve açılan gedikten betona sandıklar düştü.

Gemi biraz ötede iyice karaya çıkarak durdu. Üç metre kadar kıyıya çıkmıştı.

Ajanlar, Krizantem ve Lisa şaşkınlık içinde Malko'ya bakıyorlardı. Avusturyalı koşarak yüz metre ötelerindeki beton rıhtıma yöneldi. Onlar da peşine takıldılar. Kaza yerine ulaştıklarında, Malko gülümseyerek elini uzattı.

— Her şey tıkırında gitti, diye mırıldandı.

Sandıklardan ikisi tamamen parçalanmış, içindeki siyah uzun madeni parçalar sağa sola dağılmıştı. Malko bunlardan birini işaret etti:

— Daha önce sökülmüş makineli tüfek görmüşsünüzdür herhalde?

Diğerlerinin cevap verecek zamanları olmadı. Çeşitli yönlerden yaklaşan polis sirenleri duyuldu. Az sonra her taraf polis arabalarıyla sarıldı. Polisler beton rıhtıma yayılan malzemeyi kordon altına aldılar. Geminin sahile vuran kıç kısmında, üzerindeki iç çamaşırlarıyla dümene takılan çamaşır ipi komik bir görünüm yaratıyordu.

Polislerden biri eğilip sandıklardan kopmuş bir tahta parçası aldı ve arkadaşlarına gösterdi. Üzerinde, on santim büyüklüğünde Rus alfabesiyle yazılmış bir yazı vardı: "S.S.C.B. yardımı, traktör yedek parçaları"

Çevrede en azından yirmi adet ağır makineli

namlusu yatıyordu.

— Kaptanın başı kolay kolay dertten kurtulmayacak, diye mırıldandı Malko.

— Polisler de ne kadar çabuk geldi, dedi Jones.

— Dostumuz Beyazıt'ın son hediyesi, diye açıkladı Malko. Gerçekleştirmeyi hayal ettikleri "devrim" için istediği silahların bu gemiyle geleceğini biliyordu. Bunu bildirdi ve gerisini Türk polisine bıraktı.

Lisa'nın soluğu kesilmiş gibiydi.

— Evet, gördüğünüz gibi bu bir kaza değildi. Halat tam zamanında kesildi. Geminin yüküne bir göz atmanın tek yolu buydu. Çünkü gemi Türk karasularından transit geçiyordu ve dümenindeki bozukluğu tamir için yirmi dört saatliğine Haliç'e girmişti. Bu durumda yükü kontrol edilemezdi. Tabii hava kararddığında silahları ıssız bir yere depolayacaklardı. Ambarlarında başka ülkeler için de silah bulunduğu kesin.

— Ya yıkılan binadaki insanlar? diye sordu Lisa.

— Ev sabahın erken saatlerinde boşaltılmıştı, dedi Malko.

Genç İsveçli bakışlarını geminin kaptanıyla konuşan bir polis memuruna çevirdi. Polisin kaptana Rusya'da traktörlerin ağır makineli tüfeklerle donanarak mı piyasaya sürüldüğünü sorduğundan emindi.

Ayrıca, makineli tüfeklerden traktör montajı yapıldığı dünyanın hiçbir yerinde görülmemişti.

— Gösteri bitti, dedi Malko. Artık dönebiliriz.

Elli metre kadar yürüyüp Unkapanı Meydanı'na çıktıklarında Malko bağırdı:

— Yere yatın!

Lisa irileşen gözleriyle Avusturyalıya baktı.

Kulağının dibinde bir ıslık sesi duymuştu. Malko genç kadını kolundan yakalayıp ayağına bir çelme taktı.

İki ajan kendilerini hemen yere atmışlardı. Krizantem yanındaki büyük bir taş bloğu siper aldı.

Bir başka ıslık sesi Malko'nun başının az önce bulunduğu yerden geçti gitti.

— [illegible] kahretsin! Bize ateş ediyorlar, diye homurdandı Brabeck.

Aynı anda silahlar çekildi. Brabeck 45'lik Colt Magnum'unu, Jones askeri tip Colt'unu, Krizantem de eski İspanyol'unu çıkardı.

Gelip geçen halk şaşırarak küçük grubun çevresini aldı. Unkapanı Meydanı'nın bir köşesinde, öğle sıcağında yüzükoyun yere uzanmış beş kişi düşünün... Etraflarında toplanan kalabalık fotoroman mı yoksa film mi çevirdiklerini tartışırken, tabancaları farkeden bir kadın çığlığı bastı. Hem bağırıyor, hem de parmağıyla Brabeck'in elindeki uzun namlulu silahı işaret ediyordu.

Aynı anda bir karışıklık oldu. Korkuya kapılan halk itiş kakış kaçışarak on metre daha geride bir küme oluşturdu!

Jones'un arkasındaki taş bloğa bir kurşun çarptı. Amerikalı içgüdüsel olarak tetiğe bastı.

— Nereye ateş ediyorsunuz? diye sordu Malko.

Jones cevap vermedi, şaşkındı. Rasgele, göğe doğru ateş etmişti. Durum iyiden iyiye tatsızlaşmaya başlıyordu. Kurşunlar meydanın bir köşesinden geliyordu ama, yeri belli değildi. Zaten her taraf ana baba günüydü. Gelip geçen arabalar, park etmiş kamyonetler ve kalabalık bir halk kitlesi...

Meydanı çevreleyen binalardan da ateş ediliyor olabilirdi.

— Böyle kalamayız, dedi Brabeck.

— Ayağa kalkacak olursak tavşan gibi avlanırız, dedi Malko.

Bir başka ıslık sesi iki karış ötelerinde, yerde son buldu. Küçük bir toz bulutu kalktı.

— Canı cehenneme! [illegible] kahretsin! dedi Jones.

— Lisa'yı koruyun! emrini verdi Malko.

Bu konuda ajanlar FBI'da öğrendikleri tek bir metot biliyorlardı. Jones sürünerek kızın üstüne geldi ve kendini bıraktı. Lisa üzerine çöken ağırlığın şaşkınlığıyla bir çığlık attı. Fakat Amerikalının 90 kiloluk bedeninin altında pestil gibi yere serilmişti.

Aslında bu tarz korunmadan gurur duymalıydı: Sadece devlet başkanlarına uygulanan bir koruma biçimiydi bu. Ama ani darbelerin etkisiyle burnunu yere çarpmıştı ve üstündeki Amerikalı ayı gibiydi...

Dört adam meydanı gözleriyle taramaya başladılar. Katil orada bir yerdeydi. Üstelik, susturucu kullandığı için, keyfine göre hareket etmekte bir sakınca görmüyordu.

Brabeck az ilerdeki seyyar satıcıların arkasında biri bulunabilir mi, diye başını biraz kaldırdı. Aynı anda şapkası uçtu gitti. Hemen kendini yere attı.

— Sürünerek birbirimizden uzaklaşalım, dedi Malko. Bu durumda tehlike içindeyiz.

Harekete geçmek üzerelerken Jones mırıldandı:

— Hayır, olamaz!

İnce bıyıklı, temiz giyimli bir polis memuru elindeki copu sallayarak bulundukları yere yaklaşıyordu.

— Ne halt ediyorsunuz burada? diye bağırdı yanlarına ulaştığında. Kalkın ayağa ve dağılın.

— Üzerimize ateş ediyorlar, diye açıkladı Malko.

— Bir de benimle alay mı ediyorsunuz? diye gürledi polis.

O sırada, silahları farketti. Bir an öylece kaldı. Fakat cesaret sahibiydi.

— Silahları yere bırakıp ayağa kalkın, diye emretti.

Emrini tekrarlayıp isteğinde direnmek için bir adım atacak oldu, fakat ağzını açmaya zamanı olmadı. Acı bir haykırışla, bacağında bir kurşun, Malko'nun yanına devrildi.

Çevrede bir panik oldu. Trafik allak bullak olmuştu. Bazı arabalardaki meraklılar bir anlık durmalardan yararlanarak dışarı çıkıp, yere uzanmış küçük grubu ilgiyle izliyorlardı. Genel kanı, ya bir film çevriliyordu, ya da bir reklamdı bu olup bitenler. Aslında onlara göre yadırgatıcı bir durum vardı. Örneğin hiç silah sesi duyulmuyordu. Bu nedenle, herhangi bir tehlikenin varlığı söz konusu değildi onlar için. Polisin yaralanma numarasını da çok gerçekçi bulmuşlar ve beğenmişlerdi.

Oysa yerdekiler için zaman geçmek bilmiyordu. Özellikle Jones'un soluk kesen vücudunun altındaki Lisa için...

Durumu değerlendiren yine Malko oldu. Bir süreden beri bakışları gerçek bir kamera gibi alanı karış karış tarıyor, kuşkulu olabilecek bir şey arıyordu. Buldu da. Olağanüstü belleği, dikkat çeken bir ayrıntıyı değerlendirmişti.

— Katil orada, siyah Fiat'ın içinde! dedi. Tam karşımızda, seyyar karpuz satıcısının hemen arkasında.

Arabanın renk ve modelinden söz edildiğini

bir kez duymuştu. O da [illegible]
da yaptığı itiraflar sırasındaydı. Fiat'tel odasınbul'da ender rastlanan bir tipti. Karpuz satıcısının arkasında, arabanın direksiyonunda gazete okuyan bir tip seçiliyordu. Araba, yeni hal binalarının arkasındaki park yerindeydi. Adamın elindeki gazete biraz kımıldadı ve aynı anda başlarının üzerinden bir kurşun geçti.

Bunu Jones ile Brabeck de farketmişlerdi.

— Ben gidiyorum, dedi Brabeck.

Bulunduğu yerden fırlayıp zig zaglar çizerek köprünün ortasına kadar koştu ve tıkanıklık nedeniyle duran iki arabanın arasına yattı. O an için emniyetli bir noktadaydı. Sonra bir ikinci hamleyle köprünün karşı kaldırımına ulaştı ve köprü parmaklıklarını siper alarak yavaş yavaş arabaya doğru ilerlemeye başladı.

Peşinden Krizantem fırladı. Görülecek bir hesabı vardı. Hem de ne hesap!

Onun arkasından Jones harekete geçti. Silahını dişlerinin arasına alarak Lisa'nın üstünden kalktı. Zaman zaman sürünerek, zaman zaman koşarak arkadaşlarının yanına ulaştı.

Köprünün başına üçü aynı anda geldiler. Fakat arabadaki adam Brabeck'i farketmişti. Üç kez üst üste ateş ederek arabadan dışarı çıktı. Neyse ki kurşunların üçü de Brabeck'i ıskalamıştı.

Amerikalı tetiği çekmeye cesaret edemedi. Vurabileceğinden emin değildi. Çevre son derece kalabalıktı.

Arabadan çıkan adam kalabalığın arasına karışarak karşı tarafa, Vefa yönüne doğru kaçmaya başladı. Ardındaki üç kişiyle aralarında otuz metrelik bir mesafe bulunuyordu. Peşindekilerin hiçbiri ateş etmeyi göze alamadı. Iskalayacak olsalar, oracıkta linç edilme tehlikesi vardı.

Yüz metre kadar daha ilerlediklerinde adam iki yol ağzına geldi. Sol taraf Tahtakale'ye, sağ taraf Unkapanı Çarşısı bloklarına gidiyordu. Katil yol ağzında iki saniye kadar tereddüt etti.

Üç tabanca aynı anda patladı. Jones üst üste dört el ateş etme fırsatı bulmuştu. Adam hafifçe sarsıldı ve sağa, çarşıya giden yola saptı.

Jones, Brabeck ve Krizantem tedbirli bir biçimde peşinden ilerlediler. Malko ile Lisa da koşarak soluk soluğa yanlarına geldi. Lisa'nın burnu kanıyordu.

— Vurduğumu sanıyorum, dedi Krizantem. Fazla uzaklaşamaz.

Beşi birden blokların arasındaki dar geçitlere girdiler. Önünden geçtikleri her mağaza sahibiyle Krizantem bir şeyler konuşuyordu. Tarif ettiği yabancıyı farkeden olmamıştı. Blokların arasında meydana benzer küçük bir açıklığa gelmişlerdi. Meydanda iki polis vardı.

Onlar da kimseye rastlamamışlardı. Bir saatten beri oradaydılar...

— Bu herifi başıboş bırakamayız, dedi Jones. Hem silahlı, hem de her şeyi yapabilecek tıynette biri. Fakat buhar olup uçmadı ya bu!

— Her yanı arayalım, dedi Krizantem.

Blokların arasından bir başka açıklığa ulaştılar. Küçük meydanın bir köşesinde derme çatma bir büfe vardı. Malko büfeye bir göz attı ve adamı farketti.

Büfenin önündeki dar tezgâha dirseklerini dayamış, sırtını meydana dönmüştü. Alışveriş yapan bir müşteriden farkı yoktu. Fakat sırtının sağ tarafında gitgide büyüyen bir kan lekesi vardı. Kendisine bakıldığını hissetmiş olmalı ki, yavaşça döndü ve Malko'yla göz göze geldi.

Elleri hâlâ tezgâhın üzerindeydi. Herhangi bir

hareket yapmasına fırsat bırakmadan Jones ile Brabeck çevresini sarıverdi. Adam hafifçe inleyerek yere yığıldı. Jones hemen eğilip üzerini aradı. Susturuculu tabancası belindeydi. Gömleği kan içinde kalmıştı.

— Sırtından vurulmuş, dedi Jones.

Doneşka gözlerini araladı ve bir şeyler mırıldandı. Malko üzerine eğildi.

— Ne diyorsunuz?

— Sizi ıskaladığım için üzgünüm... Ama...

Sesi duyulmaz olmuştu. Malko adamın çene kaslarının gerildiğini farketti. Dişlerini sıkmış, açmıyordu. Yattığı yerde sıçradı, gözleri yana kaydı ve öylece hareketsiz kalakaldı.

— Kendini zehirledi, dedi Malko. Dişlerinin arasında siyanür kapsülü bulunuyordu herhalde. Dişlerini biraz sıkmakla işi halletti...

Az önceki iki polis koşarak yanlarına geldi. Malko kendilerine açıklamada bulundu. Polisler Emniyet'e telefon etmeyi kabullendiler. On beş dakika sonra albay oradaydı.

Rusun üstünü didik didik aramaları hiçbir fayda sağlamadı. Adını bile öğrenemediler. Üzerinde kimliğini belirtecek en küçük bir belge yoktu. Adamı tanıyan çıkmadı. Kendisine birkaç soru sorulan Rus Konsolosu, Doneşka'nın kendi adamlarından olmadığını iddia etti.

Malko ile Lisa olay yerinde fazla kalmadılar.

— Burnunuza kendi ellerimle pansuman yapacağım, dedi Malko. Böylece başbaşa kalma fırsatı da bulmuş oluruz.

Genç İsveçli güldü ve teklifi kabul etti. Doğru Malko'nun odasına gittiler. Avusturyalı kapıyı açtıktan sonra genç kadının geçmesi için yol verdi. Lisa'nın odaya girmesiyle çığlığı basması bir oldu. Hışımla geri döndü. Malko kenara çekilecek zama-

nı son anda buldu. Genç kadın Malko'nun tam karşısında bir an durdu ve suratına bir tokat yapıştırarak uzaklaştı.

Şaşkın dönen Malko, ne olup bittiğini anlamak için başını uzatıp odaya bir göz attı.

Leyla, çırılçıplak sayılabilecek bir durumda, aynanın önünde dans ediyordu.

XX. BÖLÜM

Toplantının ta başından beri, diğer davetlilerin aksine, Malko'nun pek neşesi yoktu. Altın sarısı gözlerine yeşilimsi bir renk hakim olmuştu. Jones'un Avusturya'da kendisini ziyarete gelmesiyle ilgili yaptığı espri bile onu güldüremedi. Canının çok sıkıldığı belliydi. Her şeye rağmen Onbaşı Beyazıt'ın o şekilde ölümü hiç de hoş bir son değildi.

Yine de, İstanbul'daki Amerikan Konsolosluğu'nda verilen parti neşe içinde geçiyordu. Konsolos, hani biraz cesaret etmiş olsaydı Rus meslektaşını bile davet edecekti. Tabii eğlendirmek için değil de nanik yapmak için...

Amiral Cooper, kar beyazı pırıl pırıl bir üniforma giymişti. Malko ile operasyon boyunca sıkı bir işbirliği yapmış olan Gizli Emniyet'ten birkaç albay da vardı. Bu olay sayesinde, ülkedeki Rus casusluk teşkilatının köküne kibrit suyu dökmüşlerdi. Buna rağmen ne Doneşka'nın evinde, ne de adamlarının evinde kayda değer hiçbir şey bulunamamıştı. Gerçi, Fiat 132'nin bagajındaki telsiz ele geçirilmişti, ama o da Amerikan malıydı.

Bir köşede ajanlar kendilerine, sevgilileri için hediyelik eşya alma konusunda yardımcı olan Malko'yla saygılı bir biçimde çene çalıyorlardı.

Malko, bu hikâyede gösterdiği başarı ve diplomatça davranışı nedeniyle kendisini tebrik eden konsolosu büyük bir duyarlıkla dinledi.

Artık geriye, halledilmesi gereken küçük bir sorun kalmıştı.

Neyse ki parti bitmek üzereydi. Krizantem'in Türkiye'den çıkışıyla ilgili çetrefilli sorunu konsolosla halletmesi gerekiyordu. Türkler Krizantem gibi birisinden kurtulacakları için pek ses çıkarmazlardı, fakat Amerikan Mülteci Bürosu'na Krizantem'in özgeçmişi hakkında bilgi verecek olsalar, ilgililer sırtüstü düşer bayılırdı. Bu işi ancak konsolos çözümleyebilirdi.

Malko konsolosa döndü:

— Sayın konsolos, benden çok memnun kaldığınızı az önce kibarca itiraf ettiniz. Buna karşılık ben de sizden pek hoş olmayan bir istekte bulunsam, acaba yapar mısınız?

Konsolos güldü.

— Hoş olmayan bir şey ha! Yoksa şu dansözü mü kaçırmak istiyorsunuz?

— Daha kötü bir şey.

Konsolos biraz toparlanır gibi oldu.

— Ciddi mi söylüyorsunuz?

— Evet.

Konuşmaları salonun gürültüsü içinde, kimse tarafından duyulmayacak bir ortamda devam ediyordu.

— Şerefimize leke sürecek bir konu mu yoksa?

— Hayır, ama canınızı sıkabilir.

— Bunun önemi yok. Bu durumda istediğinizi yapacağım. Benim için siz, Memphis'in intikamını alan adamsınız.

— Teşekkür ederim, sayın konsolos...

Diplomat Malko'ya biraz daha yaklaştı.

— Evet, söyleyin bakalım... Nedir isteğiniz?

— Krizantem'i yanımda götürmek istiyorum. Buna Türklerin hayır diyeceğini sanmıyorum. Fakat geçmişi nedeniyle onu, Amerika'ya değil sokmak, kıtanın elli mil yakınına bile yaklaştırmazlar. İş size kalıyor. Eğer hakkında ateşli bir mektup yazar, kendisinin üç yıldan beri size her konuda yardımcı olduğunu belirtir, becerikliliği ve aşırı komünist düşmanı oluşu nedeniyle Amerikan vatandaşlığına kabulünü isterseniz, kimse sizi kıramaz.

Konsolos hayli şaşırmış görünüyordu. Ama bir kez söz vermişti. Elini Malko'nun omuzuna koyarak gülümsedi.

— Pekâlâ, SAS. Bu işi olmuş bilin.

— Tekrar teşekkür ederim.

Konsolosun yanından uzaklaşmasından biraz sonra Amiral Cooper yanına geldi.

— Bravo SAS! Dostlarımız artık böyle bir işe yeniden el atmaya cesaret edemezler...

— Evet, ama başka bir şeytanlık deneyecekleri muhakkak.

— Doğru. Fakat yine de, indirdiğiniz o darbeden sonra kendilerine gelmeleri çok zaman alır.

Parti sona ermişti. Davetliler tek tek gitmeye başlamışlardı. Türk subaylar el sıkışarak ayrıldılar. Malko'nun işin başından beri ortaklaşa çalıştığı albay veda etmek üzere Avusturyalıya yaklaştı.

— Hoşça kalın! Yardımlarınızı kimse inkâr edemez.

— Teşekkür ederim, albay. Bu arada aklıma gelmişken sorayım. Beyazıt'a verilmiş bir sözümüz vardı, daha doğrusu benim vardı. Bize yardım ettiği takdirde kardeşini idamdan kurtaracağımızı söylemiştim. Siz de bu konuda bana yardımcı olacaktınız. Acaba...

— O söz yerine getirildi. Beyazıt'ın kardeşi

idam edilmeyecek. Zaten üç subayı şehit edenin o olmadığı anlaşıldı. Ayrıca yaptıklarından pişmanlık duyduğunu belirtti. Mahkemesi on beş gün sonra başlayacak. Ağabeyinin her şeye rağmen son anda taraf değiştirmesi ve ülkesi uğruna ölümü göze alması sanırım hakimlerin dikkatini çekecek derecede önemli.

— Güzel. Hiç değilse yaşlı annesine teselli olabileceği bir oğlu kaldı...

DC 8 sol kanadının üstüne yattı ve Malko güneşin son ışıklarında minareleri kızıllaşmış Sultanahmet Camii'ni farketti. Yanındaki koltukta oturan Krizantem başını uzatmış, son bir kez İstanbul'u görmeye çalışıyordu.

— Haydi bakalım, dedi Malko. İşe başlıyoruz... Sıva kolları, dostum.

Dizinin üstüne bir plan yaydı. Sayın Prens Malko Linge'in şatosunun onarılmaya başlanacak büyük salonunun planıydı bu.

— Dostum, dedi Malko. Böyle birkaç iş daha yapar ve en büyük hayalimi gerçekleştirirsem Avusturya'nın en muhteşem şatosunun kâhyası olacaksınız. Bu çorbada sizin de tuzunuz olacak. Önümüzdeki üç ay içinde yapılması gereken işler şunlar...

Krizantem gülümsemeye çalıştı. Böyle işlerden nefret ederdi. Ama yaşamak için buna katlanmak zorundaydı.

Uçağın hostesini gören Malko, içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Genç kız Leyla'ya benziyordu. Hareketini haber vermeyi unuttuğu Leyla'ya.